The Madras Hindu Religious Book Depot Series.

ஓம்

பரப்பிரம்மணேநம:

முக்தி சோபானம்.

MAY 1906

இஃது

இராம பிரம்மயோகிகளால்

இயற்றியது.

விஸ்வாவசுஹு துலாமீ.

இந்துமத புத்தகசாலையாரால்

ஸ்டார் ஆப் இந்தியா அச்சுயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1905.

Copy Right Registered.

விலை அணா, 12.] [காலிகோ அணா, 14.

ஓம்

பரப்பிரம்மணேநம:

முகவுரை.

ஆன்மகோடிகள் முத்தியடைவதற்கேதுவான சாத ங்களை விவகரிக்கும் வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் பற்பல விரு கினும் அவையெல்லாம் பெரும்பாலும் விரிந்தும் மிகச்சுரு கியும் கிடத்தலின் அவைகளைச் சுலபமாகவாராய்ந்து தெ ந்துகொள்ளுதல் அருமையென உத்தேசித்துச் சுருங்கச் சால்லி விளங்கவைக்க வேண்டுமெனக்கருதி இந்நூல் யா ருக்கும் உபயோகப்படுமாறு முத்திசோபானமெனப் பெ ர்தீட்டி அனேகமான வடமொழிப்பிரமாணங்களை யெடுத் க்காட்டி 4 அத்தியாயங்களாக வமைக்கப்பட்டன. முதல் த்தியாயத்தில் பக்தியினை விளக்கப்புகுந்து சிரவணம், கீர் தனம், ஸ்மரணை, சேவை, அர்ச்சனை, தாசியம், வந்தனம், க்கியம், ஆத்மநிவேதனமாகிய இவற்றின் இலட்சணங்க ளும், குருவிலட்சணமும், ஷடாத்துவாவின் லட்சணமும், த்துவ லட்சணமும் விவகரிக்கப்பட்டன. இரண்டா து அத்தியாயத்தில் யோகநிரூபண சங்கிரகம் கூறப்புகு து சாதன சதுஷ்டயங்களின் லட்சணமும், சமம், தமம், திஷை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதியாகிய இவற்றின் லட்ச ணமும், யோகலட்சணமும், அவற்றின் பிரிவும், யோகாசன ங்களும் அவற்றின் பேதங்களை இருபத்துமூன்றுவிதமான ருவப்படங்களால் சித்தரித்துக்காட்டியும், பிராணாயாமம்,

காடி, சோதனை, அவற்றின் காலப்பிர்மாணங்க
காரம் தியானம், தாரணை. சமாதி இவற்றின் இ
ளும் எழுதப்பட்டன. மூன்றாவது அத்தியாயத்தி
யோகம் அல்லது இராஜயோகம் பேச வாரம்பித்து
றின் லட்சணங்கள் பலபட விவகரிக்கப்பட்டன. நான்கா
அத்தியாயத்தில் பரமார்த்த தத்துவ விளக்கத்தில் துற
லட்சணத்தினை விவகரிக்க ஆரம்பித்துப் பலவிதமான உவம
ணங்களை எடுத்துச் சமயோற்சிதமாகக்காட்டி எளிதிலறிய
புலப்படுத்தப்பட்டது.

இந்நூலினை மிகச்சிரத்தையோடு வாசித்து, பிரமாணங்
களின் உண்மையினை கண்டு தேறி அதிற்குறித்தபடி அநு
சந்தானஞ்செய்து அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவரும்பட்சத்
தில் இந்நூல் முத்திக்குச் சோபானநூல் என்பதனைத் திட்
டமாய் யாருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கலாம்.

இந்நூலில் தமிழ் வாக்கியங்களில் வடமொழிப்பதங்
கள் பரவி வரவேண்டுவது அத்தியாவசியமாக வேற்பட்டத
னால் தமிழ்ப்பிரயோகங்கள் கொச்சையாகத்தோன்றினும்
நூலிற்குறித்த விஷயத்தினையே இலட்சியமாகக்கொண்டு
இந்நூலை ஆராய்வார்களென விரும்புகின்றனம்.

ओं
सद्गुरुभ्योनम.

முக்திசோபானம்,

I-வது அத்தியாயம்.

பக்தி.

பக்தியெனுவெனில் உலகவாஞ்சைகளெல்லாவற்றையும் விட்டு லோகோத்தரமான வஸ்துவைத் தனக்கன்னியமல்ல வென்று நன்ருகப் பற்றியிருப்பதே பக்தியெனப்படும். யோகங்களிலிது உத்தமபக்தி யோகமாகும். அஷ்டாங்க யோகங்களில் உட்பிரிவுகளான ஜப அஜப கிரியைபக்தியென் னும் நால்வகை யோகங்களுண்டு. அதில்பக்தியென்பது ஒன்று. அந்தப்பக்தியின் லக்ஷணத்தை இதினடியில் விளக் கப்படும். சாதாரணமாய் உலகத்தில் பண்டிதபாமராளால் ஆசரிக்கப்பட்டு வருகிறதும் கிரந்தங்களி லுரைக்கப்பட் டதுமானபக்தி ஒன்பது விதங்களாகும்: அவை, சிரவணம், கீர்த்தனம், ஸ்மரணம், சேவை, அர்ச்சனை, தாசியம், வந் தனம், சக்கியம், ஆத்மநிவேதனம், என்னப்பட்டவை.

1. சிரவணமாவது—

சிவகேசவாதி தெய்வங்களின் மகிமாதிசயங்களை விளங்கச்சொல்லும் பல கிரந்தங்களைத் தகுந்த வர்கள்சொல்லச் சிரத்தையுடன் கேட்டல்.

2. கீர்த்தனமாவது—

அரி அராதிகளைச் சித்தசுத்தியுடன் புகழுதல். தம்புரு மிருதங்கம் முதலிய விசேஷவாத்தியங் களுடன் பஜனை செய்தல்.

3. ஸ்மரணையாவது—

கடவுள் நாமங்களை, மந்திரத்துடன் கூடியதா யிருப்பதை யேகாந்தமா யோரிடத்திலுட்கார்ந் து உச்சரித்தல்.

4. சேவையாவது—

பாவனுரூபதெய்வங்களை மிகவும் வணங்கித் தரி சனஞ்செய்தல்.

5. அர்ச்சனையாவது—

இஷ்டதெய்வத்தை மனதினுலாவது, கரங்களி னுலாவது பூக்களைக்கொண்டு பூசித்தல்.

6. தாசியமாவது—

தேகம்முதலிய அபிமானங்களைவிட்டு பகவானு. க்கும் பக்தர்களுக்கும் பக்தியுடன் தொண்டு செய்தல்.

7. வந்தனமாவது—

பக்தன் தன் கரங்கள், பாதங்கள், மார்பு, நெற்றி புஜங்கள் என்னும்படியான எட்டு அங்கங்கள் தரையில்படும்படி தண்டத்தைப்போல் கீழேவி ழுந்து நமஸ்கரித்தல்.

8. சக்கியமாவது—

கீதாசாரியரான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கீதையில் 18-வது அத்தியாயத்தில் “ சர்வதர்மாம் பரித்தி யஜ்ய ” என்று உரைத்த சுலோககருத்தின்படி

தெய்வமே நீயே தஞ்சமென்று பரதந்திரனாய் உறுதிமனதுடனிருப்பது.

9. ஆத்மநிவேதனமாவது—

எல்லாவற்றையும்மறந்துஒரேமனதுடையவனாய்த்தன்னைப்பகவானுக்கு அர்ப்பணைசெய்துகவலையற்று ஆனந்தபரிதனாக விருத்தல். இதையே பரமைகாந்த பக்தியென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள், மேல்சொல்லிய பக்தியோகம் அதிகாரிபேதத்திற்குத் தக்கபடி மந்தாதிகாரிகளுக்கும் மத்தியமாதிகாரிகளுக்கும் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் உத்தமாதிகாரிகளுக்கான மேலானதும் வேதாதிகளில் சொல்லப்பட்டதுமான பாரமார்த்திக பக்தியொன்றுண்டு. அதாவது நான்குவேதங்களின் முடிவானநான்கு மகாவாக்கியங்களின் முக்கியகருத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட சச்சிதானந்தாகண்ட பரிபூர்ணபிரம்மமே தானென்றும், தனக்கன்னியமாய்ப் பதார்த்தங்களில்லையென்றும், அப்படிப்பட்டதானான ஆத்மாவையே உபாசனைசெய்யத்தக்கதென்றும், உபதேசிக்கிறபடியால் பெரியோர்களால் ஆத்ம தத்துவஞானமடைந்தவர்கள் தானான ஆத்துமாவை வேறேகதியில்லாமல் உபாசிக்கிறதே மேலான பக்தியென்றும் சுருதிகள் முதலானவைகள் முறையிடுகின்றதை சுவானுபவமூலமா யறிந்து, அப்படியேயனுஷ்டித்து பதமுத்தி யடைந்திருக்கிறார்கள் ஆகையால் முமுக்ஷுக்கள் ஆவதற்கு சத்குருவாகிய ஆசாரியருக்கு அடிமையாக வேண்டும். அவ்வாறு சேவைசெய்து அடிமையாகாவிட்டால் பரமாத்துமாவை தெரிசனஞ்செய்வதற்கு முடியாது.

குருலக்ஷணம்

வேதமந்திரத்தோடுங்கூடிய பிராஹ்மண வம்சஸ்தரும், அல்லது சமரசமான புத்தியுடையவரும், ஜீவர்களுடைய மாயோபாதியென்னும் அவித்தையை நீக்கி ப்ரணவ மந்திரத்தை யுபதேசிப்பவரும் குருவெனப்படுவர்.

குரு என்பதன்பொருள்: கு - என்பது அஞ்ஞான இருள்; ரு - என்பது அஞ்ஞான விருளைப்போக்கும் பிரகாசம்; ஆதலால், ஞானப்பிரகாசத்தினால் அஞ்ஞான இருளைப் போக்குபவர் ஆசிரியரென்றுணர்க. மேற்கோள்:—"குசப்தஸ்த்வந்தகாரஸ்து - ருசப்தஸ்தன்னி வாரகம்" "குருபாதோதகம் பீத்வா குரோருச்சிஷ்ட்ட போஜநம், குருமூர்த்தம் சதாத்தியாநம் குருமந்த்ரம் ஸதாஜபேத்" என்னும் சுலோகப்பிரகாரம் குருபாததீர்த்தபானமும் உச்சிஷ்டபோஜனமும் குருமூர்த்த தியானமும் குருஉபதேச மந்திர ஜபமும் செய்வதாம். அப்படிப்பட்ட நிர்க்குண பிரம்மாத்தில் ஆவரணமாகியும் அவித்தியா பாதாத்மகமாகியும் மூலப்பிரகிருதியாகியுமுள்ள அகாரமென்னும் அக்ஷரத்தில் ஷடாத்துவங்களுண்டாயின.

அவையாவன:—

மந்த்ராத்வம், பதாத்வம், வர்ணாத்வம், புவனாத்வம், களாத்வம், தத்வாத்வம் ஆறு அத்வம் (6)

இதில்மந்த்ராத்வமாவது:—சத்தியோஜாதம - வாமதேவம - அகோரம் - தத்புருஷம் - ஈசாநம் - ஹ்ருதய- சிக - கவச - நேத்ர - அஸ்திராதிகள் (10)

பதாத்வமாவது:— மகாதேவ சத்பாவேஸ்வர மகாபீதஜமும் சமுஞ்ச முதலியன.

வர்ணாத்வமாவது :—அ - ஆ - முதலிய உயிரெழுத்துகள் (16.) மெய்யெழுத்துகள் (35.)

புவனாத்வமாவது :—பத்திரகாளி திரிலோசனாதிகளாகிய பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ர யக்ஷ ராக்ஷஸ பிசாச சாந்தியதீதம் முதலான புவனம் முதலியன (224.)

களாத்வமாவது :—நிவ்ருத்தி பிரதிஷ்டை வித்தியசாந்தி சாந்தியாதீதமாகிய கலைகள். இவை ஐந்தில், மந்த்ரபதவர்ண புவனாத்வம் நாலுங் கலந்திருக்கும்.

தத்துவம்—96.

ஸ்தூலதேகமாவன.

ஆகாசம் - வாயு - அக்கினி - ஜலம் - பூமி ஆக பூதம் 5. சுரோத்திரம் - தொக்கு - சக்ஷு - ஜிஹ்வை - ஆக்கிராணம் ஆக ஞானேந்திரியம். 5. வாக்கு - பாணி - பாதம் - பாயுர் - உபஸ்தம் ஆக கர்மேந்திரியம். 5. மனம்-புத்தி - சித்தம் அகங்காரம்-ஆக அந்தக்காரணம். 4. பிராணன்- அபானன்—உதானன்—வியானன் - சமானன் ஆக பிராணாதி வாயுக்கள் 5. ஆக தத்துவம் 24.

(உபவாயுக்கள், 5.) நாகன்-கூர்மன்-கிரிகரன்-தேவதத்தன்-தனஞ்சயன். (விஷயம் 5.) சப்தம் - ஸ்பரிசம்-ரூபம்-ரசம்-கந்தம். (உபவிஷயம் 5.) வசனம் - தானம் - கமனம்-விஸர்க்கம் - ஆனந்தம். (நாடி 10) இடகலை - பிங்கலை - ஜிஹ்வ - அசுவினி - சுஷிம்ந - சங்கினி - கிருகணம்- காந்தாரி - ஹஸ்தி - யலம்ப. (திவலை 6.) சோகம் - மோகம் - க்ஷுத்துபி — பாசம் - ஜநநம் - மரணம். (தாதுக்கம் 7.) ரசம் - உதிரம் - மச்சை - மாம்சம் - மேதஸு — சுக்கிலம்— அஸ்தி.

(அரிஷ்டவர்க்கம் 6) காமம் - குரோதம் - லோபம்-மோகம் - மதம் - மாச்சரியம். (சக்ரம் 6.) மூலாதாரம் -

சுவாதிஷ்டானம் - மணிபூரகம் - அநாஹதம் - விசுத்தி-ஆக்ஞேயம். (பஞ்சகோசம் 5.) அன்னமயம்- பிராணமயம்-மனோமயம் - விஞ்ஞானமயம் - ஆனந்தமயம். (மண்டலம் 3.) சூரியமண்டலம - சந்திரமண்டலம் - அக்நிமண்டலம். (குணங்கள் 3) சாத்விகம் - ராஜஸம்- தாமஸம். (ஈஷணம் 3.) பெண்சாதி - புத்திரர் - தனம். (தாபத்திரயம் 3.) அத்யாத்மிகம் - ஆதிதெய்விகம்- ஆதிபௌதிகம். (அவஸ்தைகள் 3.) ஜாக்ரம் - ஸ்வப்நம் - சுஷுப்தி. (அக்யானம் 1.) (ஜீவாத்மா 1.) ஆக தத்துவம் (96) இவை ஸ்தூலதேகம்.

சூட்சுமதேக மாவன.

ஞானேந்திரியங்கள் (5.) பிராணாதி வாயுக்கள் (5.) கர்மேந்திரியங்கள் (5) மானசாதி அந்தக்கரணங்கள் (4.) ஆக சூக்ஷ்மதேக தத்துவங்கள் (19.)

காரணதேகமாவன,

அவித்தை, இதுவே மூலப்பிரகிருதியும் அஞ்ஞானமுமாம்.

ராகாதிகளாவன.

(அகங்காரம்) - அதாவது உன்னை சிக்ஷிக்காமல் விடேனென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்தல். (துவேஷம்) - அதாவது அபகாரிக்கு அபகாரம் பிரதி செய்யவேண்டுமென்னு மெண்ணம். (ஈர்ஷை) அதாவது தனக்குவந்த கஷ்டமெல்லோருக்கும் வரவேண்டுமென்பது. (அசூயை) அதாவது தனக்குண்டாகிய சுகம் அயலாருக்கு வரக்கூடாதென்பது. (டம்பம்)- அதாவது தன்வேலைகளையெல்லோரும் மெச்சவேண்டுமென்பது(தர்ப்பம்)அதாவதுநானெல்லாவற்றையு மறிந்தவனென்பது.(பயம்) அதாவதுதன்காரியம்கெட்டுபோகிறதென்பது (லஜ்ஜை) - அதாவது தன்விஷயத்தில் யாராகிலும் ஏதேனும் சொல்வார்களோ வென்பது. (அபிமானம்) - அதா

வது பகவத்தியானஞ்செய்கையில் இது நிஜமானவிதமென்றுசொல்வார்களோ வென்பது. (கர்வம்) - அதாவது எல்லா விஷயத்திலும் என்னைவிட உயர்வில்லை யென்பது. (சந்தோஷம்)- அதாவது இவ்வுலகவிஷயத்தில் சந்தோஷித்துத்தன்னிலைமையை மறப்பது. (துக்கம்) - அதாவது இவ்வுலக சுகம் தனக்குஇல்லையேயென்று சிந்தனைசெய்வது. (ராகம்) அதாவது பரஸ்திரீ விஷயத்தில் இச்சிப்பது. இவை 13 - ம் ஞானிகள் விடவேண்டியது.

நால்வித யோனிகளாவன.

(ஜராயுஜம்)-கருப்பையிற் கட்டுப்பட்டிருந்து பிறக்கும் மனுஷியாளும் பசு முதலாகிய மிருகங்களுமாம். (அண்டஜம்)-முட்டையிலிருந்து பிறக்கும் பக்ஷி மச்சிய சர்ப்பாதிகளாம். (சுவேதஜம்)- வியர்வையினால் பிறக்கும் பேன்,புழு, கொசு முதலானவைகளாம். (உத்பீஜம்) வித்திலிருந்துண்டாகும் மரம், செடி-கொடி முதலானவைகளாம்,

ஷட்பாவ விகாரங்களாவன.

அஸ்தி, ஜாயதே, வர்த்ததே, பரிணமதே, அபக்ஷியதே, நஸ்யதே ஆறு (6) அஸ்தி-கர்பத்திலிருப்பது. ஜாயதே-பிறப்பது. வர்த்ததே- வளர்வது. பரிணமதே-விருத்தியடைவது. அபக்ஷியதே-இளைத்துப்போவது. நஸ்யதே-மரணமடைவது.

ஸ்தூலதேகமாவன.

96 அங்குலப் பிரமாணமும், எழுசாண் உயர்ச்சியும், நான்கு சாண் அகலமும், முப்பத்துமூன்றுகோடி ரோமத்துவாரமும், முப்பதுமுழக்குடலும், தொண்ணூற்றிரண்டு சந்தியும், எழுபது எலும்பும், காற்படி சுக்கிலமும், அரைக்கால்படி பித்தமும், அரைக்காற்படி சிலேஷ்மமும், எழுபத்

திராயிரம் நாடியும், எட்டு பலம் கொழுப்பும், நாற்பதுபல இரத்தமும், முந்நூற்றறுபதுபல மாம்சமும் இவை முன் சொன்ன தத்துவரூபமாக மனுஷியதேகப் பிரமாணமாகும்.

புருஷார்த்தம் நான்காவன.

தர்மம் - அர்த்தம் - காமம் - மோக்ஷம். ஆ (4) இவற்றில் மோக்ஷ இச்சை (1.) அதாவது பிரம்மமார்க்கத்தையுபதேசிக்கும் குருவைத்தேடுதல்.

புத்தி ஏழாவன.

(1.) பண்ட-தத்துவம்தெரிந்துகொள்ளத்தக்க புத்தி. (2.) மேதை-கேட்டதை மறவாமலிருப்பது. (3.) சார்வி-யுக்தியும் அதைப்போல சுவாநுபவமும். (4) சத்துவம்-விஷயத்தைகிரகித்து கேள்விக்கு முயல்வது. (5.) கிருஹீதம்-குரு சொன்னவற்றை ஒன்றுவது விடாமல் மனதில் கிரகித்துக்கொள்வது. (6.) ஸ்ரௌதி-குரு சுஸ்ரூஷையில் பொறுமையுள்ளது. (7.) பிரதிப-சந்தேஹமில்லாமலும் வேறொருவ ராக்ஷேபியாமலு மிருக்கும்படி வார்த்தை சொல்வது.

பஞ்சமலம் ஐந்தாவன.

(1.) ஆணவம்-பிரம்மஞானத்தை மறைப்பது. (2.) கார்மிகம்-வேதாந்தபோதனைக்குட்படாமலிருப்பது. (3.) மாயிகம்-பிரம்மஞானததில் புத்தி நிலையாமை. (4.) மயேயம்-பரபசிந்தனை செய்து அதனை மேற்கொண்டொழுகல். (5) திரோதானம்-பரப்பிரம்மத்தைவிட வேறே தெய்வங்களிடத்தில் வைத்தவிசுவாசத்தால் மயங்கி நிற்பது.

அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழாவன.

(1.) பீஜஜாக்கிரம்- (அதாவது) பிரம்மம் சர்வகர்த்தாவென்னும் தெளிவு. (2.) ஜாக்கிரம் - (அதாவது) பிர்ம்மமே சர்வகர்த்தாவெனத் தெரிந்தும் பிரபஞ்ச வாசனையில் மூழ்கி

யிருப்பது. (3.) மஹாஜாக்கிரம்-(அதாவது) பிரபஞ்சவாசனையைத்திடப்படுத்துவது. (4) ஜாக்கிரஸ்வப்பனம்- அதாவது) பிரபஞ்சவாசனை போதாதென்று அதிகமாய்த்தேடுதல். (5.) சொப்பனம் (அதாதது)- தன்னாலும் பிறராலுஞ் செய்யப்பட்ட வினோதங்களினிடத்திலும் அதிகமாய் வியாபிப்பது. (6.) சொப்பனஜாக்கிரம்- (அதாவது) தான்கண்ட விஷயங்களை மறந்து மறுபடியும் அதையே பார்க்கவேண்டுமென்னு மிச்சை. (7.) ஸுஷுப்தி-(அதாவது) ஆத்மாவை ஜீவனாகநினைப்பது. இந்த அஞ்ஞானபூமி ஏழும்விட்டு ஜனனமரண சுகதுக்கத்தை சமமாக நினைப்பவனே மஹாதியாகி யெனப்படுவான்.

இன்னும் ஆதியந்தரஹிதமாய் வாசாமகோசரமாய் முதல் நடு கடை யில்லாததும் மனோவாக்குக் கெட்டாத பரவஸ்து வென்னும் பரமாத்மசம்பந்தமாயா சக்தி வேடிக்கையாக சுத்தசத்துவ ஆவரணபிரகிருதியின் இராஜஸ தாமஸ ஸாத்விககுணக் கூட்டத்தால் விராட்டென்றும், இரண்யகர்ப்பனென்றும் அவ்யாகிருதமென்றும் சொல்லப்பட்ட மூன்று ஈசுவர சரீரத்திரயதமோமிஸ்ரத்தினால் ஸ்தூல பஞ்சபூதங்களின் பஞ்சீகரண ஸ்தூலபூதங்களில் திரிகுண சங்கல்பத்தாலும் பாபபுண்ணிய மிஸ்ரகர்ம விருத்தியினால் பிரதிவி- அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாச ஸ்தூலபஞ்ச பூதங்களினுற்பத்தியாகி மனுஷ்ய பசு பக்ஷி புழு பூச்சி முதலான ஜனனங்களில் தமோகுண பிரகிருதியாகிய விருக்ஷங்கள் செடிகள கொடிகள் புல்பூண்டு முதலானவைகளினால உற்பத்தியாகிய பலவிதகனிகாய் இலை வேர் இவைகளினாலுண்டாகும் ரசவர்க்கங்களுடன் விசேஷவஸ்து பலோத்பத்தியாகிய நெற்பயிர் முதலானவைகளின் பலனாகிய தானியாதி சத்துக்களாலும் அன்னத்தாலு முற்பத்தியாகிய ஜீவன காரண தேஹத்தினால் தானியத்திலாஸ்ரயித்து அதனாலுண்டான அன்னத்தின பிராரப்தசேஷமாகிய சஞ்சித ருணத்தையனுஸரித்து, பிதாவின்தேஹத்தில் பிரவேசித்துச் சுக்லரூபமாய்ப் பிரதமருது தினமுதலாக மாஸாந்தரருது ஸ்ராவநிஷேதமானபின் (அதாவது ஸ்நானாந்தரம் மூன்று தினங்கடந்த நாலாநாள்)

பதினாறுதினத்திற்குட்பட்டது. இரட்டிக்க தினத்தில் ஸம்போகத்தால் சுக்கில ஸ்தம்பனமானால் புருஷப்பிரஜையும், ஒற்றையாகிய தினத்திலானால் ஸ்திரீபிரஜையும ஜனிக்கும். சோணிதமதிகமானால் பெண்ணும, சுக்கிலமதிகமானால் புருஷனுமாகப் பிறக்கும், அப்படியல்லாமல் சுக்கில சோணிதமிரண்டும் ஸமமானால் நபும்ஸகமான பிரஜை ஜனனமாகும். இன்னும், புருஷன் காமாதிக்கத்தினாலும் ஸாமர்த்தியத்தினாலும் இரண்டுதரம் சுக்கிலம் விடப்பட்டால முன் கர்மவசத்தினால இரட்டைப்பிரஜை உற்பத்தியாகும்; அது நாழிகைபேதமாகும், இரண்டும் புருஷனாகவும, அல்லது இரண்டும் ஸ்திரீயாகவும் புருஷஸ்திரீயாகவும் பிறக்கும். ஸ்திரீ ருதுவான மூன்றுநாளளவும் புணர்ச்சி செய்யப்படாதென்று சாஸ்திரங் கூறுகின்றன. நாலாநாளிராத்திரி க்ரமமாய் புருஷன் ஸ்திரீயுடன் கூடினால் அற்பாயுளான ஆண்சிசு ஜனிக்கும. ஐந்தாவதுநாளில் நலமாகப்பெண் ஜனனமாகும். 6-வது நாளில் மத்தியமான புருஷனும் 7-வது நாளில் நலமில்லாதபெண்ணும் பிறக்கும். 8-வதுநாளில் அரசாளும் பிள்ளைபிறக்கும். 9-வதுநாளில் நலமானபெண் பிறக்கும். 10-வது நாளில் மேலான பிள்ளைபிறக்கும். 11-வது நாளில் தர்மஹீனமான பெண்பிறக்கும். 12-வது நாளில விசேஷமான பிள்ளையும் 13-வது நாளில் துஷ்டநடத்தையுள்ள பெண்ணும், 14-வது நாளில் பிரம்மஞானியாகிய பிள்ளையும், 15-வது நாளில் பெண்ணும், 16-வது நாளில்நலமுள்ள புருஷப்பிரஜையும் பிறக்குமென்பது. அதன்பின் ருதுகமலம் குவிந்துவிடும் ஆகையால் ஸ்திரீபுருஷர்கள் ருதுகாலந்தப்பாமல் சம்போகப்பட்டால் அயத்தை ஆகர்ஷணஞ் செய்யுங்காலத்தைப்போல் சுக்கிலத்தை யந்தக்கமலமாகர்ஷணஞ் செய்யும். இன்னும் தேக ஜாட்டியமிருந்தால் அப்போது தேக ஜாட்டியங்களும், அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் ஸம்போகமானால் புருஷனுடைய வீரியத்தை அந்தப்புழுக்கள் புஜிக்கும்; அப்போது அவ்வீரியத்திலிருக்கும் ஜீவமாகிய சித்கலைகளைப் புழுக்கள் புஜித்துவிட்டால் மலடாவாள். இது வல்லாமல் வாததோஷம் பித்ததோஷம் இர

க்த்ததோஷம் ஸந்நிபாததோஷம் தேவத்ரோஹதோஷம் க்ரஹோபதோஷம் அதிசாரதோஷம் என்று சொல்லப்பட்ட ஏழுவித தோஷத்தோடு மிஸ்ரதோஷம் ஒன்றுசேர்ந்து ஆக எட்டுவித தோஷத்தால் ஸ்திரீகள் மலடியாவார்கள். அவை ஜன்மமலடு-காகமலடு-மிருகமலடு-கதலிமலடு என நான்குவிதமாகும். மேலும், பிதுரு மாதுரு தேகதத்துவங்கள் பரிசுத்தமாய் விருத்தியடைந்து ஸ்தூலதேகம் கர்ப்பத்திலுற்பத்தியாய் மாதக்கணக்கினுல் கிரமமாக வெழுபத்தீராயிர நாடிகளும் ஆவரணத்தினுல் அவித்யாரூபமாக ஜீவன் ஜனனமாகும்.

இனி அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரானுபவமே சிறந்த பக்தி யெனபதற்கு உபநிஷத்துகள் முதலானவைகளிலிருந்து சிலதிருஷ்டாந்திரங்கள் கொடுக்கப்படும்.

గ్రంథాంతరము. [கிரந்தாந்திரம்]

मोक्षकारणसामग्र्यां, भक्तिरेवगरीयसी,
स्वस्वरूपानुसंधानं, भक्तिरित्यभिधीयते.

శ్లో॥ మోక్ష కారణసామగ్ర్యాం భక్తిరేవగరీయసీ,
స్వ స్వరూపాను సంధానం, భక్తిరిత్యభిధీయతే.

தா - மோக்ஷத்துக்குக் காரணமான பதார்த்தங்களில் பக்தியேவிசேஷமென்னப்பட்டது. அந்தபக்தியெப்போக்கொத்தெனில் தனஸ்வரூபசந்தானமே யென்பது.

अहमेवपरब्रह्म वासुदेवाख्यमव्ययं
इतिस्यान्निश्चितोमुक्तोबद्धयेनान्यथा भवेत् ।

అహమేవ పరబ్రహ్మ వాసుదేవాఖ్యమవ్యయం,
ఇతిస్యాన్నిశ్చితోముక్తోబద్ధయేనాన్యథా భవేత్.

தா - நாசாகிதனை வாசுதேவநாமத்தையுடைய பரப்பிமம் நானேயென்று நிச்சயித்தமுக்தன் பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

"समाधिनिर्धूतमलस्यचेतसोविवेशितस्यात्मानियत्सुखंभवेत्"
"स्वस्थंशांतंसनिर्वाण मकत्थ्यंसुखमुत्तमं".

శ్రు ॥ "సమాధినిర్ధూతమలస్యచేతసోనివేశితస్యాత్మనియత్సుఖంభవేత్"

శ్లో ॥ "స్వస్థంశాంతంసనిర్వాణ మకత్థ్యంసుఖముత్తమం"॥

தா— சமாதியால் போக்கடிக்கப்பட்ட அவித்தை காரணமான இரண்டு மலங்களையுடைய மனது ஆத்துமாவில் பிரவேசிக்கச் செய்ததாகும் பொழுது எப்படிப்பட்ட சுகமாகுமோ அந்தசுகம் வாயினால் புகழமுடியாததாயிருக்கின்றது.

स्वस्थंशांतसनिर्वाणमकत्थ्यं सुखमुत्तमं "

శ్లో ॥ స్వస్థంశాంతంసనిర్వాణమకత్థ్యం సుఖముత్తమం"॥

தா— தன் ஆத்துமாவிலிருப்பதும், சகல அனர்த்தாகிதமானதும், கேவலமானதும், சொல்லக்கூடாததும், நிரதிசயமானதுமான சுகம் யோகி அறிந்ததாகும். என்னும் கவுடபாதர் வசனபிரமாணரீதியாக விருத்தாகித சித்தத்தால் சுவரூபசுக முண்டென்று அறியவேண்டும்.

பகவத்கீதா-அத்-6.

यदाविनियतंचित्त, मात्मन्नेवावतिष्टते ।

निस्स्पृहस्सर्वकामेभ्यो, युक्त इत्युच्चते तदा ॥

శ్లో ॥ యదావినియతంచిత్త, మాత్మన్యేవావతిష్ఠతే।

నిస్స్పృహస్సర్వకామేభ్యో, యుక్త ఇత్యుచ్యతేతదా॥ ౧౮॥

தா·ஓ அர்சுனனே! எப்பொழுது சித்தசலனமல்லாததாய் வெளிவியாபாரங்களற்றதாய், அத்வதீய ஆத்தும தத்துவத்தில் எப்போது நிலைபெற்றிருக்குமோ அப்பொழுது எல்லாசப்தாதி விஷயங்களிலாசையற்றவனாய் பண்டிதர்களால் யோகாரூடனென்று சொல்லப்படுவான். என்றால், மனதைத்தானே ஆத்துமாவில் செலுத்துவது முக்கியமென்பது கருத்து.

यथादीपोनिवातस्थो, नेंगतेसोपमास्मृता ।

योगिनोयतचित्तस्य, युंजतोयोगमात्मनः

శ్లో ॥ యథాదీపోనివాతస్థో, నేంగతేసోపమాస్మృతా ।

యోగినోయతచిత్తస్య, యుంజతోయోగమాత్మనః॥ ౧౯॥

தா—ஆத்துமத்தியானம் செய்கிறவனும், மனஜய சுவாதினஞ்செய்துகொண்டவனுமானயோகி,சித்தமானது காற்றில்லாத விடத்திலிருக்கும் விளக்கைப்போலொத்ததாய் வஸ்துக்களைப் பிரத்திக்ஷமாய் விளக்கிக்காட்டும விதம் பாகிய விஷயங்களில்லாததாய் பிரமத்தை சாக்ஷாத்காரம செய்விக்கும்

यत्रोपरमतेचित्तं, निरुद्धंयोगसेवया
यत्रचैवात्मनात्मानं, पश्यन्नात्मनितुष्यति ॥

శ్లో॥ యత్రోపరమతేచిత్తం, నిరుద్ధంయోగసేవయా
యత్రచైవాత్మనాత్మానం, పశ్యన్నాత్మనితుష్యతి॥ ౨౦॥

தா—அர்சுனா! எப்பொழுது மனது யோகானுஷ்டானத்தினால் பாக்கிய விஷயங்களிலிருந்து வேறுபட்டதாய் சாந்தமடையுமோ, அந்தசமயத்தில் யோகியானவன் பரிசுத்தமான மனதினால் எல்லாவிடங்களிலும் பிரகாசிக்கும் தேசோரூபமான பரமாத்துமாவை பார்த்துக்கொண்டு, என்றால் பிரத்தியாத்மாவாகிய தன்னைப் பரமாத்துமாவாக அறிந்துகொண்டு தன்னிலேதானே சந்தோஷமடைகிறானோ.

सुखमात्यंतिकंयत्त, द्बुद्धिग्राह्यमतींद्रियं ।
वेत्तियत्रनचैवायं, स्थितश्चलतितत्वतः ॥

శ్లో॥ సుఖమాత్యంతికంయత్త, ద్బుద్ధిగ్రాహ్యమతీంద్రియం।
వేత్తియత్రనచైవాయం, స్థితశ్చలతితత్త్వతః॥ ౨౧॥

தா—அர்சுனா:—முடிவில்லாததும், புத்தியால் (சுவானுபாவத்தால்) அறியத்தக்கதும், இந்திரியங்களுக்குக் கோசரமாகாததுமான சுகத்தை, பண்டிதன் எக்காலத்திலறிகிறானோ அப்போப்பட்டவன் ஆத்தும சுவரூபத்திலிருந்தவனாய் அதிலிருந்து எப்போதும் சலிக்கமாட்டான்.

यंलब्ध्वाचापरंलाभं, मन्यतेनाधिकंततः ।
यस्मिन्स्थितोन दुःखेन गुरुणापिविचाल्यते ॥

శ్లో॥ యంలబ్ధ్వాచాపరంలాభం, మన్యతేనాధికంతతః।
యస్మిన్‌స్థితోన దుఃఖేన గురుణాపివిచాల్యతే॥ ౨౨

தா— எந்த ஆத்துமாவின் லாபத்தையடைந்து அந்த ஆத்துமலாபத்தைவிட மேலானலாபம் (புருஷார்த்தம்) வேறொன்றுமில்லையென்று நினைக்கிறவன் எந்த ஆத்துமதத்துவத்திலிருக்கப்பட்டவன் மிகவுமதிகமான துக்கத்தால் கூட சலனத்தை அடையமாட்டானோ, என்பது.

స్మృతి. [ஸ்மிருதி]

"आत्मलाभान्नपरंविद्यते"

"ఆత్మలాభాన్నపరంవిద్యతే."

தா— ஆத்துமலாபத்தைவிட இதர புருஷார்த்தமில்லை யென்பது.

शनैश्शनैरुपरमे, द्बुद्ध्याधृतिगृहीतया ।

आत्मसंस्थंमनः कृत्वानकिंचिदपिचिंतयेत् ॥

శ్లో ॥ శనైశ్శనైరుపరమే, ద్బుద్ధ్యాధృతిగృహీతయా ।

ఆత్మసంస్థంమనఃకృత్వా నకించిదపిచింతయేత్ ॥ ௨௫॥

தா—அர்சுனா! தைரிய புத்தியுடன் மனதை ஆத்துமாவில் நிலைபெற்றிருக்கும்படி செய்து மெதுவாய் விஷயங்களிலிருந்து சாந்தி அடையவும்—மேலும் ஆத்தும தத்துவத்தைவிட அன்னியமானதை லேசமாகிலும் நினைக்கக்கூடாதென்று, அல்லது, தைரியத்துடன் கூடிய புத்தியால் மெதுவாய் விஷயங்களிலிருந்து சாந்தியடைய வேண்டும். மேலும், சகலமும் ஆத்துமாவே யொழிய ஆத்தும தத்துவத்தைவிட அன்னிய மொன்றுமில்லை யென்னுமபிப்பிராயத்துடன் மனதை ஆத்துமாவில் நிலைபடும்படி செய்து அந்த ஆத்துமாவைவிட அன்னியமானதை யெவ்வளவும் தியானிக்கக்கூடாதென்பது.

यतोयतोनिस्सराति, मनश्चंचलमस्थिरम्

ततस्ततोनियम्यैत, दात्मन्येववशंनयेत् ॥

శ్లో ॥ యతోయతోనిస్సరతి, మనశ్చంచలమస్థిరం ।

తతస్తతోనియమ్యైత, దాత్మన్యేవవశంనయేత్ ॥ ௨௬॥

தா—மிகவும் சலனமுள்ளதானபடியால், எதிர் மற்ற மனது எவ்வெவ்விஷயங்களில் பிரவேசிக்குமோ அவ்வவ் விஷயங்களிலிருந்து திருப்பித்தன் சொரூபத்தில் நன்றாக நிறுக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டுமென்பது.

प्रशान्तमनसंह्येनं, योगिनंसुखमुत्तमं ।
उपैतिशांतरजसं, ब्रह्मभूत मकल्मषम् ॥

శ్లో ॥ ప్రశాన్తమనసంహ్యేనం, యోగినంసుఖముత్తమం ।
ఉపైతిశాంతరజసం, బ్రహ్మభూత మకల్మషం ॥ ௨௭॥

தா—விஷயங்களில் செலலவொட்டாமல் சுவாதீனம் செய்து கொள்ளப்பட்ட மனதையுடையவனும், காமக்குரோ தாதிகளான ரஜோகுணங்களில்லாதவனும், ஜீவன் முக்தனும், தர்மாதர்மங்களென்றும மலின மில்லாதவனும், ஆன யோகி மிகவும் உத்தமமான மோக்ஷசுகத்தை அடைவான்.

युंजन्नेवं सदात्मानं योगीविगतकल्मषः ।
सुखेनब्रह्मसंस्पर्शं, मत्यंतंसुखमश्नुते ॥

శ్లో ॥ యుంజన్నేవం సదాత్మానం యోగీవిగతకల్మషః ।
సుఖేనబ్రహ్మసంస్పర్శ, మత్యంతంసుఖమశ్నుతే ॥ ௨௮॥

அர்ச்சுனா! மேலே சொல்லிய விதமாய், எல்லாகாலங்களிலும் மனதை ஆத்துமாவில் சந்தானம் செய்துகொண்டிருக்கிறவனும், பாவமற்றவனும், அனுதியான யோகி கஷ்டமில்லாமல பிரமசாக்ஷாத்கார மென்னும் மேலான சுகத்தை அடைகிறான்.

सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानिचात्मनि ।
ईक्षतेयोगयुक्तात्मा, सर्वत्र समदर्शनः ॥

శ్లో ॥ సర్వభూతస్థమాత్మానం సర్వభూతానిచాత్మని ।
ఈక్షతేయోగయుక్తాత్మా, సర్వత్ర సమదర్శనః ॥ ௨௯॥

தா-அர்ச்சுனா சகலபிராணிகளின் ஆத்துமாக்களுக்கும். பிரம்மத்துக்கும் பேதமில்லையென்னும் அறிவுடையவன் (என்றால் எல்லாம் பிரமமாய் பார்க்கப்பட்டவன்) திறமான

புத்தியுடையவனாய் தன்னையெல்லாப் பூதங்களிலிருப்பவ னாய், தன்னில் எல்லா உயிர்களு மிருக்கபபட்டவைகளாய், (என்றால், தன்னையே பிரம்மமாய்) பார்க்கின்றான் என்பது.

योमांपश्यतिसर्वत्र, सर्वंचमयिपश्यति ।
तस्याहंनप्रणश्यामि, सचमेनप्रणश्यति ॥

శ్లో ॥ యోమాంపశ్యతిసర్వత్ర, సర్వంచమయిపశ్యతి ।
తస్యాహంనప్రణశ్యామి, సచమేనప్రణశ్యతి ॥ 30॥

தா.-அர்ச்சுனா எவன் சகல பூதங்களில் என்னைக்காண் கின்றானோ-மேலும் சகலத்தையும என்னில் காண்கிறானோ, அப்பொழுது அவனுக்கும் எனக்கும் பேதமில்லை யாகை யால் அவனுக்கு நான் காணாமல் போகமாட்டேன், எனக்க வன் காணாமல் போகமாட்டான், பேதபுத்தியில்லாமல் பெல் லாவற்றையும் கடவுளாகப்பார்ப்பதே சரியான பக்தியென் னப்படும்.

மேல்சொல்லிய கீதாசுலோகங்களால் ஆத்துமசாக்ஷாத் காரமே-மிகவும் மேலான லாபமெனவும் அப்படிப்பட்ட மேலான சித்திக்கு யோகமே அசாதாரண காரணமென வும்-சங்கராநந்தபாஷியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

अन्योसावहमन्योस्मीत्युपास्ते योन्यदेवतां,
नसवेदनरोब्रह्मसदेवानां यथापशु: ।
अथयोऽन्या: देवतामुपास्त अन्योसाव ।
नोऽहुमिति नसवेदते कृत्स्नोह्येष: ॥
"योऽवशिष्यतेसोऽस्म्यहं"
"आत्मेत्येवोपासीत"
ध्यानेनात्मनिपश्यन्ते चिदात्मान मात्मना ।
अन्येसांख्येनयोगेन कर्मयोगेनबावने ॥

శ్లో ॥ అన్యోసావహమన్యోస్మీత్యుపాస్తేయోన్యదేవతాం ।
నసవేదనరోబ్రహ్మసదేవానాంయథాపశుః ॥

2. శ్రు ॥ అథయోఽన్యాం దేవతాముపాస్తే అన్యోఽసావ ।
సోఽహమితి నసవేదతే కృత్స్నో హ్యేషః ।

3. శ్రు ॥ "యోఽవశిష్యతేసోఽస్మ్యహం"
"ఆత్మేత్యేవోపాసీత" ॥

4. శ్లో ॥ ధ్యానేనాత్మనిపశ్యన్తే చిదాత్మాన మాత్మనా ।
అన్యేసాంఖ్యేనయోగేన కర్మయోగేనబావనే ॥

I. தா-அவன்வேறு நான்வேறு என்று நினைத்து, தனக்கன்னியமாய்த் தெய்வமிருப்பதாக எண்ணி உபாசிக்கிறவன் பிரமத்தையறியமாட்டான்-அவன்பசுவுக்குச் சமானம்.

II ஷை

III தா—விசாரணையில் சகலமும் கழித்தபின் எதுசேஷித்து நிற்கின்றதோ அது நான். "ஆத்துமாவையே உபாசிக்கவேண்டும்"

IV. தா-சிதாத்மாவை ஆத்துமதியானத்தினாலறிகிறார்கள், சிலர்சாங்கியயோகத்தினாலறிகிறார்கள், கர்மயோகத்தினால் இதராள்மறக்கமாட்டார்கள்.

நிராலம்போபநிஷத்.

सर्वशरीरस्थचैतन्यब्रह्मप्रापयागुरु रुपास्यः ॥

ఉపాస్య ఇతిచ.—శ్రు ॥ సర్వశరీరస్థచైతన్యబ్రహ్మప్రాపయోగురు రుపాస్యః ॥

தா—எல்லாச்சரீரங்களிலிருக்கும் சைதன்னியபிரம்ம பிரமுகனை ஆசாரியன் உபாசிக்கத்தக்கவன்.

ग्राह्यं ॥ सन्यास इतिच ॥

सर्वधर्मान् परित्यज्य निर्ममोनिरहंकारोभूत्वा । ब्रह्मैकं शरणमुपगम्य, तत्वमसि, सर्वं खल्विधब्रह्म, नेहनानास्ति किञ्चनेत्यादि महावाक्यार्थानु भवज्ञाना ब्रह्मैवाऽहमस्मीति निश्चित्यनिर्विकल्पसमाधिना स्वतंत्रो यतिश्चराति, सन्यासि. समुक्तस्सपूज्य, स्सयोगी, सपरमहंसस्सोवधूत स्सब्रह्मण इतिच ॥

గ్రాహ్యం ॥ సన్యాస ఇతిచ॥

శ్రు ॥ సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య నిర్మమో నిరహంకారో భూత్వా । బ్రహ్మైకం శరణముపగమ్య, తత్త్వమసి, సర్వం ఖల్విదంబ్రహ్మ, నేహనానాస్తి కిఞ్చనేత్యాది మహావాక్యార్థానుభవజ్ఞానాద్బ్రహ్మైవాఽహమస్మీతి నిశ్చిత్యనిర్వికల్పసమాధినా స్వతంత్రో యతిశ్చరతి, సన్యాసి, సముక్తః, సపూజ్యః, సయోగీ, సపరమహంసస్సోఽవధూతస్సబ్రాహ్మణఇతిచ ॥

தா- கொள்ளத்தக்கது.

எவ்வித விவகாரங்களையும்விட்டு எனது நான் என்பதில்லாதவனாய், பிர்மம் ஒன்றையே சரணமடைந்தவனாய் " அது நான் " " எல்லாவிதங்களாயிருப்பது பிரமம் " " (பிரமத்தை விட) இவ்விடத்திலன்னியங்களொன்றுமில்லை " யென்னும் மஹாவாக்கியார்த்த அனுபவத்தினால் பிர்மம் நானேனென்று நிச்சயித்து நிர்விகார சமாதியில் சுவதந்திரனாய் விவஹரிக்கிறவன் சந்நியாசி, முக்தன், பூஜிக்கத்தக்கவன், யோகி, பரமஹம்சன், அவதூதன், பிராமணன் என்னப்படுவான்.

திரிசிகிப்ரஹ்மணோபநிஷத்.

सोहंचिन्मात्र मेवेति चिन्तनंध्यानमुच्यते ॥

శ్రు ॥ సోహంచిన్మాత్ర మేవేతి చింతనంధ్యానముచ్యతే॥

தா- அது நான் சின்மாத்திரமேயென்று சிந்திப்பதே தியானமென்னப்படும்.

மஹோபநிஷத்.

द्वयोर्मध्यगतं नित्यमस्तिनास्तीतिपक्षयोः
प्रकाशनं, प्रकाशानामात्मानं समुपास्महे ॥
संत्यज्यहृद्गुहेशानं देवमन्यम्प्रयान्तिये
तेरत्नमभिवाञ्छन्तित्यक्तहस्तस्थकौस्तुभाः ॥

శ్రు ॥ ద్వయోర్మధ్యగతం నిత్యమస్తినాస్తీతిపక్షయోః ।
ప్రకాశనం, ప్రకాశానామాత్మానంసముపాస్మహే ॥
సంత్యజ్యహృద్గుహేశానం దేవమన్యమ్ప్రయాంతియే ।
తేరత్నమభివాంఛంతిత్యక్తహస్తస్థకౌస్తుభాః॥

தா-உண்டு இல்லையென்னும் இரண்டுபக்ஷங்கள் நடுவினும் பிரகாசஞ்செய்வதும் பிரகாசப்படுகிறதுமாயின. இவையிரண்டின்மத்தியில் எப்போதுமிருக்கிற அந்த ஆத்துமாவை நான் உபாசிக்கிறேன்.

தன் இருதயத்திலிருக்கிற தெய்வத்தைவிட்டு அன்னியமாய்த் தெய்வதனைத்தேடுகிறவன் தன்கையில் சித்தமாயிருக்கப்பட்ட கவுஸ்துபமணியை விட்டுவிட்டு வேறேயொரு ரத்தினத்தை விரும்புகிறவனைப்போலாகுவான்.

யோகசிகோபநிஷத்.

हकारेबाहिर्याति, सकारेण विशेत्पुनः ।
हंसहंसेतिमंत्रोयं सर्वजीवैश्चजप्यते ॥

శ్రు ॥ హకారేణబహిర్యాతి, సకారేణ విశేత్పునః ।
హంసహంసేతిమంత్రోయం సర్వజీవైశ్చజప్యతే ॥

தா-ஹகாரத்தினால் வெளியேவருவதும் ஸகாரத்தினால் உள்ளே பிரவேசிக்கின்றதுமான இந்த ஹம்ச ஹம்ச என்னும் மந்திரத்தைச் சகல ஜீவர்களும் ஜபிக்கிறார்கள்.

இதை அஜபாமந்திரமென்று சொல்லுவார்கள். அஜபாமந்திரமென்றால் ஜெபிக்காமல் ஜெபிக்கிறமந்திரம் அதெப்படியென்றால் மனிதனுக்குச்சாதாரணமாய் உள்ளேயிழுக்கிறதும் வெளியிலேவிடுகிறதுமான சுவாசங்கள் இரண்டு அவைகளில் உள்ளேயிழுக்கிறசுவாசத்துக்கு ஸ என்றும் வெளியேவிடும் சுவாசத்திற்கு ஹ என்றும் இவை இரண்டும் சேர்ந்து ஸோஹம் என்னும் மந்திரமாயிற்று. இது பத்தியோககிரந்தங்களில் மிகவும்விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,

பாசுபதப்ரஹ்மோபநிஷத்.

ब्रह्मचर्यादिभिर्भक्तैर्लभ्या वेदान्तवर्त्मना ।
स्वशरीरे स्वयंज्योति स्स्वरूपपारमार्थिकं ॥

శ్రు ॥ బ్రహ్మచర్యాదిభిర్భక్తైర్లభ్యా వేదాన్తవర్త్మనా ।
స్వశరీరే స్వయంజ్యోతి స్స్వరూపపారమార్థికం ॥

தா-சுவரூபமும் பாரமார்திகமான சுவயஞ்சோதியைத்தன் சரீரத்தில்தானே பிர்மசரியாதி பக்தியினாலேயும் வேதாந்த ஒழுக்கத்தினாலேயும் அடைந்து

ज्ञाननेत्रं समाधाय सरुहात्परमंपदं ।
निष्कलं, निश्चलंशान्तं ब्रह्माहमितिसंस्मरेदिति ॥

శ్రు ॥ జ్ఞాననేత్రం సమాధాయ సరుహాత్పరమంపదం ।
నిష్కలం, నిశ్చలంశాన్తం బ్రహ్మాహమితిసంస్మరేదితి ॥

தா-ஞானநேத்திரத்தையடைந்து மகாபரமபதமான நிஷ்கள நிச்சல சாந்தமான பிர்மம் நானேயென்று நன்றாகச்சிந்திக்கக்கடவாய்.

யாஜ்ஞவல்க்யோபநிஷத்.

ईश्वरोजीव कलयाप्रतिष्टोभगवानिति ।
प्रणमेद्दंडवद्भूमा वाश्वचंडाळगोखरं ॥

శ్రు ॥ ఈశ్వరోజీవ కలయాప్రతిష్టోభగవానితి ।
ప్రణమేద్దండవద్భూమా వాశ్వచండాళగోఖరం ॥

தா-ஈசுவரன் ஜீவரூபமாக (எல்லாத்தேகங்களிலும்) பிரவேசித்திருப்பதினால் நாய், சண்டாளன், பசு, கழுதை, இவைகளைப்பார்த்து பகவானென்று கட்டையைப்போல் கீழேவிழுந்து கும்பிடவேண்டும்.

கிரந்தாந்தரம்.

देहोदेवालयप्रोक्तो जीवोदेवस्सदाशिवः
त्यजेदज्ञाननिर्माल्यं सोहंभावेनपूजयेत् ॥
पाषाणलोहमणिमृण्मयविग्रहेषु ।
पूजापुनर्भोगकरीमुमुक्षोः
तस्माद्यति स्स्वहृदयार्चनमेवकुर्या
द्बाह्यार्चनं परिहारेदपुनर्भवाय ॥

தர்சனோபநிஷத்து.

तीर्थेदानेजपेयज्ञे काष्ठेपाषाणकेसदा ।
शिवंपश्यतिमूढात्मा, शिवोदेहप्रतिष्ठितः

शिवमात्मनि पश्यन्तिप्रतिमासुनयोगिनः ।
अज्ञानां भावनार्थायप्रतिमापरिकल्पिताः

శ్లో ॥ దేహోదేవాలయప్రోక్తో జీవోదేవస్సదాశివః ।
త్యజేదజ్ఞాననిర్మాల్యం సోహంభావేనపూజయేత్ ॥

,, పాషాణలోహమణిమృణ్మయవిగ్రహేషు ।
పూజాపునర్గ్రహకరీముముక్షోః.
తస్మాద్యతిస్సర్వహృదయార్చనమేవకుర్యా
ద్బాహ్యార్చనంపరిహరేదపునర్భవాయ ॥ దర్శనోపనిషత్.

శ్లో ॥ తీర్థేదానేజపేయజ్ఞే కాష్ఠేపాషాణకేసదా ।
శివంపశ్యతిమూఢాత్మా, శివోదేహేప్రతిష్ఠితః ॥

,, శివమాత్మనిపశ్యన్తిప్రతిమాసునయోగినః ।
అజ్ఞానాం భావనార్థాయప్రతిమాపరికల్పితాః ॥

தா-தேகத்தைக் கோயிலென்றும் ஜீவனைச்சிவனென்றும் அறிந்து அக்ஞான நிர்மாலியத்தைப் போக்கி "ஸோஹம்" அதுவே நானென்னும் பாவனையினால் பூஜைசெய்யவும். சிலை, பஞ்சலோகங்கள், மண்முதலானவைகளினால் செய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களின் பூசை மறுபடியும் பிறந்து போகிக்கச்செய்யும். ஆகையினால முமுட்க்ஷுக்களான யதீசுவரர்கள் மறுபிறப்புஉண்டென்று வெளிபூசைகளைவிட்டுத், தாங்கள் மானதபூசையே செய்வார்கள். தீர்த்தங்களினாலும் தானங்களினாலும், ஜபங்களினாலும், யக்கியங்களினாலும் மூடர்களெப்போதும் சிவத்தைப்பூசிக்கிறார்கள். ஆனாலந்தசிவனிந்தத்தேகத்திலேயே யிருக்கின்றான். யோகீசுவரர்கள் விக்கிரகங்களைத்தள்ளி, தங்களுள்ளத்திலேயே சிவத்தைத் தரிசனஞ்செய்கிறார்கள். ஆனால் அஞ்ஞானிகளின் பாவனைக்காகப் பிரதிமைகள் கல்பிக்கப் பட்டன.

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்து.

पूषन्नेकर्षे यमसूर्यप्राजापत्य
व्यूहरश्मीस्समूहतेजोयत्तेरूपं
कल्याणतमंतत्तेपश्यामियोऽसावसौ
पुरुषस्सोहमस्मि ॥

శ్లో ॥ పూషన్నేకర్షేయమసూర్యప్రాజాపత్య
వ్యూహరశ్మీన్సమూహతేజోయత్తేరూపం
కల్యాణతమంతత్తేపశ్యామియోఽసావసౌ
పురుషస్సోఽహమస్మి ॥

தா-சகலத்தையும் ரக்ஷிக்கும் ஓ பரமாத்மாவே! ஏகனே! எல்லாவற்றையும் சிக்ஷிக்கிறவனே! ஜலத்தைப்போல் பாவங்களை யுலரச்செய்கிற சூரியனே! சம்சாரமதிகமாகவொட்டாமல் வைராக்கியமுண்டுபண்ணுகிறவனே! அனேகங்களென்னப்பட்ட பேதபுத்தியைப்போக்குவாய், தேஜசு என்னும் சுத்தமனதுடன் இந்திரியங்களையொன்றாய்ச்சேர்க்கக் கடவாய், ஆனால் உனதெந்தரூபம் மிகவும்கல்யாணமாகுமோ அந்தரூபத்தை (உன் அனுக்கிரஹத்தால்) பார்க்கின்றேன், இந்த சகலரூபனானவனெவனோ அந்த புருஷனை நானாகிறேன்.

சுகரஹஸ்யோபநிஷத்.

ज्ञानंज्ञेयंज्ञानगम्यादतीतं.
शुद्धंबुद्धंमुक्तमप्यव्ययंच ।
सत्यज्ञानं सच्चिदानंदरूपं ।
ध्यायेदेवं तन्महोभ्राजमानं ॥
जीवत्वसर्वभूतानां, सर्वत्राखंडविग्रहं ।
चित्ताहंकारयंतारं जीवाख्यंत्वंपदंभजे ॥
जीवोब्रह्मेतिवाक्यार्थं यावदस्तिमनस्थितिः ।
ऐक्यंतत्वंलयेत्कुर्वन् ध्यायेदसिपदंसदा ॥

శ్లో ॥ జ్ఞానంజ్ఞేయంజ్ఞానగమ్యాదతీతం,
శుద్ధంబుద్ధంముక్తమప్యవ్యయంచ ।
సత్యజ్ఞానం సచ్చిదానందరూపం ।
ధ్యాయేదేవం తన్మహోభ్రాజమానం ॥

శ్లో ॥ జీవత్వంసర్వభూతానాం, సర్వత్రాఖండవిగ్రహం ।
చిత్తాహంకారయంతారం జీవాఖ్యంత్వంపదంభజే ॥

శ్రు ॥ జీవో బ్రహ్మేతివాక్యార్థం, యావదస్తిమనస్థితిః ,
ఐక్యంతత్త్వంపయోః కుర్వన్ ధ్యాయేదసిపదంసదా ॥

சுகரஹஸ்யோபநிஷத்.

1. தத்-நிருபுடிக்கநித்தமாயும், சுத்த, புத்த, முக்த, அவ்வியய, சத்திய, ஞானாநந்த ரூபமென்று இவ்விதம் தத் என்னும் பிரகாசப்பொருளைத் தியானம் பண்ணவேண்டும்.

(இது தத்பத தியானம்)

2. சர்வபூதங்களில் ஜீவசுவரூபமாயும் எங்கேயுநிறைந்த விக்கிரஹமாயும், சித்த-அகங்காரங்களாயுமிருக்கிற ஜீவனென்னும் த்வம் பத பேருடையவனைத் துதிக்கின்றேன்.

(இது த்வம்பத தியானம்)

3. ஜீவனே பிரமமென்னும் வாக்கியார்த்தம் மனதில் எதுவரையிலிருக்குமோ-அதுவரையில் தத்து-த்வம்பதங்கள் ஐக்கியமாகின்றன-அப்படிப்பட்ட அசிபதலக்ஷியார்த்தப்பொருளை தியானம்பண்ணவும்.

(இது அஸிபத தியானம்.)

மஹாநாராயணோபநிஷத்து.

ब्रह्माहमस्मि, अहमस्मि ब्रह्महमस्मि, योहमस्मि, ब्रह्माहमस्मि, अहमेवाहं मांजुहोमिस्वाहा, अहंब्रह्मेति भावनया यथापरमतेजो महानदीप्रवाहः परमतेजः पारावारेप्रविशतियथा परमतेजः पारावारतरंगाः परमतेजः सारावारेप्रविशान्ति, तथैव सच्चिदानंदात्मोपासक स्सर्वपरिपूर्णाद्वैत परमानंद लक्षण परब्रह्मणि नारायणेमयि सच्चिदानंदात्मकोहमजोहं, परिपूर्णो हमस्मीतिप्रविवेश ॥ तत उपासकोनिस्तरंगाद्वैतापारनिरतिशयः सच्चिदानंद समुद्रोबभूव यस्त्वनेनमार्गेसम्यगाचरतिस नारायणोभवत्यसंशयमेव, अनेनमार्गेण सर्वेमुनयस्सिद्धिंगताः, असंख्याताः परमयोगिनश्चासिधिंगताः ॥

கோபாலோபநிஷத்து.

सोवामित्यवधार्यात्मानं गोपालोहामितिभावयेत्समोक्षमश्नुते, सब्रह्मत्वमाधिगच्छति, सब्रह्मविद्भवति, सगोपाञ्जीवानात्मत्वेन सष्टिपर्यंतमालाति सगोपालोभवति, ह्योंतत्सोहंपरंब्रह्म कृष्णात्मकोनित्यानंददैक स्वरूपस्सो

हतोंतिच्च द्गोपालोहमेव, परंसत्यमबाधितं, सोहमित्यात्मानमादायमनस्यै-क्यंकुर्यादात्मानंगोपालोहमितिभावयेत्, स एवाव्यक्तोनंतोनित्योगोपालः, मधुरायांस्थितिर्ब्रह्मन् सर्वदामेभविष्यति ॥ शंखचक्रगदापद्मवनमालाधरस्यवै- विश्वरूपं परंज्योतिः स्वरूपं रूपवर्जितं,

மஹாநாராயணோபநிஷத்.

బ్రహ్మాహమస్మి, అహమస్మి బ్రహ్మాహమస్మి, యోహమస్మి, బ్రహ్మాహమస్మి, అహమేవాహం మాంజుహోమిస్వాహా, అహంబ్రహ్మేతి భావనయా యధాపరమ తేజో మహానదీప్రవాహా పరమ తేజః పారావారే ప్రవిశతియథా పరమ తేజః పారావారతరంగాః పరమ తేజః పారావారేప్రవిశన్తి, తథైవ సచ్చిదానందాత్మోపాసక స్సర్వపరిపూర్ణాద్వైత పరమానంద లక్షణ పరబ్రహ్మణి నారాయిణేమయి సచ్చిదానందాత్మకోహమజోహం, పరిపూర్ణో హమస్మీతిప్రవివేశ ॥ తత ఉపాసకోనిస్తరంగాద్వైతాపారనిరతిశయ సచ్చిదానంద సముద్రోబభూవ యస్త్వనేనమార్గేసమ్యగాచరతిస నారాయణోభవత్యసంశయమేవ, అనేనమార్గేణ సర్వేమునయస్సిద్ధింగతాః, అసంఖ్యాతాః పరమయోగినశ్చసిద్ధింగతాః॥

கோபாலதாபநீயுபநிஷத்.

సోహమిత్యవధార్యాత్మానం గోపాలోహమితిభావయేత్స మోక్షమశ్నుతే, సబ్రహ్మత్వమధిగచ్ఛతి, సబ్రహ్మవిద్భవతి, సగోపాన్జీవానాత్మత్వేనసస్సృష్టిపర్యంతమాలాతి సగోపాలోభవతి, హ్యోంతత్సోహంపరంబ్రహ్మకృష్ణాత్మకో నిత్యానందదైక స్వరూపస్సోహతోంతిచ్చద్గోపాలోహమేవ, పరంసత్యమబాధితం, సోహమిత్యాత్మానమాదాయమనసైక్యంకుర్యాదాత్మానంగోపాలోహమితిభావయేత్, సఏవావ్యక్తోనంతోనిత్యోగోపాలః, మధురాయాంతిస్థిర్బ్రహ్మన్ సర్వదామేభవిష్యతి ॥ శంఖచక్రగదాపద్మవనమాలాధరస్యవై, విశ్వరూపం పరంజ్యోతిః స్వరూపం రూపవర్జితం. గోపాలోహమజోనిత్యః ప్రద్యుమ్నోహంసనాతనః, రామోహమనిరుద్ధోహమాత్మానం. చార్చయేద్బుధః ॥

மேல் சொல்லிய நாராயணோபநிஷத் சுருதிகளின் தாத்பரியம்.

பிரமம் நானானேன், நானானேன் பிரமம் நானானேன், எது நானாவேனோ (அது) பிரமம் நானானேன், நானேநானும்

நானே, சனகனும் நானே, இராமன் நானே, அநிருத்தன் நானே இப்படி மகான்கள் அர்ச்சிக்கிறார்கள்.

மஹோபநிஷத்து அ - 2 - சுருதி 1.

शु कोनाममहातेजा स्वरूपानंदतत्परः जातमात्रेणमुनिराड्यत्स-त्यंतदवाप्तवान् .

శుకోనామమహాతేజా స్వరూపానందతత్పరః జాతమాత్రేణమునిరా డ్యత్సత్యంతదవాప్తవాన్.

சுகமுனீந்திரர் பிறந்தது தொடங்கி க்யானவித்தியா மஹிமையால் சுவரூபானந்த தத்பரனாய் எதுசத்தியமோ அப்பேர்க்கொத்த பிரமவஸ்துவை யடைந்தார் என்றால் அந்த பிரமமென்னும் பொருளைத்தானென் றறிந்து மேன்மை அடைந்தார்.

तेनासौस्वविवेकेन स्वयमेवमहामनाः प्रविचार्यचिरंसाधुस्वात्मनिश्चय माप्नुयात् ·

తేనాసౌస్వవివేకేన స్వయమేవమహామనాః ప్రవిచార్యచిరంసా ధుస్వాత్మనిశ్చయమాప్నుయాత్. ౨॥

அந்த சுகமஹாரிஷி தானாகவே ஆத்மானாத்ம விசாரத்தை நன்றாகச்செய்து சுருதிக்கு ஒத்த யுக்தி அனுபவங்களால் தன்னைப் பிரமமாக அறிந்துகொண்டார்.

निष्ठावेदान्तवाक्यानामधवाचामगोचरः
अहंसच्चित्परानंद ब्रह्मैवास्मिनचेतरः ॥
स्वयेवसक्ष्मयाबुद्यासर्वंविज्ञातवान् शुकः ॥

నిష్ఠావేదాన్తవాక్యానామథవాచామగోచరః,
అహంసచ్చిత్పరానంద బ్రహ్మైవాస్మినచేతరః॥ ౧౫
స్వయమేవసూక్ష్మయాబుద్ధ్యాసర్వంవిజ్ఞాతవాన్ శుకః.

சுகர் சகஜக்யான விசேஷத்தாலே சகலத்தோதாக்க ரகசிய பிரமத்தை தானாக அறிந்து அன்னியமான சரீரேந்திரியாதி விவஹாரங்களை மித்தையாக நினைத்தார்.

द्रष्टृदर्शन दृश्यानां मध्येयद्दर्शनंस्मृतं ।
नातः परतरंकिंचिन्निश्चयोस्त्यपरोमुने ॥

ద్రష్టృదర్శన దృశ్యానాం మధ్యేయద్దర్శనంస్మృతం ।
నాతః పరతరంకించిన్నిశ్చయో౽స్త్యపరోమునే ॥ ౨౩॥

திருபுடியாகிய காண்பான் காக்ஷி காணப்படும்பொருள் இவைகளின் மத்தியிலிருக்கும் பிரமசாக்ஷாத்காரத்தைக்காட்டிலும் வேறொரு நிச்சயம் அறியப்படுவதில்லை யென்று சுகா சொன்னார்.

இம்மூன்று மெவனால் பிரகாசிக்கச்செய்யப்பட்டு தங்கள் தங்கள் விவகாரங்கள் செய்கின்றனவோ அப்படிப்பட்ட விவகாரங்களுக்கு சாக்ஷியாய் தன்னை அறிவதைக்காட்டிலும் வேறே சத்திரசாரமுள்ளதாய் எனக்குதெரியவில்லை யென்று சுகர்சொன்னார். அததி - 3.

तरवोपिहिजीवन्ति जीवन्ति मृगपक्षिणः ।
सजीवतिममोयस्यमननेनोपजीवति ॥

తరవోపిహిజీవన్తి జీవన్తి మృగపక్షిణః !
సజీవతిమమోయస్యమననేనోపజీవతి ॥ ౧౮॥

விருக்ஷங்கள், மிருகங்கள், பக்ஷிகள், ஜீவித்தல்போலிருப்பது அதொரு பிழைத்தலல்லவென்றும ச்வரூபானுசந்தானம் செய்பவனே பிழைத்தவனென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அததி-4.

तत्वावबोध एवासौ वासनातृणपावकः ।
प्रोक्तस्समाधिशब्देन नतुतूष्णिमवस्थितिः ॥

తత్వావబోధఏవాసౌ వాసనాతృణపావకః ।
ప్రోక్తస్సమాధిశబ్దేన నతుతూష్ణీమవస్థితిః ॥ ౧౧॥

வாசனைகளென்னும் செத்தைகளுக்கு அக்கினியைப்போன்ற (ஆத்தும) தத்துவபோதமென்றும் பிரமசாக்ஷாத்காரமே சமாதியேயொழிய கட்டையைப்போல் அசையாமலிருப்பதல்ல.

शरीरमस्थिमांसंच त्यक्त्वारक्ताद्यशोभनं,
भूतमुक्तावलीतंतुंचिन्मात्रमवलोकयेत् ॥

శరీరమస్థిమాంసంచ త్యక్త్వారక్తాద్యశోభనం,
భూతముక్తావలీతంతుంచిన్మాత్రమవలోకయేత్ ॥ ௨௰॥

சரீரத்தின் அசுத்தத்தை அறிந்து அதில் அபிமானத்தை விட்டு சரீரங்கள்தோறும் பிரவேசித்திருக்கும் சூத்திரதாரனை சின்மாத்திரனாக தர்சனஞ்செய்யவேணும்.

गुरुशास्त्रोक्तमार्गेणस्वानुभूत्याचचिद्घने,
ब्रह्मैवाहमितिज्ञात्वावीतशोको भवेन्मुनिः ॥

గురుశాస్త్రోక్తమార్గేణస్వానుభూత్యాచచిద్ఘనే,
బ్రహ్మైవాహమితిజ్ఞాత్వావీతశోకో భవేన్మునిః ॥ ௨௧॥

திரு உபதேசத்தினாலும்சாஸ்திரபயர்ச்சியினாலும் நான்சின்மாத்திர பிரம்மமேயொழிய சரீரமும் இந்திரியங்களும் கூடியது அல்லவென்று நன்றாகயறிந்து அத்யாத்மம முதலிய துக்கங்களற்றவனாயிருத்தல் வேண்டும்.

गुरुवाक्यसमुद्भूतस्वानुभूत्यादिशुद्धया ।
यस्याभ्यासेनतेनात्मासततंचावलोक्यते ॥

గురువాక్యసముద్భూతస్వానుభూత్యాదిశుద్ధయా।
యస్యాభ్యాసేనతేనాత్మాసతతంచావలోక్యతే॥ ௨௨॥

ஸத்குரு உபதேசத்தால் தன்ஸ்வரூபத்தை யெவன் அப்பியசிப்பனோ அவனாலே உடல் நசிக்கும்பரியந்திரம ப்ரத்தியகாத்மாவை பார்க்கப்படும்.

नाविरतोदुश्चरितान्नाशान्तोनासमाहितः ।
नाशान्तमानसोवापि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात् ॥

నావిరతోదుశ్చరితాన్నాశాన్తోనాసమాహితః ।
నాశాన్తమానసోవాపి ప్రజ్ఞానేనైనమాప్నుయాత్ ॥ ௨௩॥

இந்த ஆத்துமாவை துராசாரங்களை விட்டவனானாலும் இந்திரிய நிக்கிரகமுள்ளவனானாலும், மனதையொருநிலையில் வைத்தவனானாலும் சித்தசாரதியுடையவனானாலும், திருடமான அபரோக்ஷஞானத்தினாலேயே அடையவேணும்.

तद्ब्रह्मानंद मद्वंद्वंनिर्गुणसत्याचिद्घनं ।
विदित्वास्वात्मनोरूपंनोभभीतेकदाचन ॥

తద్బ్రహ్మానంద మద్వంద్వం నిర్గుణసత్యచిద్ఘనం ।
విదిత్వాస్వాత్మనోరూపం నబిభేతికదాచన ॥ ౨౭॥

தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை-பிரசித்தமாய்-பிரமானந்தமாய்- அகண்டமாய்-மாயாகுணங்களற்றதாய்—சத்யசித்தனமாய் - சமசயவிபரீத அசம்பாவனைகளென்னும் தோஷங்களற்றதாயிருந்தவன் எப்பொழுதும் சம்சாரபயத்தை அடையமாட்டான்.

अहंब्रह्मेतिनियतंमोक्षहेतुर्महात्मनां ॥

అహంబ్రహ్మేతినియతంమోక్షహేతుర్మహాత్మనాం॥ ౨౮॥

நான் பிரமமென்னும் அனுசந்தானம் பெரியோர்களுக்கு நியதமான மோக்ஷகாரணமாகும்.

तस्मान्मुमुक्षुभिर्नैवमतिर्जीवेशवादयोः ।
कार्याकिंतुब्रह्मतत्त्वं निश्चलेनविचार्यतां ॥

తస్మాన్ముముక్షుభిర్నైవమతిర్జీవేశవాదయోః ।
కార్యాకింతుబ్రహ్మతత్వం నిశ్చలేనవిచార్యతాం ॥ ౨౯॥

அந்த காரணத்தினாலே முமுக்ஷுஜனங்களால் ஜீவேசுவரவாதங்களில் புத்திசெலுத்துவது தகுதியல்ல ஆனால் பிரமதத்துவத்தை ஏகாக்கிர மனதினால் விசாரிக்கத்தக்கது.

अविशेषेणसर्वंतुयः पश्यतिचिदन्वयात् ।
स एवसाक्षाद्विज्ञानी सशिवस्सहरिर्विधिः ॥

అవిశేషేణసర్వంతుయః పశ్యతిచిదన్వయాత్,
సఏవసాక్షాద్విజ్ఞానీ సశివస్సహరిర్విధిః ॥ ౩౦॥

இந்த சராசரபிரபஞ்சம் முழுதும் ஞானஸ்வரூபபிரமசம்மந்தத்தால் பார்ப்பவனெவனோ அவனே சாம்பசிவன்-ஹரி, பிரமதேவனாகின்றான்.

यदाह्येवैष एतस्मिन्नल्पमप्यंतरंनरः ।
विजानातितदातस्य भयंस्यान्नाऽत्रसंशयः ॥

యదాహ్యేవైష ఏతస్మిన్నల్పమప్యంతరంనరః ।
విజానాతితదాతస్య భయంస్యాన్నాఽత్రసంశయః ॥ ౩౧॥

எப்போவானால் முமுக்ஷுவானவன் பிர்மரூபசாக்ஷி சைத ன்னியத்தில் தன் ஆத்துமாவினிடத்திலும் பேதபுத்தியுள் ளவனாகின்றானோ அப்பொழுதவனுக்கு சமுசாரபயமாகின் றது இதில் சந்தேகமில்லை.

सर्वगंसच्चिदानंदं ज्ञानचक्षुर्निरीक्षते ।
अज्ञानचक्षुर्नेक्षेत भास्वंतंभानमंधवत् ॥

సర్వగంసచ్చిదానందం జ్ఞానచక్షుర్నిరీక్షతే ।
అజ్ఞానచక్షుర్నేక్షేత భాస్వంతంభానుమంధవత్ ॥ ౬౮॥

க்யானக்கண்களையுடைய பிர்ம சாக்ஷாத்காரமுடையவன் யெங்கேயும் பரிபூர்ணமாகிய சச்சிதானந்த ஸ்வரூபபிரத்யக் சைதன்னியத்தை பார்ப்பவனாகின்றான். அக்யானநேத்திரத் தையுடையவன்-பிரசண்டபிர்பையுடன் பிரகாசிக்கும் சூரிய னை குருடனைப்போலபார்க்கமாட்டான்.

प्रज्ञानमेव तद्ब्रह्म सत्यप्रज्ञानलक्षणं ।
एवंब्रह्मपरिज्ञाना देवमर्त्योऽमृतोभवेत् ॥

ప్రజ్ఞానమేవ తద్బ్రహ్మ సత్యప్రజ్ఞానలక్షణం ।
ఏవంబ్రహ్మపరిజ్ఞానా దేవమర్త్యోఽమృతోభవేత్ ॥ ౬౯॥

பிரக்கியான ஸ்வரூபமான சாக்ஷி சைதன்னியமே சச்சிதா னந்த ஸ்வரூபபிரமமாகும் அதுவே சத்திய பிர்ஞானலக்ஷ ணமுடையது இவ்விதமாக பிர்மத்தை செவ்வையாக அறிவ தினாலேயே மனிதன் மறணதர்மமில்லாத பரபிர்ம்மஸ்வரூ பமாவான்.

अनात्मतांपरित्यज्यनिर्विकारो जगस्थितौ ।
एकनिष्ठतयांतस्थसंविन्मात्रपरोभव ॥

అనాత్మతాంపరిత్యజ్యనిర్వికారో జగత్స్థితౌ ।
ఏకనిష్ఠతయాంతస్థసంవిన్మాత్రపరోభవ॥ ౭౧॥

உடல்தானென்னும் அபிமானத்தைவிட்டு விவகாரரூப உ லக காரியத்தில் லாப நஷ்டங்களில் விகாரங்களற்றவனாய்

ஒருமனதுடன் உள்ளத்தின்கியானமான ஸ்வரூபனுக்கடவாய்.

लक्ष्यालक्ष्यगतिं त्यक्त्वायस्तिष्ठेत्केवलात्मना ।
शिव एवस्वयंसाक्षादयं ब्रह्मविदुत्तमः

లక్ష్యాలక్ష్యగతిం త్యక్త్వాయస్తిష్ఠేత్కేవలాత్మనా ।
శివ ఏవస్వయంసాక్షాదయం బ్రహ్మవిదుత్తమః ॥ ౮౮॥

எவன் ஐக்கிய ஸ்வரூபத்தினால் லக்ஷியா லக்ஷியகதிகளென்னப்பட்ட கொள்ளுதல் விடுதல் இவைகளைவிட்டிருப்பவனே அந்த உத்தம பிரமஞானிதான பிறத்தியக்ஷ சிவனேயாகின்றான்.

असंकल्पनशस्त्रेण छिन्नंचित्तमिदंयदा ।
सर्वंसर्वगतंशान्तं ब्रह्मसंपद्यतेतदा ॥

అసంకల్పనశస్త్రేణ ఛిన్నంచిత్తమిదంయదా ।
సర్వంసర్వగతంశాన్తం బ్రహ్మసంపద్యతేతదా ॥ ౮౯॥

எப்பொழுது அசங்கல்ப்பம் யென்னப்பட்ட ஆயுதத்தினால் இந்தமனது சேதிக்கப்படுமோ அப்பொழுதுயெல்லாமானதும் எங்கேயும்வியாபித்திருப்பதும் விகாரமற்றதுமான பிரமஸ்வரூபம் லயப்படுகின்றது.

यत्तुचंचलताहीनंतन्मनोमृतमुच्यते ।
तदेवचतपश्शास्त्रसिद्धांतेमोक्षउच्यते ॥

యత్తుచంచలతాహీనంతన్మనోమృతముచ్యతే ।
తదేవచతపశ్శాస్త్రసిద్ధాంతేమోక్షఉచ్యతే॥ ౯౦

எந்தமனது சலிப்பதற்று நிற்குமோ, அந்தமனம் சந்தமேதன் சொல்லப்படுகின்றது — அதேததபோ நியமத்திலும்-சாத்திர சித்தாந்தத்திலும் மோக்ஷமென்னப்படுகின்றது.

அததி - 5.

अहंसर्वमिदंविश्वं परमात्माहमच्युतः ।
नान्यदस्तीतिसंविद्यापरमासाह्यहंकृतिः ॥

అహంసర్వమిదంవిశ్వం పరమాత్మాహమచ్యుతః ।
నాన్యదస్తీతిసంవిద్యాపరమాసాహ్యహంకృతిః ॥ ౯౧॥

நானே சகலமான இந்த பிரபஞ்சமும் (என்னில் கல்பிக்கப்பட்டதால்) அதிஷ்டானமான யென்னைக்காட்டிலும் அன்னியமில்லை நானேபரமாத்துமா நாசமில்லாத அதிகாரியான கூடஸ்தன், என்னைப்பார்க்கிலும் வேறொன்று மில்லையெனும் எந்த கியானமுண்டோ அதுவே-பரம அஹங்கரம், சிரேட்டமான அஹம்பாவம.

नास्त्येषापरमार्थानित्येवंभावनयेद्धया ।
सर्वंब्रह्मेतियस्यांतर्भावनासाहिमुक्तिदा ॥

నాస్త్యేషాపరమార్థానిత్యేవంభావనయేద్ధయా।
సర్వంబ్రహ్మేతియస్యాంతర్భావనాసాహిముక్తిదా॥ ౧౦౩॥

மாயையில்லை யென்று பாவனையினால் ஸர்வம் பிர்மமெனும் அனுசந்தானம் முத்தியைத்தருமென்று பாவிக்கப்பட்டது.

யக்யவாக பகவத்கீதை.

சுலோகங்கள்.

स्वस्वरूपानुसंधानान्नृत्यंतंसर्वसाक्षिणं ।
मुहूर्तंचिंतयेन्मांयस्सर्वबंधैःप्रमुच्यते ॥
त्वंवाहमस्मिभगवोदेवतेहंत्वमस्यापि ।
तुभ्यंमह्यमनंतायमह्यंतुभ्यंचिदात्मने ॥
नमोमह्यंपरेशाय, ननुस्तुभ्यंशिवायच ।
किंकरोमिक्वगच्छामि, किंगृह्णमीत्यजामिकिं ॥
यन्मयापूरितंविश्वं महाकल्पांबुजनायथा,
अंतस्संगबाहिस्संगमात्मसंगचयस्त्यजेत्,
सर्वसंगनिवृत्तात्मासमामेतिनसंशयः,
यत्सर्वसंगनिरमुक्तः परिपूर्णोभवेत्स्वयं॥

స్వస్వరూపానుసంధానాన్నృత్యంతంసర్వసాక్షిణం ।
ముహూర్తంచింతయేన్మాంయస్సర్వబంధైఃప్రముచ్యతే ॥

త్వం వాహమస్మి భగవో దేవతే హం త్వమస్యపి ।
తుభ్యం మహ్యమనంతాయ మహ్యం తుభ్యం చిదాత్మనే ॥
నమో మహ్యం పరేశాయ, నమస్తుభ్యం శివాయచ ।
కింకరోమి క్వగచ్ఛామి, కింగృహ్ణామి త్యజామి కిం ॥
యన్మయా పూరితం విశ్వం మహా కల్పాంబునా యథా,
అంతస్సంగ బహిస్సంగ మాత్ర సంగచ యస్త్యజేత్,
సర్వసంగ నివృత్తాత్మా సమామేతి న సంశయః,
యత్సర్వం సంగ నిర్ముక్తః పరిపూర్ణో భవేత్స్వయం ॥

ஒஷ யக்கியவராக பகவத்கீதை

சுலோக தாத்பரியங்கள்.

(1) தன் ஸ்வரூப சந்தானத்துடனே விளையாடுகிறவனும் சர்வசாக்ஷியும் பரமேசுவனுன வென்னை இரண்டு நாழிகை யெந்த முமுக்ஷுவானவன் தியானிப்பானே அவன் யெல்லா அவித்யோ பாதிகளிலிருந்து நீங்கிவிடுவான்-என்றால் தானா நிஷ்டை கூடும்பொழுது தன்னில்தானுக காணப்படுங்காக்ஷி யெதுவோ அதையே தியானிக்கத்தக்கதாம்.

(2) ஓபகவானே நீயே நானுனேன்நான் நீயானாய், (ஆகச்சே) யெங்கும் பரிபூர்ணனான நீயான யெனக்காகவும் சின் மாத்திர ஸ்வரூபனான நானாகிய உமக்காகவும் நமஸ்கார மாகமட்டும்.

(3) பரமேசுவர்னான எனக்காகவும் சோபாயமானமான சிவமான உமக்காகவும் நமஸ்கார மாகட்டும். எந்த மா பிரம்மமானயென்றால் பிரளயகாலத்தில்சமுத்திரஜலத்தைப் போல உலகமுழுதும் நிறைந்திருக்குமோ, அப்போர்க் கொத்த நான் யென்னசெயயக்கூடும், எவ்விடம் போகக்கூடும்-எதைக்கொள்ளக்கூடும், எதை தள்ளக்கூடும், என்று இவ்வண்ணம் செய்யப்பட்ட தன் ஸ்வரூபதியானத்தாலே யே மனிதன் தனக்குள்ளிருக்கும் காமக்குரோத முதலிய பற்றுகளையும், தன் வெளியிலிருக்கும் மனைவி மக்களுடைய பற்றுகளையும், நான் மனிதனென்னும் ஆத்தும ஸங்கத்தையும் விடுவனே (அந்த ஆத்மோ பாலகன்) அவன் சர்

வஸங்கபரித்தியாகமனதுள்ளவன் பரமேஸ்வரனை என்னை அடைகின்றான். இதில் யாதொரு சந்தேஹமுமில்லை-எந்த ஸர்வசங்கத்தினால் விடுபட்டவனோ அவன்தானே அகண்ட சச்சிதானந்த ஸ்வரூபனாகின்றான்.

பிரம்ம நாரத ஸம்வாதம்.

தெலுங்கு பத்திய தாத்பரியம்.

மேன்மை பொருந்திய அகம்பிர்மாஸ்மியெனும் பெரிதான மந்திரரூபமே மனோவியாதிகளைப் போக்கடிக்கும் சாமர்த்திய முள்ளதாம். அந்த மந்திரமே அமோகமான உபதேசமாகும் அதுவே கர்வங்களை நசிப்பிக்கச்செய்யும். மேலும்மனதின் விகற்பங்களை நீக்கும்படியான நிர்மலமான மந்திரம். இன்னுமந்த மந்திரமஹிமையானது பெரிதான உடல் ரோகத்தையும், சோகதுக்க குரோதங்களென்னும் சத்துருபாசங்களையும், மனதின் தோஷங்களையும் போக்கடித்து அதினாலே மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

முதலாவது பக்தியோகம் முற்றிற்று.

முக்திசோபனம்.

2-வது அத்தியாயம்,

யோகநிருபண சங்கிரகம்.

ஸ்ரீ சத்குரவே நம:

கடவுள் வணக்கம்.

"கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா
றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்க ளால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக் கப்பாலாய்
எல்லாமா யல்லவுமா யிருந்ததனை
யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாம
னினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்லாம்."

ஸகலவஸ்து சமுதாயமாய்த் தோற்றமுள்ள பிரபஞ்சம் நால்வகையோனிப் பிறப்பாகிய எல்லா உயிர்களுக்கும் காரணமாயுள்ளது. இப்பொழுது காரண காரியங்களுக்கு அபேதமென்னும் நியாயத்தால் சித்து ஜடமென்னு மிருவகைப் பதார்த்தங்களுள வென்பதற்கில்லாமல், இருப்பது சித்தே யென்று சொல்லத்தகுதியாயிருக்கின்றது. இது சுருதி, யுக்தி அனுபவங்களுக்கு ஒத்து மிருக்கிறதென்பதற்கு அனுகூல சுருதி முதலானவைகளை இவ்விடத்தில் சில உதகரிக்கப்படும்

வராகோப நிஷத்து.

"சத்தியமான பரபிர்மம் நான். என்னைத்தவிர வேறே யாதொன்றுமில்லை.'

ஷை

"சிவனைக்காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை."

ஐதரேய உபநிஷத்து.

"சின்மாத்திரமாயுள்ள வெறுஞ்சிவனே திகழுவான்யாதுக்கும், முன்மாத்திரமும் வேறில்லை முற்றுமவனே."

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து.

"உலகம் யாவும் உயிர்ப்பலவும் நானே சிறிதும் வேறில்லை."

கேநோபநிஷத்து.

"தீதாக நன்றேயாகச் சிவனலாதில்லை."
"மெய்ப்பரமன் றனையொழிய வேறொருமாயையுமில்லை."

கூர்மபுராணம்—ஈசுரகீதை.

"ஆதலா லெல்லாமாகி நின்றது மறிவே வேறென்றேதிடக் கண்டதில்லை."

பகவற்கீதை.

"இரும்புவன மனைத்திற்கும் வித்துநான்
என்னைப்போக் கியாதுமில்லை."

ஞானவாசிட்டம்.

"ஒருபொருளாம் பிரமமாத் திரமேயல்லா
லய்யமெனுங் கற்பனைப்பே ரொன்று மில்லை."

திருவாசகம்.

"நீயலால் பிறிதுமற் றின்மைசென்று சென்றணுவாய்த்தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே யொன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை."

இப்படி யின்னு மனேகங்களுண்டு.

எட்டுவித பிரமாணங்களில், முக்கியமான மூன்று பிரமாணங்களி லொன்றான, சப்த பிரமாணமாகிய சுருதி ஸ்மி

நீதி புராணங்கள் மேலே சொல்லியபடி உலகமாய்த் தோன்
றுவதே பிரமமாகும். மூன்று காலங்களிலும் ஸத்ரூபமாயிரு
ப்பது ஒன்றாகிய பிரமமாதலால், படித்துத் தெரியாத மானி
டராய், அந்த பரம்பரையாகப் பேசிவரும் ஜகத்தென்பது
எப்பொழுதுமில்லாததாயிருக்கின்றது. இது அத்யந்தா பா
வமென்று சொல்லப்படும். மேலும் சாது சங்கதிறுலேயும்
சத்கிரந்த படிப்பினாலேயும், தேர்ந்த மனதுள்ளவர்களாய்
சிஷ்டாசார சம்பன்னளாய் விளங்கும் மகான்களுக்கு, இந்
திரியங்களா லறியப்பட்டதெல்லாம் பிரமமேயாகும். அப்ப
டிக்கில்லாத சாமானியாளுக்கு, பேததிருஷ்டியினால் ஜகத்
அன்னியமா யொன்றிருப்பதாய்க் காணப்படும். இப்படிக்கி
ருந்தும் கானல் ஜலமபோலக் காணப்படும். அனிர் வசனிய
மான ஜகத்தில் தோன்றும்படியான சித்திர விசித்திர பேத
ங்கள் அந்தப் பிரமத்தின் சுவரூபமேயாகும். இந்த ஸ்வரூப
பேதங்கள் அந்தந்த உபாதிக்குத் தக்கதாய் விளங்கும். துரு
ம்ப முதல் பிரமா பரியந்தம் இந்த சித்பதார்த்தம் சிலதாரத
ம்மிய பேதங்களுடன் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிக்கி
ருப்பதால் எல்லா ஜீவர்களிலும் மனிதர்களிடத்தில் சித்தா
னது விசேஷமாய் பிரகாசிக்கும் இநத மனிதர்களில் கியான
யோகீசுவரர்களிடத்தில் அந்த சித்து பூரணமாயும் தானும்
விளங்கும். அப்படி சித்ரூபமாய் விளங்கும் பிரமம் பரோக்ஷ
மாயறியக்கூடாததாயும், சுவானுபவத்தா லறியக்கூடியதாயும்
வாக்குமனங்களுக் கெட்டாததாயு மிருப்பதால், அப்படிப்ப
ட்ட பரம்பொருளை பிரத்தியட்ச அனுமான உபமானங்க
ளால் நிச்சயித்து உள்ளதுள்ளபடி யுள்ளத்தி லறிவதற்குத்
தத்துவஞானிகள் சில உபாயங்களைக் கருணை கூர்ந்திருக்கிறார்
கள். அவை நான்குவகைச் சாதனங்களாம்.

அந்தச் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனே ஞானயோ
கோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாவான்.

கைவல்லிய நவநீதகிரந்தத்தில் சொல்லியபடி சாதனை
யில்லாமல் எந்தக்காரியமும்முடியாது. ஆகையால் ஞானயோ
கங்களுக்குச் சாதன சதுஷ்டயம் அவசியம் வேண்டியதா
யிருக்கின்றது.

சாதன சதுஷ்டயங்களாவையெனில்.

1. நித்தியா அனித்திய வஸ்து விவேகம்.

சத்தாகிய பிரமம் ஸத்தியமென்றும் மாயாகல்பித ஜகம் மித்தை யென்றும் செவ்வையாய் அறிவது.

2. இஹமுத்திரார் பலயோக விதாகம்.

பூலோக-ஸ்வர்க்கலோக போகங்களை வெறுத்திருப்பது.

3. சமாதிஷட்க சம்பத்தி.

சமம், தமம், திதிக்ஷை, உபாதி, சிரத்தை, சமாதி அவைகளில்

சமம்-உட்கரணங்களான மனம், புத்தி, சித்தம் அஹங்கார மென்னுமிவை, விஷயங்களில் செல்ல வொட்டாமல் தடுத்தல்.

தமம்-பரகரணங்களான செவி த்வக்கு, சக்ஷு ஜிவர்க்கம் ஆக்கிருணை-இவை சப்தாதி விஷயங்களில் செல்லவொட்டாமல் மறுத்தல்

திதிக்ஷை-சீதோஷ்ண-சுகதுக்கங்க ளானவைகளில் சமசித்தத்தை யுடைத்தா யிருப்பது.

உபாதி-மெதுவாய்-சர்வகர்ம பரித்தியாகம் பண்ணுதல்

சிரத்தை-குரு-சாஸ்திர-தெய்வங்களிடத்தில் விசுவாசம் உண்டாயிருத்தல்.

சமாதானம் - குரு உபதேசத்திலும் - சாத்திரத்திலும் சந்தேகமில்லாமலிருப்பது.

4. மோக்ஷா பேக்ஷை.

பந்த விமுக்திக்காக ஆசான் கருணையை யெதிர் பார்த்துக் கொண்டிருத்தல்-

மேலே சொல்லிய சாதன சதுஷ்டயங்கள் நான்கும் தவிர சிரவண, மனன, நிதித்தியாசங்க ளென்னும் 3-ம் தத்துவம் பதவிசாரணை 1-இந்த 8-ம் ஞான சாதனங்களாகும், மேலும் அந்தர், பஹிர் சாதனங்களென்று 2-விதங்களுண்டு அவைகளில் சாதன சதுஷ்டயங்கள் அந்தரங்க சாதனங்கள் நித்திய,நைமித்திக யாகாதிகர்மங்கள், பகிரங்க சாதனங்கள், ஆனால் பிரமஜிக் வாசனுக்கு அந்தரங்க சாதனங்களே அனுஷ்டிக்கத்தக்க முக்கியமானவைகள்.

யோகம்.

மேலும் ஆத்மானுபவம் விரும்புவோன் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனாக இருந்தபோதிலும் யோகாப்பியாசமன்றி அந்த ஆத்மானுபவம் சித்திக்கிறதில்லை. அந்த அனுபவம் சித்த விருத்தி நிரோதத்தால் கிடைக்கும். சித்த விருத்தி நிரோதாப்பியாசமே யோகமெனப்படும். எப்போது ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் மனதோடு (ஆத்மாவில்) நிலைக்கின்றனவோ, புத்தியும் (தனதுவியாபாரத்தில்) சேஷிக்கிற தில்லையோ, அந்த அவஸ்தையை யோகிகள் பரமகதி யென்றுகூறுவர். அதனை யோகமென்று மதிக்கின்றனர் எப்போது ஸ்திரமாகிய இந்திரியதாரணையில் பிரமாதமில்லாதவனாகின்றானோ அப்போது யோகத்தில் பிரவிருத்தன் ஆகின்றான். (ஆதித்திய புராணவசனம்) எப்படியென்றால் யோகத்தினால் கியானம் உண்டாகின்றது. யோகமென்பது என்னிடத்தில் ஒரே மனதாயிருத்தல். (ஸ்காந்த புராணவசனமெப்படியென்றால்) ஆத்ம ஞானத்தினால் முக்தியுண்டாகின்றது அந்தஞானமும் யோகமின்றி யுண்டாகிறதில்லை. அந்த யோகமும் வெகுகால அப்பியாசத்தினாலேயே சித்திக்கின்றது. அந்தயோகம்

அப்பியாசயோகமென்றும் இராஜயோகமென்றும் இரண்டு விதங்களுண்டு. அவைகளில் அபக்குவனுக்கு அப்யாசயோக மென்னும் பிராணயாமும் பக்குவனுக்கு இராஜயோகமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இதுவுமல்லாமல் இந்த யோகத்தில் மந்திர, லய, ஹட இராஜ யோகங்களென்று நான்குவிதங்களுண்டு மேலுமிதில் பூர்வாங்கமென்றும் உத்தராங்கமென்றும் இரண்டு அங்கங்க ளுண்டு.

பூர்வாங்கம் யம நியம ஆசனபிராணயாமங்கள்-உத்தரா ங்கம் பிரத்தியாஹார-தியான-தாரண-சமாதிகள் இவை இர ண்டும் சேர்ந்து அஷ்டாங்க யோகமென்னப்படும்.

(இன்னும்-நிர்குணபஞ்சதச யோகங்களுமுண்டு. அவை பின்னால் விவரிக்கப்படும்.)

மேலே சொல்லிய மந்திர லய ஹடயோகங்களுக்கு வே று நாமங்களுண்டு அவைகள்.

மந்திரயோகம் பிராகிருதமென்றும், லயயோகம் வை கிருதமென்றும், ஹடயோகம் கும்பகமென்றும் சொல்லப் படுகிறது.

அவைகளில், மந்திரயோகம் நான்கு வகையுள்ளது அவை,அஜபம் ஜபம் கிரியை பக்தி யென்னப்படும்.

அஜபமானது மூலாதார ஷட் கமலதேவதைகளுக்கு 21600 களைகளை அஜபாகாயத்திரி மூலமாய்ப் பகுத்து ஜபி த்தல்.இது ஆசான்மூலமா யறியத்தக்கது. ஜபமாவது, அஷ் டகருமங்களுக்கு வேண்டிய யந்திர விக்கிரகாராதனை, கிரி யைகளைச்சேர்ந்த மந்திரத்தை உச்சரித்தல்.

கிரியை, நித்திய நைமித்திய முதலிய கருமங்களில் (ஷண்மதஸ்தர்களும்) வேதத்தில்சொல்லியபடி மந்திரங்களை வாயால் சொல்லிக்கொண்டு அவைகளுக்கான கருமங்களை விதியின்படி கைகளால் செய்தல்.

பக்தி-இது பண்டித பாமரர்களுக்கு முக்கியமானது அந்தப் பக்தி ஒன்பது வகைப்படும் அவை சிரவணம், கீர்த்தனை, ஸ்மரணை, சேவை, அர்ச்சனை, தாஸியம், வந்தனம், சகியம், ஆத்மநிவேதனை யெனப்படும். இனி இந்நவவிதபக்தி விவரிக்கப்படுகிறது.

1. சிரவணம்-பலவகைகிரந்தங்களில்சொல்லிய ஷண்மத தெய்வங்களாகிய சிவகேசவாதிகளின் மஹிமாதி சயங்களை சிரத்தையோடு கேட்பது. மேலும் தெய்வத்தைப்போன்ற மஹான்களின் சரிததிரங்களை மிகவும் பக்தியோடு விசாரித்தல்.

2. கீர்த்தனம்-ஹரிஹராதி தெய்வங்களை பரிசுத்த மனத்தோடு தொழுதல் பாடுதல் வாத்தியங்களோடு பஜனைசெய்தல்.

இப்படியே மகான்களையும் துதிக்கலாம்.

3. ஸ்மரணை-பகவந்நாமங்களை மந்திரங்களோடு ஏகாந்தமாய் மனதில் உச்சரித்தல். பெரியோர்களை இப்படியே ஸ்மரிக்கக்கூடும்.

4 சேவை-பாவிக்கக்கூடிய தேவதாரூபங்களை மிகவும் தாழ்ந்து சேவித்தல்.

இந்த சேவை நல்லமனதால் (பெரியோர்களை) செய்தல் உத்தமம்.

5. அர்ச்சனை-இஷ்டதெய்வங்களை மனதாலும் கைகளாலும் பத்திரபுஷ்பங்களைக்கொண்டு பூசித்தல் மகான்களையுமிப்படியே பூசிப்பது நன்று.

6. தாசியம்-இந்த பக்தி நேராய்கடவுளுக்குச் செய்வது கூடாதபடியினாலும் பகவத் பக்தியை அடியார்கள் கியானஸ் வருபிகளான பெரியோர்களைத்தேகாபிமானங்கள்விட்டு மிகவும் தாழ்ந்து அடிமைசெய்தல்.

7. வந்தனம் மேலேசொல்லிய தெய்வங்களேயும் அடியார் பாகவதாள் ஆசான் முதலிய பெரியவர்களேயும் சாஷ்டாங்கமாக சேவித்தல்.

8. சகியம் பகவத்கீதையில் 18-வது அததியாயத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொன்னபடி ஸர்வதர்மம் பரித்தியஜ்ய என்னும் சுலோகத்தின் பொருள் பிரகாரம், சர்மதர்மங்களான பற்றுக்களேவிட்டு தெய்வமே நீயேகதி யென்றிருத்தல். ஆசானிடத்திலும் இந்த பாவனேயே கொண்டிருத்தல் நன்மை.

9. ஆத்மநிவேதனே-ஏகாக்கிரசித்தனுய் - தன்னேபகவானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து ஆனந்தத்தோடிருத்தல் அப்படியே ஆசானிடத்தில் பொருளாவி காயம் மூன்றையும் தத்தஞ்செய்து சுதந்திரமற்றிருத்தல். இந்த நவவிதபக்தி அதிகாரிபேதங்களே யொட்டிச்சொல்லியது, இதைக்காட்டிலும் பாரமார்திகபக்தி வேறேயுண்டு.

பாரமார்திக பக்தியாவது.

வேதோபநிஷத்துக்களில் சொல்லிய மகாவாக்கியங்களின்படி அந்தப் பரப்பிரமமே தானுகையினுலே தனக்கன்னியமாய் யாதொருபதார்த்தமுமில்லே யென்று, சற்குருவினுல் செவ்வையாக அறிந்து, அந்த அனுசந்தானத்திலேயே பிரியமுண்டானவனுய் பரிபூர்ணுனந்தத்தில் மூழ்கியிருப்பதே பாரமார்திக பக்தியென்னப்படும்.

லயயோகமாவது.

பிந்து களா சம்யோகத்தினுலுண்டான நாதலீயமென்பது லயயோகமென்னப்படும் மேலும் அனுகத சக்கிரத்தில் ஓயாமல் சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும் தசவிதபிரணவநாதங்களே யறிந்து பத்தாவதுநாதம் லீனமாகுமிடத்தில் பிராணுக்ரத்திலிருக்கும் சித்களாதர்சினத்தில் மனேலீனமாகுதலே லயயோகமென்று சொல்வார்கள் இந்த யோகம் குருசிஷ்யர

6

ளுக்குள் அனுபவ பூர்வமாகத்தெளிய வேண்டிய கோப்பிய மான விஷயமாதலால் விசேஷமாய் இவ்விடத்தில் எழுதக் கூடியதாயிருக்கவில்லை.

ஹடயோகமென்பது.

யோகானுகூலமான கிருஹநிர்மாணஞ் செய்துகொண்டு அந்த யோகத்தில் தெளிந்த குரு சன்னிதானத்திலவர் சொற்படி காயசித்தி நிமித்தமான ஸ்நானபான ஆஹாரநியமங்களும் ஔஷதசேவையுடன் சித்தசுத்தியோடு கூடிய குருபக்தியுண்டானவனுய் அவர்உபதேசக்கிரம ஆசனபிராணுயாமாதிகளால் அட்டமாசித்திகளடையப்படும். மேலே சொல்லிய ஹடராஜயோகங்களில் எதை அப்பியசிக்க வேண்டியதாயிருந்த போதிலும் யோக பூர்வாங்கங்களாகிய-யம-நியமஆசன பிராணுயாமங்கள் கட்டாயமாய் அப்பியசிக்கவேண்டியனவாயிருக்கின்றன.

ஷை பூர்வாங்கங்களில் - யம - நியமாதிகள் விவரிக்கப்படுகின்றன.

யமம் என்பது 5 விதங்கள்-அவை.

அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரமசரியம், அபரிகிரகம்.

1. அஹிம்சை. எந்த உயிருக்கும் மனதிற்கும் காயத்திற்கும் பாதையுண்டாக்காம லிருப்பது.

2. சத்தியம். கண்டதும் கேட்டதும் உள்ளது உள்ளபடி பெரியோர்களோ டுரைத்தல்.

3. அஸ்தேயம். எப்படிப்பட்ட கஷ்டதசை வந்தபோதிலும் அன்னியர்கள்பொருளை யபகரிக்காம லிருப்பது.

4. பிரமசரியம். பாலியம் முதல் பெண்களைச் சேராமலிருப்பது.ருதுகாலங்களின் மாத்திரம் பாணி

கிறஹணம் பண்ணின பெண்சாதியுடன் கூடுகி
றது பிரம சரியமென்பதும் பெரியோர்கள்
மதம்.

5. அபரிக்கிரகம் - அன்னியர் கொடுக்கும் பொருள்களை வாங்காமல் சிஷ்யர்கள் பக்தி பூர்வகமாகக் கொடுப்பதை மாத்திரம் அங்கீகரித்தல்.

நியமமும் 5-விதமாகும்.

சவுசம் தபம் சந்தோஷம் சுவாதியாயம் ஈசுவரபிரணிதானம்.

1. சவுசம் - இது வெளி உள் என்று இரண்டுவிதங்களுண்டு. வெளி சுத்தி-ஜலத்தினாலேயும் மண்ணினாலேயும் திரேகத்தைக் கழுவிச் சுத்திசெய்தல். உள்சுத்தி காமகுரோதங்களை யடக்கி மனதை பரிசுத்தப்படுத்துவது.

2. தபம்-இது காயகவாசக மானசமென்று 3 விதங்கள் காயகமென்பது குருதேவ பிராமணாளைப் பக்தியுடன் பூசித்தல். திரேகசுத்தியாய் வைத்துக் கொண்டிருத்தல் வணங்கியிருத்தல் பிரமசரியம். அஹிம்சை எந்த உயிருக்கும் தீங்கு செய்யாமை இது காயக தபசு.
வாசகதபம் மனதுக்குச் சந்தோஷகரமாயும் சத்தியமாயும் கேட்பதற்கு இன்பமான வார்த்தைகளும் வேதமந்திரங்களை படிக்கிறதும் வாசக தபசு என்னப்படும்.

மானசதபம் சொல்தவறாமை மனோ நிக்கிரகம் இவைகளால் மனது சுத்தியாயிருப்பது.

3. சந்தோஷம்-பேராசைப்படாமல் தைவச்செயலாய்க்கிடைத்த திரவியத்தோடு இல்லற சுபாசுபங்களை நழுவவிடாமல் நடத்திக்கொண்டு திருப்தியடைந்திருத்தல்.

4. சுவாதியாயம்-இது 3-விதம் வாசகம் உபாம்சு மானசிகம்.

வாசகம் இதராள் கேட்கும்படி வாசித்தல். உபாம்சு அன்னியர்கள் கேளாமலிருக்கும்படி படித்தல்.

மானசிகம் எழுத்துகளை விடாமல் மனதிலேயே ஜபித்தல்.

5. ஈசுவரபிரணீதானம்-இது இரண்டு விதங்களுண்டு. சாமானியமாய் உலகத்தார் விக்கிரகங்களைப் பக்தியுடன் பூஜிக்குதல் ஆனால் பண்டிதாள் தேகமே கோயிலென்றும் ஜீவனே தேவனென்றும அஞ்ஞானாதிகளென்னும் நிர்மாலியங்களை போக்கி (ஸோஹம்) அந்த பரம்பொருளே நானென்றும் பாவனை பூசைசெய்தல் இதுவேத சுருதியில்சொல்லியபடி இனி யோகாசனங்கள் விசேஷமாய் விவரிக்கப்படும்,

சுபமஸ்து ஓம்தத்ஸத்.

உ

சிவமயம்.

யோகாசனங்கள்.

சுவஸ்திகாசனம்.

முழந்தாளுக்கும் தொடைக்கும் மத்தியில் இரண்டு பாதங்களையும் வைத்துக் காயம் நிமிர்ந்து செவ்வையாய் உட்கார்ந்திருப்பது சுவஸ்திகாசனம்.

இங்கே முழந்தாளென்னுஞ்சொல்லால் முழந்தாளைச்சம்பந்தித்துள்ள கணைக்கால் கொளப்படுகிறது. தொடைக்கும் கணைக்காலுக்கும் இடையாகிய முழந்தாள் மத்தியில் இரண்டு பாதங்களையும் வைத்துக்கொண்டு யோகிகளிருப்பதுதான் இப்படி ஸ்ரீதரரால் சொல்லப்பட்டது.

கோமுகாசனம்.

இடது பிருஷ்ட (பின்) பாகத்தில் அதாவது சம்பிரதாயத்தால் கடியின் கீழ்பாகத்தில் வலது பர (கா) ட்டையும் அப்படியே வலது பிருஷ்ட பாகத்தில் இடது பரட்டையும் செவ்வையாய் சேர்க்கவேண்டியது.

மேல்சொல்லிய ஆசனம் மூலபந்தத்தாலே அபானசித்தியடையச்செய்வதோடு பகந்தரவியாதியை போக்குகின்றது தௌதி நௌலி கிரியா சித்தியும் மிகவுமளிக்கின்றது.

வீராசனம்.

ஒருபாதத்தை ஒருதொடையிலும் மற்றபாதத்தில் வேறு

தொடையையும் வைத்தல். அதாவது வலது பாதத்தை இடது தொடையிலும் இடது பாதத்தை வலது தொடையிலும் வைததல்.

கூர்மாசனம்.

இரண்டுபரடுகளினுலும் குதத்தை நிரோதித்து தடுத்து இரண்டு முழுந்தாள்களையும் பூமியில் வைத்து நிமிர்ந்து செவ்வையாக இருத்தல்.

இந்தக் கூர்மாசனம் என்பது வாததோஷங்களை போக்குகின்றது.

குக்குடாசனம்.

தொடைகளின்பேரில் மேல் நோக்கிய பாதங்களாகவை

க்கும் பதுமாசனத்தைச் செவ்வையாகச் சேர்த்துக்கொண்டு, முழுந்தாளுக்கும் அதாவதுமுழுந்தாளுக்கடுத்தகணைக்காலுக்கும் தொடைக்கும் மத்தியில் இரண்டுகைகளையும்நுழைத்து, பூமியிற் செவ்வையாய் நிறுத்தி மேலெழும்பி இருத்தல் பதுமாசனம் போன்ற குக்குடாசன மெனப்படும்.

உத்தானகூர்மாசனம்.

மேல்சொல்லிய குக்குடாசன பாதத்திலிருந்துகொண்டு இரண்டு புஜங்களாலும் கழுத்தை நெருக்கிக்கூர்மத்தைப்போல் உத்தானம் (ஒட்டியிருத்தல்) எதினாலுண்டாகிறதோ அதுவே-உத்தான கூர்மாசனம்.

தனுராசனம்.

கைகளால் இரண்டுகாற் பெருவிரல்களையும் பிடித்து, காது வரையிலும் வில்லைப்போல் இழுக்கவேண்டும் அதாவது பெருவிரலை பிடித்திருக்கும் மற்றொருகையை காதுவரையிலும் இழுக்கவேணுமென்று பொருள். இந்த தனுராசனம் சோம்பல்-கபம், மலச்சிக்கல் இவைகளை நீக்குகின்றது:

மச்சேந்திராசனம்.

இடது தொடையின் மூலத்தில் வைக்கப்பட்ட வலது பாதத்தை (சம்பிரதாயத்தால் பின்புறமாகச்சென்ற இடது கையினால் குதியின் மேற்பாகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வலது முழந்தாளுக்கு வெளியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடதுபாதத்தை (இடது முழந்தாளுக்கு வெளியிற் சுற்றிய வலது கையினால் இடதுகாற் பெருவிரலை) பிடித்துக்கொண்டு இடது பக்கம் பின்புறமாய் முகமிருக்கும்படி திரும்பிய அங்கமாய் இருக்கவேணும்.

மேல்படி ஆசனம் கடூரமான ரோமங்களை போக்க அஸ்திரம்போன்றது. மேலும் ஜடராக்கினி விருத்தியாகும் குண்டலினி விழிக்கச்செய்யும்.

மச்சிமதானு ஆசனம்.

பூமியில் தண்டவடிவமாக இரண்டு குதிகளையும் சேர்த்து, பாதங்களை நீட்டி, கைச்சுட்டு விரல்களால் காற்பெருவிரல்களைப்பலமாக இழுத்து, (முழந்தாளின் கீழ்பாகம் பூமியிற் றெழாதவண்ணம்) பிடித்துக்கொண்டு முழந்தாளின்மேல் நெற்றியை வைத்துக்கொண்டிருத்தல்.

இந்த ஆசனம் பிராணனை பச்சிமமென்னும் சுழுமுனைமார்க்கமாய் போகச்செய்கின்றது. ஜடராக்கினியையும் விருத்தி செய்கின்றது. உதரத்தில் மெலிவையும் ரோகமில்லாமையும் செய்கின்றது.

மயூராசனம்.

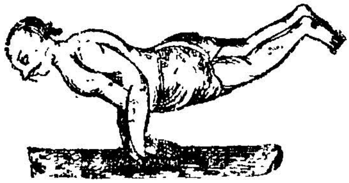

விரல்களை விரித்து இரண்டு கைகளையும் பூமியிலூன்றி நாபியினிருபக்கங்களிலும் முழங்கைகளை வைத்து உயர்ந்த ஆசனமாகத தண்டத்தைப்போல எழும்பி நிற்றல்.

இது குன்ம, ஜலோதரமுதலிய ரோகங்களைத்தீர்க்கும். வாதபித்த ஆலசியாதிகளைக் கண்டிக்கும். ஜடராக்கினியை யுண்டாக்கும் அதிக போஜனத்தை ஜீர்ணம் செய்யும்.

சவாசனம்.

மரித்த சரீரத்துக்குச்சமமாக முதுகு பூமியிலொட்டியிருக்கும்படி நித்திரையிற் போலப்பொருந்தியிருத்தல்,

இந்த ஆசனம் ஹடாப்பியாசத்தாலுண்டாகும் இளைப்பைத்தீர்ப்பதுந்தவிர சித்தவிச்ராந்தியைத்தரும்.

மகேசுவரரால் 84 ஆசனங்கள் லக்ஷணங்களுடன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் முக்கியமானவை.—உலகத்திலிருக்கும் ஜீவர்களெவ்வளவோ அவ்வளவு ஆசனங்களிருக்கின்றன. 84 லக்ஷங்களில், லக்ஷத்துக்கொன்றாக, ஆசனங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. அவற்றில் முக்கியமானவை 4 ஆசனங்கள்.

சித்தாசனம் - பதுமாசனம் - சிம்ஹாசனம்-பத்திராசனம். இந்த 4-ல் மேலானது சித்தாசனம்.

சிவசங்கிதையில் சொல்லப்பட்ட சித்தம்-பதுமம்-உக்கிரம், சுவஸ்திகம் 4-ல் உக்கிராசனம், பச்சிமதானவாசனத்தை பதுமாசனத்தை சுபாசன மெனப்பட்டது. அவைகளில் சித்தாசன் பதுமாசனமென்னும் இரண்டும். கிருகஸ்தருக்கு கூடினும் பதுமம்-கிரகஸ்தருக்கும் சித்தம் மைத்தவர்களுக்கு முக்கியமென்னப்பட்டது.

மச்சேந்திர சித்தாசனம்.

குதத்திற்கும், உபஸ்தத்திற்கும். மத்தியபிர தேசமாகிய யோனி ஸ்தானத்தை இடதுகாலின் பாதமூலத்தால் அழுத்தி, வலது பாதத்தை உபஸ்தத்திற்கு மேற்பாக (இலிங்க) த்திற்றிடமாக அழுத்தவேண்டும். இருதயத்தில் மோவாய்க்கட்டையைச் செவ்வையாக நிறுத்தி (மோவாய்க்கட்டைக்கும் இருதயத்திற்கும நாலங்குலமிடை யிருக்கும்படிசெய்து என்பது இரகசியம்) இந்திரியங்களை விஷயங்களினின்றும் தடுத்து அசைவற்ற பார்வையாய் புருவமததியில் பார்க்கவேணும்.

மதாந்திர சித்தாசனம்.

உபஸ்தத்திற்கு மேல்பாகத்தில் (இலிங்கத்தின்மேல்) இடது பரட்டைச்சேர்த்து அப்படியே முக்கியமாகிய இடது பாதத்தின்மேல் வலது பரட்டைச்சேர்த்து இருக்கவேண்டும்.

மேற்படி சித்தாசனத்தின் மதபேதங்கள், நாமதேயங்கள்.

சித்தாசனம்.

இடதுகாற் பரட்டை யோனி ஸ்தானத்தில் சேர்த்து வலதுகாற் பரட்டை உபஸ்தத்தின்பேரில் வைத்தல்.

வஜ்ஜிராசனம்.

வலதுகாற் பரட்டை யோனிஸ்தானத்தில் வைத்து இடதுகாற் பரட்டை உபஸ்த்த்தின்பேரில் வைத்தல்.

முக்தாசனம்.

வலதுகாற் பரடு இடதுகாற் பரடு இரண்டையும் மேலும் கீழுமாகச் சேர்த்து யோனிஸ்தானத்தில் வைத்தல்.

குப்தாசனம்.

மேலுங்கீழுமாகச் சேர்க்கப்பட்ட இரண்டுபரடுகளையும் உபஸ்தத்தின்மேல் வைத்தல் இயமங்களில் மிதாகாரமும் நியமங்களில் அஹிம்சையும், மேன்மை பொருந்தினதுபோல் எல்லா ஆசனங்களிலும் சித்தாசனமே முக்கியமென்றது சித்தர்களின் அபிப்பிராயம். இந்த சித்தாசனம் சித்தித்தால், பிராணவாயுவு கேவல கும்பகத்தில் கட்டுப்படும். அப்படிகட்டுப்படாமல் மற்றஆசனங்களால் பிரயோசனமிராது. ஆசனங்களில் சித்தாசனமும், கும்பத்தில் கேவல கும்பமும், முத்திரையில் கேசரிமுத்திரையும் லயத்தில் நாதமும் சிரேஷ்டமானவை.

பதுமாசனம்.

செவ்வையாகவைத்துப் பின்புறமாய் விதியோடு இரண்டு கைகளாலும் இரண்டு கால் பெருவிரல்களையும் பிடித்துக் கொண்டு இருதயத்திற்குச் சமீபத்தில் (நாலங்குலம் இடை யிருக்கும்படி)மோவாய்க்கட்டையை வைத்து நாசிநுனியைப்பார்க்கவும் இதினால் யோகம் செய்பவர்களுடைய வியாதிகள் நீங்கும்.

மச்சேந்திர பதுமாசனம்.

இரண்டு (புறங்கால்களையும் பிரயத்தினத்தால் தொடையின்பேரில் சேர்த்து, தொடையின் மத்தியில் இரண்டு கைகளையும் பொருந்தச்செய்து அதன்பின் பார்வையைநாசிநுனியில் நிச்சலமாக (அசைவில்லாததாக)·சேர்த்து முன்பறகாலினிருபுறத்திலிருக்கும் மூலத்தில் காலினால் ஸ்தம்பித்து மார்

பில் மோவாய்க்கட்டையை வைத்து, மெல்ல மெல்லவாயுவை யெழுப்புதல்சகலவியாதிகளையும் நாசப்படுத்தும்.

இந்த ஆசனம் புண்ணிய புருஷாளா லடையத்தக்கது மேல்சொன்ன ஆசனம் பிராணாயாம பேதத்தால் வேறுவிதனது ஹடயோகப்பிரதீபிகையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது அதைப்பார்த்தால் சங்கதி செவ்வையாய் விளங்கும்.

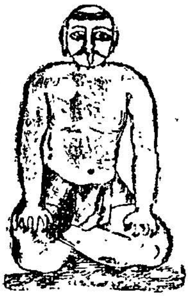

சிம்மாசனம்.

பரடுக ளிரண்டையும் பீஜத்திற்குக்கீழ்பாகத்திலுள்ள நரம்பின் இருபக்கங்களிலும் சேர்க்கவேண்டும் அதாவது வலதுபுறத்தில் இடது பரட்டையும் இடது புறத்தில் வலது பரட்டையும் சேர்க்கவேணும்.

இதுவுமது (வேறுவிதம்.)

முழந்தாளின்பேரி லிரண்டு கைகளையும் நன்றாய் பொருந்தும்படியாக வைத்து, கைவிரல்களை செவ்வையாய் விரித்து, வாய்திறந்து நாக்கை நீட்டிக்கொண்டு ஏகாக்கிர சித்தனாய் நாசினுனியைப் பார்க்கவேணும். யோகிகளால் புகழத்தக்க ஆசனங்களில் உத்தமமானது இந்த சிம்மாசனம் இது மந்த திரயங்களை போக்கும்.

பத்திராசனம்.

பீஜத்தின்கீழ் பாகமாகிய நரம்பி னிருபக்கங்களிலும் காற்பரடுகளைச் சேர்க்கவேணும் அதாவது இடது புறத்தில் இடது பரட்டையும் வலதுபுறத்தில் வலது பரட்டையுல்சேர்க்கவேணும்.

இதுவுமதுவேறுவிதம்.

கோரக்ஷாசனம்.

இருபக்கங்களின் சமீபத்திலுள்ள இரண்டு பாதங்களையும் இரண்டு கைகளால் பலமாகச்சேர்த்து (ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய விரல்களுடையதும் வயிற்றோடொட்டியதுமாகிய கைகளாற் கட்டிக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

இது சகல வியாதிகளையும் போக்கும்படியான பத்திராசனமாகும். யோகசித்தர்களிதை கோரக்ஷாசன மென்பார்கள்.

உருத்திரயாமிளம் ஹடரத்திணுவளி முதலிய வேறு கிரந்தங்களின் ஆசனங்கள்

வல்லரி.

சமமாக பதுமாசனத்திலிருந்துகொண்டு அப்பாதகங்களையும் தொடையையும் ஒட்டி முழங்கைகளை வைத்து, இரண்டு கைகளையும் கோர்த்து சிரசின்பேரில் வைத்து மோவாய்க்கட்டையை மாபில் பொருந்தச்சேர்த்து வாயுவை நிரோதித்து ஏகாக்கிரசித்தமாயிருக்கவேணும். இந்த ஆசன அப்பியாசனத்தினுல் திரேகத்திற்கு எவ்வித பாதையுண்டாணுல் இதை விடவேணும் இது உக்கிரசுரங்களையுண்டாககும் இதிணுல் ஜடராக்கினி அதிகப்படும்.

விருச்சிகம்.

*இரண்டு கைகளையும் பூமியிலூன்றி இரண்டு முழங்கைகளையும் விலாப்பக்கத்தில் சேர்தது, மோவாய்க்கட்டையைக் கீழேவைத்து, தேளின் கொடுக்குப்போன்றதாக இரண்டுபாதங்களையும் சிரசின்பேரில் வைத்தல்.

குப்ஜிகம்.

பாதங்களை மூலத்தில் யாரிவைத்து திரியக்[மிருகத்தைப்] போலக் கொஞ்சம் குனிந்து முழங்காலில் தலையை வைத்துக் கொண்டிருத்தல். இதினால் அக்னி அதிகரிக்கும்.

பாரிசு லோபாதாசனம்.

சமானமாய் பூமியில் படுத்துக்கொண்டு இரண்டு கைகளையும் இரண்டுவிலாக்களினிடையாகிய முதுகிற்சேர்த்து ஒன்றையொன்றுற் செவ்வையாய் பிடித்துக்கொண்டிருத்தல்

யோகாசனம்.

முழங்காலுக்குக்கீழ் யோகபட்டையைச்சேர்த்து இரண்டு பாதங்களையும் பூமியில் அல்லதுதோளின்மேல்வைத்து இரண்டு முழங்கைகளையும் தொடைகளுக்கு மத்தியில் வைத்து இரண்டு கைகளையும் கன்னத்திற் சேர்ததிருத்தல் யோகாசனமெனப்படும். குதத்தை பரடுகளால் அழுத்தி நேராக நிமிர்ந்திருத் தலையும் யோகாசனமென்பார்கள்

கபாலாசனம்.

தலை கீழாயிருத்தலாகிய விபரீதகரணியைக் கபாலாசனமென்றும், அதோ முகாசனமென்றும், கராசனமென்றும் கூறுவர்-இந்தக் கராசனத்தால் திரேகசிரமம நீங்கும் இதையே விடாமலப்பியாசிக்க-விஷபாதைகளும் நீஙகும்.

டிட்டி பாசனம்.

கைகளை யூன்றி இரண்டு பாதங்களையும் சிரசின்பேரில் வைத்துப் பின் பாதத்தை யுயர்த்துதல்.

பூர்வதனுராசனம்.

கால் விரல்களைமடித்து பூமியிலூன்றிக் கடிதடங்களைப்பாடுகளில் வைத்துச் சிரசைக்கைகளாலும் இடையை முழங்கைகளாலும் அழுந்தப்பிடித்துக்கொண்டு இடுப்பு நிமிர்ந்திருத்தல்.

அர்ப்பகாசனம்.

இரண்டு பாதங்களையும் பூமியில்வைத்துக் கடிதடங்களை பூமியில் வைத்தாவது, வைக்காமலாவது, முழந்தாள்களின் பேரில் சிரசைவைத்து முழந்தாள்களை இரண்டுகைகளாலும் சுற்றி பிடித்துக்கொண்டிருத்தல்.

காமதகனாசனம்.

நுனிவிரல்களை பூமியிலூன்றிமுழந்தாள்களைக் கீழூன்றாமல் குதிகளை யோனியிற் பொருத்தி ஹம்சதண்டத்தின்பேரில் கைகளை யூன்றிப் புருவநடுவைப்பார்த்திருத்தல்.

கேசரியாசனம்.

பீஜத்தின் கீழ்ச் சீவனியிடத்துப் பரட்டைவைத்து முழங்கையை முழந்தாளில்வைத்து அங்குலியை விரித்து நாசியைப் பார்த்திருத்தல்.

சோபாசிரயாசனம்.

யோகபட்டை சேர்த்திருத்தல்.

பரியங்காசனம்.

பச்சிமதான வாசனத்தைப் பரியங்கமென்பதோடு முழுந்தாள்களில் கைகளை நீட்டிச் சயனித்தலையும் பரியங்காசனமென்பார். சிலர் வீராசனத்தைப் பரியங்காசனமென்றுசொல்லுவார்.

பத்ராசனம்.

பிருஷ்டத்தி லிரண்டு பாதங்களையும் வைத்துப் பிடரியில் இரண்டு கைகளையும் வைத்துக்காயத்தைச் சுருக்கிப்பிடித்தல்.

லௌலியாசனம்.

குக்குடா சனத்திலிருந்து தலையைக்கீழே சாய்த்தல் இது திரேகத்திற்கு சீதளத்தையும் குண்டலியின் விழிப்பையுமுண்டாக்கும்

பக்தயோனி யாசனம்.

இலிங்கமென்னும் குஹ்யமுதலியவற்றைப் பந்தித்தலாகிய யோனியாசனத்தைச் செய்து உதடுகளைச் சுட்டு விரல்களாலும், நாசித்துவாரங்களை மோதிர விரல்களாலும், நேத்திரங்களை நடுவிரல்களாலும், காதுகளைச் சுட்டுவிரல்களாலும் மூடுதல்.

பேகனுசனம்.

இரண்டு பாதங்களையும் தோளின்பேரில் வைத்து அப் பாதங்களின்மேல் இரண்டுகைகளையும் வைத்திருத்தல்,

மகாபேகாசனம்.

சர்வாங்கங்களையும் ஆகாயத்தில் உயர்த்துதலாகிய கேசராசனம்.

பிராணுசனம்

ஒரு பாதத்தைத் தொடையிலும் மற்றொரு பாதத்தைத்தோளிலுமாகசே ர்த்திருத்தல்.

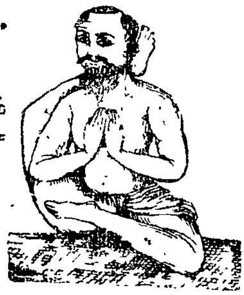

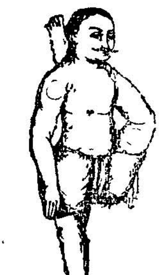

அபானுசனம்.

மூலத்தினின்றும் வாயுவை யெழுப்பிப் பரவச்செய்து பிரயத்தினத்தால் ஒருபாதத் தைத்தோளில்வைத்து மற்றொருபாதத்தால் அசையாமல் நிலமிசை நின்றுகொண்டிருப் பது அபானுசனமெனப்படும்.

சமானுசனம்.

ஒரு பாதத்தை தொடையில்வைத்து மற்றப் பாதத்தைக் குஹ்யமாகிய இலிங்கத்துவாரத்தில் சேர்த்தல்.

பைரவாசனம்.

பரடுகளிரண்டையும் ஒன்றோடொன்று சேர்த்து நேராக நிமிர்ந்து முழங்தாள்களுக்குப் பக்கத்தில் இரண்டு கைகளையும் தண்டம்போல வைத்திருத்தல்.

மண்டூகாசனம்.

பரடுளிரண்டினலும் பிருஷ்டத்தைச் செவ்வையாயிழுத்து முழங்தாள்களை பறிவலயவடிவமாய் வைத்துக் கைகளைப்பாதங்களில் வைத்திருத்தல்.

மர்க்கடாசனம்.

கைகளால் பாதங்களைச் செவ்வையாயழுத்தி, பாதமத்தியில் சிரசை வில்போல்வைத்து அங்குஷ்டங்களைத்திடமாகப்பிடித்துக்கொண்டிருத்தல்.

ஏகபாதாசனம்

ஒருபாதத்தை நீட்டி மற்றப்பாதத்தைக் கழுத்தின்பேரில்வைத்து இரண்டுகைகளையும் கோர்த்து அதின்மேல் வைத்துக்கொண்டிருத்தல்.

பணீந்திராசனம்.

இரண்டு கால்களையும் சுற்றிக்கொண்டு இரண்டுகைகளில் நிற்றல்.

யோகநித்திராசனம்.

கால்களால் கழுத்தைச்சுற்றிக் கைகளைப்பின்புறமாய்க் கட்டிக்கொண்டுசெயனித்தல். இதுசுகத்தைத்தருமாசனமாம்.

சுகாசனம்.

எப்படி யிருந்தால் ஸ்திரமும் சுகமு முண்டாகுமோ அப்படி யிருத்தல் சுகாசனம். இதை அசக்தன் ஆச்சிரயிக்கவேணுமென்று கிரந்தங்கள் கூறுகின்றன.

தண்டாசனம்.

உட்கார்ந்து விரல்களையும் பரடுகளையுஞ் சேர்த்து தொடைகணைக்கால் பாதமென்பவைகளைப்பூமியிற்பொருந்த நீட்டித்தண்டத்தைப்போற் சயனித்தல்.

சக்கிராசனம்.

வலதுகாற் பரட்டில் இடது தொடையையும், இடது பரட்டில் வலது தொடையையும் உடன் வைத்து நிமிர்ந்திருத்தல்.

அர்த்தாசனம்.

வீராசனமே அர்த்தாசன மென்பர்.

உத்கடாசனம்.

இதுவே பதுமாசனம்

இரண்டு தொடைகளின் பேரிலும் இரண்டு பாதங்களையும் செவ்வையாக வைததல்.

பர்வதாசனம்.

மலைபோ லசையாதிருத்தல்.

மேலும் - பாதபீடாசனம்- நிராலம்பம்-கிரௌஞ்ச நிஷதனம்-ஹஸ்தி நிஷதனம்-உஷ்ட்டா நிஷதனம்-பாதபந்தம் சமஜாநு-விதானம்- விசித்திரகரணி-கார்முகம்-பிண்டமயூரம் - அர்த்தசந்திரிகம் தார்க்ஷிமம்-சூலம்-கட்கம் - முத்கரம்-மகரம்-திரிபதம்-காஷ்டம் - தானுட - ஹஸ்திகர்ணிகம்-பீமம்-சர்வதோபத்திரம் என அனேக ஆசனங்களின் பெயர்கள் மாத்திரம் சாஸ்திரங்களிற் காணப்படுகின்றன. முற்கூறிய ஆசனங்களை அப்பியா

சிக்குங்கால் ஒரு ஆசனத்தி லிருந்து வேறு ஆசனத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஒரு ஆசனத்தையே மாறுவதால் அது இரண்டாசனமாகின்றது. ஆசனங்களுக்குள் சில தேகவியாதிகளை நீக்குவனவாயும் சில பிராணனைச் சுழுமுனை மார்க்கத்தில் செலுத்துவனவாயு மிருக்கின்றன.

ஆசனம் எவனால்ஜெயிக்கப்படுகின்றதோ அவனால்மூன்றுலகமும் ஜெயிக்கப்படுமென்று தரிசனோப நிஷத்தும் திரிசிகியுப நிஷத்தும் கோஷிக்கின்றன.

பிராணாயாமம்.

யோகியானவன் ஆசனஜெயத்தையடைந்த பிறகு இந்திரியஜயமுள்ளவனாகி, மத்தியமுள்ளதும் அதிகமில்லாததுமான யோசிப்புள்ளவனாய் ஆசானுபதேசித்த பிரகாரம் அதிக ஆவலுடனும் சந்தோஷத்துடனும தயிரியத்துடனும் பிராணாயாயம் அப்பியாசஞ்செய்யக்கடவன். அதின் பிரயோஜனம் யாதெனில் சுவாசரூபமானவாயு சலனத்தால் மனோசலனமுண்டாகும். அந்த வாயுவு சலனம் நிற்கும்போது மனோசாஞ்சல்லியமும் நின்றுவிடும். இந்த வாயுவு மனக்கள் அசைவற நின்றுவிட்டால் யோகி தீர்க்காயுசுள்ளவனாய் தேவனாகின்றான். இநத மேலான பிரயோஜனத்திற்காகவே பிராணனென்னும் வாயுவை பிராணாயாமத்தால் நிரோதிக்கவேணும். மேலும் மனுஷியாள தேகத்தில் பிராணனிருக்கிறவரையில் ஜீவிககிறார்கள். அநத பிராணனென்னும் காத்து உடலைநீங்கினால் மரணமென்னப்படுகிறது. ஆகையால் அப்படி பிராணனென்னும்வாயுவைப்போகவொட்டாமல்பிராணாயாமமென்னும்உபாயததால தடுத்தல் அவசியம் மேலும் மலங்களினால் கூடிய நாடிகள் எப்பொழுது பரிசுதத மடைகின்றனவோ அபபொழுது யோகி பிராண நிரோதன் சமர்ததனாகின்றான். அதற்காகவே பிராணாயாமம் அவசியஞ்செய்யவேணும்.

நாடி சோதனைவிதம்.

வெளிவாயுவை உள்ளுக்கிழுக்குதல்பூரகமென்றும், அப்படிக்கு உட்கொண்ட வாயுவை உள்ளே நிறுத்துதல் கும்பகமென்றும், இந்தக்கும்பித்த வாயுவைவெளியில் விடுதல் இரேசகமென்றும் பிராணாயாம கிரமம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் யோகி பத்மாசனத்திலிருப்பவனுமாய் உச்வாச நிச்வாசங்களென்னும் பிராணவாயுவை (சந்திரனென்கிற) இடைகலையால் (இடதுமூக்கால்) பூரித்து அப்படிப்பூரித்ததை சக்தியுள்ளளவும் (உள்ளே நிறுத்தி) கும்பித்து பின்பு (சூரியனென்னும்) பிங்கலையால் (வலதுமூக்கால்) இரேசிக்கவேணும் மறுபடியும் இடைகலையால் (இரேசிக்கவேணும்) வாயுவை மெள்ள வெளியில் விடவேணும்.

இன்னும் சந்திர சூரிய நாடிகளில் எந்த நாடியால் இரேசிககப்படுகிறதோ அந்தநாடியாலேயே பூரித்து தேககம்பமும் வேர்வையும் உண்டாகும் வரையில் அதிககஷ்டத்துடன் கும்பித்து அப்படி பூரித்த நாடிக்கு அன்னியமான நாடியால் அவசரப்படாமல் மெதுவாய் ரேசிக்கவேணும் இந்த அப்பியாசத்தில் அவசரப்பட்டால் கெடுதியுண்டாகும் பூரகஞ்செய்த கலையிலேயே இரேசகம் செய்யக்கூடாது, இரேசகஞ்செய்த கலையினாலேயே பூரகஞ்செய்யவேண்டியதை கவனிக்கக்கடவது. இப்படி சந்திரகலையினால் பூரித்து கும்பித்து சூரியகலையினால் இரேசிக்கவேணும். பின்பு சூரியகலையினால் பூரித்து கும்பித்து சந்திரகலையினால் இரேசிக்கவேணும். இப்படி சூரியசந்திர நாடிகளின் அப்பியாசத்தை நாளுக்குநாள் அதிகப்படுத்தவேணும் இதனால் யோகாப்பியாசிகளின் நாடிகள் மூன்றுமாதங்களில் சுத்தமாகின்றன.

பிராணாயாமஞ் செய்யவேண்டிய காலபரிமாணங்கள்.

அருணோதயம், மத்தியானம், சாயங்காலம் அர்த்தராத்திரி நான்குகாலங்களிலும், முறைக்கு எண்பது பிராணா

யாமங்களாக தினந்தோறும் முன்னூற்றிருபது பிராணாயாமங்கள் செய்யவேணும். அசக்தர்கள் மூன்றுமுறை செய்யலாம். இப்படிக்கி ஹடயோக பிரதீபிகையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் யோக சந்திரிகையில் காலையில் 60- மத்தியானம் 40- சாயங்காலம் 20-அர்த்தராத்திரியில் 20- ஆக பிராணாயாமம் செய்யச்சொல்லி இருக்கிறது.

யோக சிந்தாமணியில் நித்திரை செய்பவன் தன் சுவாசம் எவ்வளவு நேரம்போய் திரும்புகிறதோ அது பிராணாயாம யாத்திரைகாலமாம். அப்படி 12½ சுவாசகாலம் பிராணாயாமகாலமாகும். மேலும் சகல போகங்களிலும் பிராணாயாமம் முக்கியமாம். அது சித்திக்குமாகில் பிரத்தியாகார முதலியன சித்திக்கும். ஆகையால் வாஸ்தவமாக பிராணாயாமமே பிரத்தியாகார முதலிய வசனங்களாற் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிக்கி கிரந்தாந்தரத்தில் பிராணாயாமமே அப்பியாசகிரமத்தால் அபிவிருத்தியாகி பிரத்தியாகாரதியானதாரணசமாதிகளென்று சொல்லப்படுகின்றது என்று காணலாம்.

பத்தியம்.

பிராணாயாம அப்பியாசஞ் செய்யுங்காலத்தில் பால் நெய் முதலிய சாத்விக ஆஹாரஞ்செய்யவேணும், அந்த அப்பியாசந் திடமான பிறகு இந்த ஆஹார நியமனம் வேண்டியதில்லை.

பலன்கள்.

ஆசான் சன்னிதானத்தில் யுக்தமாய்ச் செய்யப்பட்ட பிராணாயாமத்தால் சகலரோகங்களும் நிவாரணமாகும். சுவயுக்தியாய் தானாய்செய்யும் பிராணாயாமத்தால் அனேக ரோகங்களுண்டாகும். அந்த ரோகங்களின் விவரம்.

விக்கல், சுவாசம், காசம், தலைவலி, காதுவலி, கண்வலி, இப்படிக்கு அனந்த ரோகங்கள் வாயுவின் பிரகோபத்தாலுண்டாகும்.

இரேசக பூரகங்களில்லாமல் கேவலம் கும்பகம் மாத்திரஞ் சித்திக்குமாயின் அந்த யோகிக்கு மூன்றுலகத்திலும் அடையதற் கரியதொன்றுமில்லை.

ஹடயோக இராஜயோகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சகாயம். ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று சித்திக்காது. ஆகையால் இராஜயோகம் சித்திக்கும்வரையில் ஹடயோக ராஜயோகங்கள் அப்பியசிக்கவேணும்.

பிரத்தியாஹாரம்.

மனது-புத்தி-சித்தம் - அகங்காரமென்னும் அந்தக்கரண சதுஷ்டயங்களும். சுரோத்திரம்-த்வக்கு-சக்ஷு-ஜிஹ்வை ஆக்கிரணம்-வாக்கு-ஹஸ்தம்-பாயு-குஹ்யம்-என்று யுதுகர்மேந்திரியங்களும். ஆகபதினான்கு இந்திரியங்கள் தங்கள்சேஷ்டைகளில்செல்ல வொட்டாமல் நிறுத்துதல் பிரத்தியாஹாரமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த இந்திரியங்களின் தொழிகள் யாதெனில்:—

மனது-சந்தேகிக்கும்-புத்தி-நிச்சயிக்கும்-சித்தம்- சலிக்கும்-அகங்காரம்-அபிமானிக்கும், இவை அநதக்கரண சதுஷ்டய சேடைகள்.

காது-இன்பமான சப்தங்களையும்- திரேகம்-சீத-உஷ்ண கடின மெதுவு-முதலானவைகளையும், கண்-பலவிதவர்ணங்களுடன் கூடிய ரூபங்களையும், நாக்கு-பலவித ருசிகளையும், ஆக்கிராணம், சுகந்த துர்கந்தங்களை மோருகிறதும், வாக்கு-நானாவித-சுபாஷை-துர்பாஷைகளாடுவதும், கை-நல்லதுஷ்ட செய்கைகளைச்செய்வதும், பாதம்-கண்டபடிதிரிகிறதும், பாயு மலவிசர்ஜனம் செய்கிறதும், குஹியம்-பெண்களுடன் கூடுகிறதும், இந்த செயல்களிலிருந்து மனதை திருப்புகிறது பிரத்தியாஹார மென்னப்படும் அதாவது-சாதாரணமாய் விஷயங்களில் செல்லுகிற இந்திரியங்களை பலாத்காரமாய் திருப்புதல்.

தியானம்.

தியானம்-சகுணமென்றும் நிர்க்குணமென்றும் இருவகைப்படும்.

சகுணதியானமாவது புராணாதிகளில் பலவாறாய் சொல்லியிருக்கும் ஹரிஹராதிமூர்த்திகளை மனதில் செவ்வையாக பாவித்து மனதினாலே பத்திரபுஷ்ப பலாதித்திரவியங்களை கல்பித்து தூபதீபாதி ஷோடசோபசாரங்கள்செய்து தியானித்தலாம்.

நிர்குண தியானமாவது விதிபிரகாரம் பத்மாசனத்தில் உட்கார்ந்து நேத்திரங்களைமூடி ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரண சரீரங்களையும், பதிநான்கு இந்திரியங்களையும், தசவித பிராணங்களையும் திரிசியங்களென்றும், அந்த திரேஹேந்திரிய பிராணங்கள் தானல்லவென்றும் இவைகளைபார்க்கும் சாக்ஷியும், அந்த சாக்ஷியை நானென்னும் விருத்தியும் திருசியமானபடியால் அந்த விருததியை பார்க்கும் சாக்ஷி தானென்றும், மாயாகல்பிதங்களான விஜாதியங்களென்றும் பகிர்திருசியங்களையும் சஜாதீயங்களான அந்தர்திருசியங்களையும், அந்த இருவகை திருச்சியங்களுக்கும் சாக்ஷிதானென்றும் மனோவிருத்தியைபோக்கி வியத்திய கியானந்தாகண்ட சுவரூபமாகி யெல்லாதிருச்சியங்களாகிய ஒன்றான பிரமம்தானென்றும் மனோதிருடமுண்டாகும் வரையில் நிர்விகல்ப பிரம்ம நிஷ்டையுடைத்தாயிருத்தல் நிர்குணதியானமென்னப்படும்.

தாரணை.

மூலாதார, ஸ்வாதிஷ்டான, மணிபூரக, அநாஹத, விசுத்த, ஆஞேய, மென்னும் ஷடாதார கமலங்களில் அவைகளுக்கு அதிதேவதைகளாகிய கணபதி பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஈச்வரன், சதாசிவன், இவர்களை அந்தந்த கமலங்களில் தியானித்துமனதைசெவ்வையாய் நிறுத்துதல்தாரணையாகும்.

மேலும் ஹடயோக ப்ரதீபிகையில்.

"பிராணாயாமத்தால் வாயுவையும் - பிரத்தியாஹாரத்தால் இந்திரியத்தையும், வசப்படுத்தி அதன்பின் சுயாசிரியமான சகுண மல்லது நிர்க்குண) பிரமத்தில் சித்தத்தின் எதிர்த்தன்மையைச்செய்யவேணும்" இது தாரணை விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப்பட்டது.

"யோக சாம்பிராஜியத்தை (இராஜயோகமுடைமையை) விரும்பியவனால் சகல (பாகியாந்தர விஷயங்களின்) சிந்தைகளைவிட்டு சாவதான (ஏகாக்கிர) மாகிய சித்தத்தால் நாதமே அனுஷ்டிக்கத்தக்கது" தாரணை.

"ஆத்மாவினிடத்தில் இந்திரியங்களோடு மனதைச்சேர்த்தல்" தாரணையாகும்.

ஸமாதி.

இந்த சமாதியில் அனந்த விதங்களுண்டு அவைகளில் சிலவற்றை இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படும்.

1. காண்பான் காக்ஷி காணப்படும் பொருளென்னும் திருபுடியில்லாத பரமானந்த சொரூபசுத்த சைதன்னியவடிவமாய் ஜீவபாவனையற்றதாய் தானாய்விளங்கு மவஸ்தை சமாதியென்னப்படும்.

2. நித்தியமும், எல்லாவற்றினுமுள்ளதும் .தோஷரகிதமானதும், கூடஸ்தமுமாகிய ஆத்மா ஒன்றாயிருந்துகொண்டு மாயாமயக்கத்தால் பேதப்படுகின்றது. சொரூப (வாஸ்தவ) மாக பேதப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் அத்வைதமொன்றேயுள்ளது. பிரபஞ்சமுமில்லை. சமுசாரமுமில்லை. எப்படி ஆகாயமொன்றே கடாகாயம் மடாகாயமென்னப்படுகிறதோ அதுபோல, ஆத்மாவொன்றே பிராந்தர்களால் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவென, இரண்டுவகையாக சொல்லப்படுகின்றது. நான் தேகமல்லன் பிராணனல்லன் இந்திரியங்களல்லன் சாக்ஷிசுரூபமாயிருத்தலால் கேவல சிவமேயான் என்னும் புத்தியெதுவோ, அதுவே அத்வேதசமாதியென்னப்படுகிறது.

3. தியானிக்கிறவன், தியானமென்னும் இரண்டையும் விட்டு காற்றில்லாத விடத்திலுள்ள தீபம்போல தியானிக்கப்படும் பொருள் ஒன்றைமாத்திரம் விஷயம்செய்யும் சித்தம் சமாதி யென்னப்படும்.

நானே பரபிரமம், பரபிர்மமே நானென்னும் நிலை சர்வ விருத்தி நீரோதமாகிய சமாதியென்னப்படும். செவ்வையாக தியானத்தை மறத்தலும் சமாதியாமே.ஃபிரபாசூனியம், மனசத்தியம்,புத்திசூனியம்,நிராமயமும்சர்வசூனியமுமாகியநிராயாசம். சமாதியென்னப்படும், இன்னுஃ சில விதங்களுண்டு.

ஸமாதியுக்தனானயோகி காலனால் விழுங்கப்படமாட்டான். சுபாசுப கர்மங்களால் பாதிக்கப்படமாட்டான் ஜனனமரணாதிகளால் துக்கப்படமாடான், அன்னியர் தன்னாலேயும் மந்திராதிகளாலேயும் சாதிக்கப்படமாடான், சமாதியுக்தனானயோகி, சீதோஷ்ணங்களேயும், சுகதுக்கங்களேயும், மானாபிமானங்களேயும் அறியமாட்டான்.

ஸமாதியோடு கூடியயோகி ஆயுதங்களால் கொல்லப்படமாட்டான், ஜெயிக்கப்படமாட்டான், மந்திர தந்திரங்களாலும் வசீகரப் படமாட்டான்.

முன்குறித்திருந்த நிர்குண பஞ்சதசயோகங்களின் விவரம், இதையே கிரந்தாந்திரத்தில், உபாதிக்கு அங்கங்களென்று சொல்லப்படிருக்குராது ஆனால் இதில் யமத்தைவிட்டு லக்ஷியத்தை சேர்த்திருக்கிறது.

யமம்:—பஞ்சபூதங்கள், சரீரதிரயங்கள், என்னும் பாகிய திருசியங்களும், பதினான்கு இந்திரியங்கள். பத்து பிராணங்கள், என்று அந்தர் திருசியங்களும், பரபிரம்மே யென்றும் அதுதானென்றும், விகல்பமற்றிருப்பது.

நியமம்:—காணப்படுகிற திருசியங்கள் ஸமஸ்தமும் நானல்லவென்றும், ஸர்வசாக்ஷியாகிய பரமாத்மா நானே யென்பது.

த்யாகம்:—தனக்கன்னியமாய் தோன்றுகிற திருசியங்களை விடுதல்.

மௌனம்:—செவியால் கேழ்க்கப்படும் வார்த்தைகளில் மனதை செலுத்தாமலிருப்பதும் சங்கல்பங்களில்லாமலிருப்பதுவே.

தேசம்:—ஸத் குருவினுடைய உபதேசமே தேசம், திரிகூடஸ்தானத்தில் லக்ஷியந்தப்பமாலிருப்பது நிர்ஜன ஸ்தலமென்றும், ஏகாந்த ஸ்தலமென்றும், தேசமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

காலம்:—என்பது பிரமகாலம், ஆதிகாலம், ஆனுதிகாலம் என்று மூன்றுவகைப்படும்.

ஆஸனம்.—தேகவிசனத்தைவிட்டு பிரமானந்தமானதேஸுப்ரகாசனமாம்.

மூலபந்தம்:—தத்துவபிரதானமாகிய பரமாத்மாவேயாகும்.

தேஹஸாமியம்:—ஸகலநதிகளும் சமுத்திரத்தில் கலந்திருப்பதுபோல் தேகத்திலிந்திரியங்கள் கலந்து லயப்பட்டு தானே பிரம்மமென்றிருப்பது.

த்ருக்ஸ்திதி:—ஜிதேந்திரியனாய், சிதாகாசத்தில் கண்ணைத்திறந்து சாம்பவிமுத்திரையாற் பரத்தைக்காண்பதாம். இதைச்சதா கண்ணுற்றிருப்பதே லக்ஷியமென்னப்படும்.

பிராணாயாமம்:—அந்தர் பஹிர் கிருசியாதிகளையெப்பொழுதுந்தானல்லவென்று தன்னைத்தான் பார்ப்பது.

ப்ரத்தியாஹாரம்:—சத்தியம் அஸத்தியம் பிரக்ருதி, விஷயம், மூன்றுலகங்கள், நிஜமாய் பரமாத்மா ரூபமென்று நிச்சயித்திருப்பது.

த்யானம்:—தேஹேந்திரியங்களும், கிரிசியங்களும், நானல்லவென்றும், நானே திரிகனென்றும் எப்பொழுதும் தன்னைத்தான்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதேயாம்,

தாரணை:—மேலே சொன்ன த்யானத்திலுறுதியாய் நிற்றல்.

ஸமாதி:—ஜாக்கிரம், சொப்பனம், ஸுஷுப்திகளின் தோற்றப்படுகிற போக யாக்கிய, நடக்கை, உபயோகவஸ்துயெமமுதலானவைகளெல்லாம் பரமாத்மாவென்றே. (அது தானேயென்று தன்னைத்தான்) ஸதாகாலந்தரிசித்துக்கொண்டிருப்பது.

மேலே யுதகரித்த பஞ்சதச யோகங்கள், சீதாராமாஞ்சநேய சம்வாதசருக்கத்தில் சொல்லியபடி, இதுவே இன்னும் விரிவாய் இதரயோக கிரந்தங்களிற்பார்க்கலாம், இராஜயோகத்திற்கு மேலே சொன்னபதினைந்தும் அங்கங்களாகும், இவைகளை அப்பியசிப்பவன் இராஜயோகியாவதற்கு யாதொரு சந்தேகமிராது, மனம் விரிவது சம்சாரதுக்கமும் மனம் ஒடுக்குவது மோக்ஷமுமென்றுவேதவசனங்களும், பெரியோர்சம்மதமுமாகையால் அப்படி அந்தமனம் குவிந்து பரமானந்தசுகமடைவதற்கே பிராணயாமாதி ஹடலய இராஜ யோகங்கள் சொல்லப்பட்டன, அது மிகவும் பிரயாசையான போதிலும் கஷ்டப்பட்டே சாதிக்கவேணும் சும்மாகிடைக்குமோ சோணாசலன் பாதம் என்று சைவசமயிகள் சொல்லுகிற பிரகாரம் ஈஷணாத்திரயங்களென்னும் பண், டெண், பொருளாசைகளை அடியோடே சுட்டுதள்ளிவிட்டு, பரிசுத்த மனதுடன் ஆசானையடுத்து அவருடைய அருள்பெற்று ஞானபோதானந்தனாகவேணும், அப்படிக் கிசெய்வதைவிட்டு ஆசைவலைக்குள்ளகப்பட்ட மதிஹீனனுக்கு மிகவும் புகழத்தக்கது. ஷை அத்துவிதானந்தம் லபிக்கமாட்டாது ருத்ராக்ஷபூனைப்போலொத்த வேஷதாரிகளுக் கெப்படிகிடைக்கும். மூடவன் கொட்புத்தேனை யெப்படி ஆசையடையலாம்?

அஞ்ஞான துக்கங்களென்னும் கிளைகள் இலைகளுடைய பெரிதான விருக்ஷத்தை சாதன சதுஷ்டய உபாயத்தினால் அதினுச்சியிலிருக்கும்பிரஹ்மானந்தமென்னுந்தேனை அனுபவிப்பான். அவனுக்குத் திரமை என்னும் பக்தி வைராக்கிய ஞானமில்லாதவன் ஏங்கி அழுதுக்கொண்டு சம்சாரமென்னும் படுகுழியில் விழுந்து அதோ கதியடைய வேணும், இப்பொழுது உற்றுப்பார்க்க பண்டிதாளும் பாமராளும்ஒரேவிதமாக விருக்கின்றார்கள். பண்டிதர்களென்பவர்கள் உபதேசங்

களுக்குமாத்திரம் உயர்ந்தவர்களாயிருக்கின்றார்களே யொ
ழிய ஞானத்தை அனுஷ்டித்து காண்பிக்குமவர்களா யில்லை.
படித்தவர்களே பாச வலையிலகப்பட்டுக்கொண்டு முழிக்கிற
தாயிருந்தால், படியாத பாமரால் சங்கதி சொல்வானேன்
அது தண்ட பூபதியாயத்தோடொக்கும் ஆகையால் புத்தி
மான்களானவர்கள், வாஸ்தவத்தில் யாதொருசம்மந்தமற்ற,
பெண்டுபிள்ளைகள் விஷயத்தில் மிகுதி ஆவல்கொண்டு அநிக
கஷ்டப்பட்டு. அல்பர்களிடத்திலடிமைசெய்து அசத்தியங்
கள் பேசி அர்தசம்பாதியம் செய்யும் விஷயத்தில் படும்மனோ
காய பிரயாசங்களில் பத்திலொருபங்கு, நாம்யார் எப்படி
யிருந்தோம், என்னமாவோமென்று, விசாரணைசெய்ய ஏன்
பிரயாசைப்படக்கூடாது. பெரியோர்கள் ஏன் வேதாந்த
கிரந்தங்களெழுதியிருந்தார்கள், அதையாவது பார்ப்போ
மென்றாவது ஏன் கொஞ்சம் நினைக்கக்கூடாது, அகஸ்மாத்
தாய் சாகிறவனுக்கு ஆசைகளேன், ஆகையால் இருப்பது
பொய்யென்று இல்லரத்தை விட்டு ஆசானருள்பெற்று ஆன
ந்தமடைதல் கர்த்தவ்யம்,

போகமென்பது ஜன்மத்தைப் போக்கப்பட்டதும்,
அஞ்ஞானமென்கிற இருட்டுக்குச் சந்திரனைப்போலப் பிரகா
சிப்பதும், தேவதைகளாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்ட
தும், விஸ்தாரமாகிய ஜனனாதிகளை ஹதஞ்செய்யும் விவேகத்
தைக்கொடுக்கப்பட்டதுமாகிய யோகசாஸ்திரம்.

வேதாந்தமென்னும் வழியில் நடப்பதை முன்னம் அறி
ந்துகொள்ளாமல், விவேகிகள் சிலர் சில வேதாந்த போதமா
கிய வார்த்தைகளை யுக்திசெய்து தாம் மஹா சாந்தமுடைய
வர்களைப்போல் வாதஞ் செய்வார்கள்; அதனாலென்ன பிர
யோஜனம். வேடிக்கையான வார்த்தைகளில் சில கற்றுக்கொ
ண்டும் பாடிக்கொண்டுமிருந்தால் அதனால் பிரம்மாநுபவஞ்
சித்திக்குமா ? அவுஷதங்களினுடைய பெருமையும் சர
க்குகளின் பேர்களையும் விசேஷமாகப் பிரஸ்தாபஞ் செய்
தால் அதனால் வியாதி நிவர்த்தியாகுமா? பலவிதமான அன்ன
ங்களை விவரித்துச் சொல்லிக்கொண்டால் பசி தீருமா? அது
போல் விருதாவாதத்தால் பயனுண்டோ ? இல்லை.

யோகாப்பியாசத்தால் ராகாதி துர்க்குணங்கள் நசிக்கும் ஆகையால், மனோலயத்தினால் காணப்பட்ட பிரம்மபதத்தைக்கண்டு கொள்வதற் கவசியமான யோகாப்பியாசம் வேண்டியது.

தாரகமென்பது, சித்த சுத்தியேயாம்.

சாங்கியமென்பது, ஞானமாகிய ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் தெரிந்துகொள்ளல்.

அமனஸ்கமென்பது, பிரம்மஞானத்துக்காதாரமானது ஆதலால் அதனை முதலிற் றெரிந்துகொள்ளவேண்டியது.

முதலில் யோகமாவது, சுருதி—"அதிஸர்வத்திர வர்ஜயேத்" என்னும் ஞாயத்தால் மிதமாகிய போஜனமும் நித்திரை சஞ்சாரமுங் குருவாக்கிய பிரகாரம் யுக்தபதார்த்த பத்தியஞ் செய்துகொண்டு விஜனபூமியில் சமமான இடத்தில் பத்மாசனமொன்று செய்து இந்திரிய நிக்கிரகனாய்த் தன் குருவினால் தர்ப்பையைப்பரப்பித் தரப்பட்ட முத்திரையை வைத்துக்கொண்டு உபதேசமந்திரத் தியானத்துடன் இரண்டுசாமம் அப்பியாசஞ் செய்யவேண்டியது.

பஞ்ச முத்திரைகளாவன-(1) கேசரி, (2) பூசரி (3) மத்யமம், (4) ஷண்முகி, (5) சாம்பவி என ஐ முத்திரைகள். [5]

1-வது. கேசரி முத்திரையாவது, நேத்திரத்தைத் திறந்தாகிலுமூடியாகிலும் திருஷ்டி தப்பாமலிரண்டு புருவமத்தியில் லக்ஷியம்வைத்துப் பார்ப்பது அந்தர்லக்ஷியமாகும்.

2-வது. பூசரி முத்திரையாவது, நேத்திரங்களசையாமல் மூக்கின் நுனியைப்பார்ப்பது. இதுவும் அந்தர்லக்ஷியமாகும்.

3-வது. மத்யமாவது, நேத்திரங்களைமூடி நாசிகாமத்தியில் திருஷ்டிவைத்து நடுநெற்றியைப் பார்ப்பதுமத்தியலக்ஷியம்.

4-வது ஷண்முகி முத்திரையாவது, இரண்டு கையாலும் கண்களிரண்டும் நாசித்துவாரங்களிரண்டும் வாயும் செவிகளிரண்டும் மூடி பகிர்லக்ஷியம் வைத்துப்பார்ப்பது; இந்த

அப்பியாசத்தில் மனதும் நேத்திரமும் அந்தர்முகமாக்கி நாதபிந்து கலைகளை ஸ்வாநுபவஞ் செய்வது.

5-வது. சாம்பவிமுத்திரையாவது, நேத்திரங்களைத்திறந்து தசப்பிராணன்களையும் பதினான்கு இந்திரியங்களையும் ஜயித்து சிதாகாசத்தில் லக்ஷியம்வைத்துப்பார்ப்பது சாம்பவிமுத்திரையாகும்.

இவ்விதமாகப் பார்க்கும்போது சிதாகாச ஸ்தானத்திலிருந்து ஹிருதயாகாசத்தில் சுரோத்திரத் துவாரங்களில் முன்னங்காணப்பட்டுப் பின்பு ஹிருதய வீதியில்.

நாதம் பிந்து கலை என்று சொல்லப்பட்ட ஓங்கார சப்தம் பேதமாய் ஒலிக்கும்; நாதமானது பத்துவிதமாகச் சப்திக்கும்; அதற்குமேல் துரீயமென்பதைச் சொல்வோம்.

(1) சிணியென்றும, (2) சிணிசிணியென்றும், (3) கண்டா சப்தமும், (4) சங்கநாதமும், (5) வீணைசப்தமும், (6) தாளசப்தமும், (7) வேணுநாதமும், (8) பேரிசப் தமும், (9) மத்தளசப்தமும், (10) மேகசப்தமுமாகும்.

இவ்வாறு சப்திக்கின்ற நாதமானது அகாரமும், மகாரம்-கலையென்றும் சொல்லப்படும். இதனை, பிரம்மமென்று வேதாகமங்களில் சொல்லப்படும்.

அதில் பிந்து வென்பது புத்தி; ஸ்தூலதேஹபிராணவாயுக்களின்சப்தமேபிரணவம்; ஆத்மாபிரதிபிம்பமே கலை என்று சொல்லப்படும்.

ஸ்ருதிகள் அ-இதி பகவதோ நாராயண: என்றும், மேலும் அகாரத்துக்குப் பகவனுகிய ப்ரமத்தையே விசேஷமாயும், ஸ்ருதிகளில் சொல்லுகின்றன.

அகாரம்-உகாரம்-மகாரம் இந்த மூன்றும் சேர்ந்து பிரணவமாயிற்று. இதுவே சகலபிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய ஹேதுவாய் ப்ரம்மஸ்வரூப ஓங்காரமாகி அநாஹத சக்கரத்தில் சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும்; இந்த பிரணவம் ருக்கு, யஜுர், ஸாம மென்னும் மூன்று வேதங்களால் மூன்றுவியா

ஹ்ருதி பிறந்து அந்த மூன்று வியாஹ்ருதியில் அகார உகார மகாரமென்னும் மூன்றக்ஷரங்கள் பிறந்து ஓங்காரமாயிற்று.

அதனால் அகாரத்துக்கு உகாரம் ஏவார்த்தகத்தால் பர ப்பிரம்மமே ஜீவனாகுமென்றும்.

உகாரம் சதுர்த்தியினால் பிரம்மத்துக்கே ஜீவனென்றும் புருஷகாரத்தால் ஜீவனைப் பரமாத்மாவில் சேர்க்கப்படுகிறது. இன்னும் அந்த உகாரமே பிரக்ஞாதி பிரத்திபகாத்துமாவை ஐக்கியஞ் செய்துகொள்ளுவதால் பிரணவமாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட நாதமுத்திரையினாற் பார்க்கையில் முன்னம் ஐந்து ஆகாசங்கள் காணப்படும்.

ஐந்து ஆகாசங்களின் லக்ஷணம்-அவை கண்கொண்ட தூரம் காணப்படும். அதாவது,

1-வது. குணரஹிதாகாசம்-குணமில்லாமல் யாதொன்றும் தோற்றாமல் ஒன்றும் ஒப்பிடக்கூடாததாய் ஒன்றுமில்லாததாய்க் காணப்படும்.

2-வது அந்தகாராகாசம்-அதிக இருட்டாகக் காணப்படும்.

3-வது. மஹாகாசம்-பிரளயகால அக்கினியைப்போலப் பிரகாசிக்கும்.

4-வது. தத்வாகாசம்-அநேகமான விசித்திரமாகிய வெளிச்சமாகத்தோற்றும்; பஞ்சவர்ணங்களாகவும் காணப்படும்.

5-வது. சூரியாகாசம்-ஆயிரங்கோடி சூரியப்பிரகாசமாகக்காணப்படும்.

மேற்சொல்லிய ஐந்துவித ஆகாசங்களின் தோற்றங்களான பின் பஞ்சாகாசங்களிலும் நக்ஷத்திரங்களைப்போலவும் வச்சிரங்களைப்போலவும் சித்கலைகள் காணப்படும்.

முன்சொல்லிய தசநாதங்களுடன் வீணைதண்ட தந்திகளைப்போல் ஹிருதயாகாசத்தி லிருந்து திரிகூடஸ்தானத்திற் பிரவேசமாய் ஸுஷும்னாஸ்தானத்தில் முன்சொன்ன மண்டலங்கள் கோடிசூர்யப்பிரகாசமாய்ப் பின் ஹிரண்மய

மண்டலங்காணும்; அந்த ஹிரண்யமண்டலம் மின்னலைப் போல வாக்கினாற் சொல்வதற்கும் பார்ப்பதற்குங் கூடாத தாய் ஆபோஜ்யோதியென்னும் பிரகாசங்காணப்படும்.

இப்படிப்பட்ட சித்கலைகளைத் தரிசித்தால் சமஸ்தபாபங்களும், வாசனாதிகளும் மிஸ்ரகர்மங்களு மடங்கும், ஆகையால் முமுக்ஷுக்களானவர்கள் வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் தவிரவேறே விசாரணையிலகப்படாமலிருப்பது உத்தமம்.

பிராணனுக்குத் தேவதை விசிஷ்டகன். அபானனுக்குத் தேவதை விசுவகர்த்தா. உதானனுக்குத் தேவதை பிரமன். வியானனுக்குத் தேவதை விஸ்வயோனி. சமானனுக்குத் தேவதை யமன். இந்த அதிதேவதைகளரசாக்ஷி செய்வார்கள்.

பிராணவாயு உஸ்வாஸம். அபானவாயு நிஸ்வாஸம். உதானவாயு வாக்கு. விபானவாயு அன்னங்கொள்ளும். சமானவாயு அன்னரஸாதிகளைப் பாகஞ்செய்யும்.

நாகவாயு வாந்திபண்ணும். கர்மவாயு நேத்திரங்களை விழிக்கச்செய்யும்.

கிருகரவாயு தும்மச்செய்யும். தேவதத்தவாயு கொட்டாவி விடச்செய்யும்.

தனஞ்ஜயவாயு ஸர்வதேகத்திலும் வியாபித்து விஜ்ரும்பிக்கச் செய்யும். அல்லது வீங்கச்செய்யும்.

உதானவாயு ஸ்தானாதிபத்தியம் யாவையெனில், தாள்வாய் - உண்ணாக்கு - நா - உதடு - மூக்கு - கண்டம் - பற்கள் - சிரசு இவை யெட்டும் ஸ்தானமாகும்.

ஹம்,ஸம், என்னும் இரண்டக்ஷரங்களில் முதலாவது ஹகாரம் பரமாத்துமா வெனப்படும். 2-வது ஸகாரமென்பது மூலப்பிரகிருதி, அந்த ஸகாரத்துடன் மாயை யென்னும் பிந்து சேர்க்க ஹகாரத்துடன் சேர்ந்து ஆத்மா வாயிற்று.

ஸமஸ்த பூதங்களிலும் ஹம், ஸம் கலந்துகொண்டு பிராணவாயு ஹிருதய ஸ்தானத்தி லிருந்து புறப்பட்டு வெளியில் பன்னிரண்டங்கலப் பிரமாணம் உஸ்வாச ரூபமாய் ரேசகமாகும்.

அப்படி ரேசகமான வாயு அரை நிமிஷம் வெளியில் லயிக்கும்; அதற்கு பஹிர்கும்பகமென்றும் பெயர்பெறும்

அந்த பிராணவாயு உள்ளேபோனால் பூரகமென்றும், உள்ளே நின்றால் அந்தரகும்பகமென்றும் பெயர் பெறும்.

பூரகமென்னும்நிஸ்வாஸத்தால் ஹகாரமென்னும் அக்ஷரத்தைச்கூட்டக் கும்பகமாகும்; பின்னும் அந்த ஹகாரத்துடன் பிந்துவைக் கூட்டி ஸகாரமென்னும் அக்ஷரத்தை உஸ்வாஸத்தால் ரேசகஞ் செய்யவேண்டும்.

பூரகமென்னும் நிஸ்வாசத்தால் ஹகாரமென்னும் அக்ஷரத்தைக் கூட்டக்கும்பகமாகும்; பின்னும் அந்த ஹகாரத்துடன் பிந்துவைக் கூட்டி ஸகாரமென்னும் அக்ஷரத்தை உஸ்வாஸத்தால் ரேசகஞ் செய்யவேண்டும்.

இவ்விதமாக மனமும் வாயுவும்கூடி ஷடாதார கமலங்களிலெப்போது மெங்கும் நிற்காமல்-ஹம்-ஸம்(21,600) தரம்நாள 1-க்கு சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்.

ஆகையால் இந்த ஹம்-ஸம் ஸகல இந்திரியத்துடன் கூடிய சரீரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு இரண்டுசெவியும் இரண்டுகண்ணும் இரண்டுநாசியும ஒருவாயும் குகம் ஒன்றும் உபஸ்தம் ஒன்றும் ஆக ஒன்பது த்வாரங்களுள்ள (ஒன்பது வாசல்) தேஹமென்னும் பட்டணத்தில்-ஹம்-ஸம் வாஸமாயிருக்கும்.

இவ்விதமாய் ஒன்பது வாயில்களுள்ள வீட்டில் அகப்பட்டு வெளிப்படு முபாயந்தெரியாமல் ஆத்மாவென்னும்-ஹம்ஸமானது இன்னமும். கிழக்குத் திக்கிலிருக்கும் இதழில் திரிந்தால் அப்பொழுது புண்ணியமும் ஆகாராதி விஷயங்களில் புத்திவியாபகமும், அக்கினிமூலையிதழில் வியாபித்தால் நித்திரையும் தாமச குணமும், தெற்குத்திக்கிதழில் கபடபுத்தியும், நிருதிமூலையிதழில் பாபபுத்தியும், மேற்குத்திக்கிதழில் விளையாட்டுபுத்தியும், வாயுமூலை யிதழில் பிரயாணபுத்தியும்' வடக்குத்திக்கிதழில் ஸ்திரீஸங்கமப் பிரியமும், ஈசான்ய மூலையிதழில்தானஞ்செய்யுந் தர்மசிந்தையும், பத்மமத்தியில் வை

ராக்கியபுத்தியும்; சேஸரங்களில்ஜாக்கிரதையும், பத்மத்தினடியில்சொப்பனமும், நாளத்தில்ஸுஷுப்தியுமாக நடக்கும்.

இப்படி ஆத்மாவும் ஜீவனும் ஒன்றாய் ஸோஹமென்னும் ஸூத்ரஹம்ஸ மாகிய ஒன்பது வாசல்களுள்ள வீட்டிற்குச்சமானமான கூண்டிற் புகுந்து அவித்தையுடன் கலந்திருப்பதனால் வெளியிற் புறப்படக்கூடாமல் மனமென்னும் அநாஹத கமலத்தின் ஆயிர மிதழில் எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டே யிருக்கும்.

இப்படியாக ஹம்-ஸ சுற்றிக்கொண்டேயிருக்க ஸமாதியிலிருந்தால் ப்ருமத்தியஸ்தானமென்னும் ஆகாசத்தில்; இரத்தினம்போல் சித்கலை பிரகாசிக்கும்; அஃதெப்படியெனில், சித்கலையென்னும் பெயருடையசூரியன் உதயமானான். அப்பொழுது ஆதாராதி ஆறுகமலங்களும் மலர்ந்தன. காமக்குரோதமுதலான அரிஷ்டவர்க்க மென்னும் அல்லிமலர்கள் குவிந்தன. ஜீவஸ்மூஹ மென்னுங் குயில்கள் மனோரம்யமாகப்பாடத்தொடங்கின.

அப்பொழுது தான் இவ்விதமான ஆச்சரியத்தால்விழித்துக்கொண்டு குரு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து மானசபூஜாவிதாயகமாய் ஸ்நாநாதி அனுஷ்டானங்கள்செய்து ஆனந்தபாஷ்பமென்னும் அர்க்கியம் கொடுத்து முன்னதாய்சந்தேஹ மந்தேஹமென்று சொல்லப்பட்ட இராக்ஷதர்களை யோட்டி அபரோக்ஷ விக்ஞானமென்கிற கண்களாற்பார்த்து, ஆறுதாரகமலங்களைப்பூஜைசெய்து, தேகம்புளகாங்கித ஆனந்தமென்னும் விருக்ஷத்தின் பழங்களைப்பறித்து நிவேதனஞ்செய்து சுகியாயிருப்பானாகில் பிரமஞ்ஞானியாவான்.

இன்னமும் பிராம்மணனென்றால் பிரம்மஞானியல்லாத மூடத்தன்மை யுடையவர்களைப் பிராமணனென்று சொல்லக்கூடுமா? பிரம்மஸூத்ர மென்னும் பூணூல் கழுத்திற் றரித்துக்கொண்டதனாலேயே பிராமணனாவானா பிரம்ம ஞானவிஷயமாய்க் கைங்கரியங்கள செய்யப்பட்டவர்களல்லாமல் வேறொருவரைப் பிராமணர்களென்று சொல்லக்கூடுமா? கூடாது.

ஆகையா இவ்வுலகவிஷயாதிகள் யாவற்றையும் விலக்கி எவ்விடத்திலும் பரிசுத்தமாகிய மனதுடன் தானிருந்து வந்த சுகாதிகளை அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பவனே மஹாயோகி யென்றும் பிராமணனென்றுஞ் சொல்லப்படுவான்.

ஆகையால், பிரதிதினமும் விசேஷமாய் இரண்டுசாமம் தப்பாமல் யோகத்தை அப்பியாசஞ்செய்யப்பட்ட ஸகுணங்களே பூஷணங்களாகவுடைய மாணாக்கனுக்கு ஆறு மாதத்திற் கலைகளென்னும் ஞானமுண்டாகும். மூடனாயிருப்பவனுக் கொருவருட மப்பியாசஞ்செய்தா லுண்டாகும். எப்பொழுதும் மந்தபுத்தியாயிருக்கிற மாணாக்கனுக்குப் பன்னிரண்டுவருடம் அப்பியாசஞ் செய்தாற்றான் ஞானோதயமாகும்.

ஆகையால், வித்துவாம்சனாகவும் கவீஸ்வரனாகவும் ஞானியாகவும் வேதாந்த ஞானியாகவு மிருக்கும் உத்தமமான குருவை(அல்லது ஆசானை)த்தேடி அவருக்குதேஹசிஸ்ரூஷை ஆத்மசுஸ்ரூஷை பாவசிஸ்ரூஷை யென்னும் நான்குவிதசிஸ்ரூஷைகளுஞ்செய்து அவரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டால் யோகியாவான்.

யோக நிருபண சங்கிரகம்,

முற்றிற்று.

முக்திசோபானம்.

3-வது அத்தியாயம்.

ஞானயோகம் அல்லது இராஜயோகம்.

இதுவரையில் சொல்லிவந்த அப்பியாசம் ராஜயோகங்களில் இராஜயோகத்திற்குச் சம்மந்தப்பட்டவை. தியானத்துடன் கூடிய அஷ்டாங்க யோகங்களும், நிர்குண பதினைந்து யோகங்களுமுண்டு. இவை அப்பியாச யோகமென்றும் ஹட யோகத்திற்கு மூப்புவியாதிகளென்னும் இடைஞ்சலுண்டாகி அதிகாரிகளல்லாதவர்களாயும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களை கற்றுணர்ந்தவர்களான பிரமஜிக்கியாசிகளுக்கு மிகவும் வேண்டியதாயுள்ளதுமான யோகசாரத்தில் கொஞ்சம் இப்பொழுது கூறப்படுகின்றது.

மேலும் உலகத்தில் ஜீவன்முக்தி தெசையடைவதற்கு ஹட ராஜயோக சம்மந்த சதுஷ்டயங்களனேகமிருந்த போதிலும் சித்தவிருத்தி நிரோதமொன்றே முக்கியமானதென்று பெரியோர்கள் சம்மதமாகையால் அதைப்பத்தி இன்னும் சில முக்கிய கிரந்தங்களிலிருந்து போதுமானவரையிலெழுதப்படுகிறது.

ஜீவன்முக்தி பிரகாசிகை 3-வது பிரகரணம் சித்தநிரோதம்.

மதங்கொண்டயானை அங்குசமில்லாமல் பலாத்காரமாத்திரத்தால் எப்படி வசப்படாதோ அப்படி உபாயமின்றி ஹடயோகத்தினாலேயே மனதானது வசப்படுகிறதில்லை. மனோநிக்கிரகத்திற்கு ஹடமென்றும் யுக்தியென்றும் சாதனங்களிரண்டுண்டு தியானகர்மேந்திரிய நிக்கிரகங்கள் ஹடமென்றும், சாதுசங்கமம் முதலான உபாயங்களினால் இந்திரியங்களை ஜெயிப்பது யுக்தியெனப்படும். சித்தஜயோபாயங்களனேகங்களிருந்தபோதிலும் இவைகளை லக்ஷியம்பண்ணாமல்

ஹடயோகத்தினாலேயே சித்தசுவாதீனத்திற்கு எவாள்பிரயத்தினஞ் செய்வார்களோ அவர்கள் விளக்கைவிட்டு மைப்பொடியினால் இருளைப்போக்குவார்களாவார்கள் என்றால் மிருதுவானயோகத்தில் மனதை சுலபமாய் வசப்படுத்துவதுபோல ஹடயோகத்தினாலனுகூலப்படுவதில்லை.

எவர்கள் ஹடயோகத்தினால் மனோஜயத்திற்கு கஷ்டப்படுவார்களோ அவாள் மதயானையை தாமரைக்கொடி நாரின்கயற்றினால் கட்டத்துணிகிற புத்தியற்றவர்களாவார்கள்.

எரிகரும்பில்லாத நெருப்பு எப்படி ஸ்வகாரணமான காற்றில் லயமாகின்றதோ அப்படி விருத்திகள் நசித்துநிற்கு மனது ஸ்வகாரணமான பரமாத்மாவிலொடுங்குகின்றது.

சித்தமென்னும் விருக்ஷம் விருத்திகளென்னப்பட்ட கொடிகளால் சூழப்பட்டதாயிருக்கின்றது இது இரண்டு பீஜங்களையுடையது. ஒன்று பிராணவாயுவின் அசைவு இரண்டாவது. அசக்கக்கூடாதவாசனை. வாசனையினால் பிராணபந்தமும், பிராணபந்தத்தினால் வாசனைகளும் பிரவர்த்திக்கின்றன. இது சித்தபீஜத்திற்கு பீஜாங்குர நியாயமாகும். என்றாலொன்றினாலொன்று பிறந்துகொண்டிருப்பதாயாகும். மேல்சொல்லிய இரண்டு பீஜங்களான பிராணபந்தம், வாசனை. இவைகளிலொன்று நசித்தால் மற்றொன்று உடனே நசிக்கின்றது.

கர்மானுஷ்டானங்களில் நான் செய்தேனென்றுமபிமானமும் பலாபேக்ஷையற்றிருப்பதும். சம்சாரபலங்களை யோசிக்காமலிருப்பதும், சரீர நிலையாமை அடிக்கடி விசாரித்துக் கொண்டிருப்பதினாலும், வாசனாக்ஷயமாகின்றது.

சப்தமுதலிய விஷயங்களை நிஜமென்றும் சுகமென்றும் நினைப்பதே சித்தமென்னப்படும். விடுவதற்குரிய துக்கங்களையும் பற்றுதற்குரிய சுகங்களையும் நினைப்பதை முழுதும்விட்டிருக்கும்பொழுது மனதுபிறப்பதில்லை.

வாசனா சூனியத்தினால் மனதுவிஷயங்களை சிந்திக்காமலிருக்குமோ அப்பொழுது மேலான சாரதியையுண்டாக்கும் அமனஸ்கமென்னும் கொள்கையுண்டானதென்று அறியவும்.

சித்தக்ஷயமில்லாதவனை பந்துமித்திர குருமுதலானவர்கள்பரமசாந்தமான மோக்ஷத்தைத்தற சக்தியுள்ளவர்களாவார்கள்.

முடிவில் சித்தநாசத்திற்கு சாதனங்கள் வேதாந்தவிசாரணை சச்சங்கம் வாசனக்ஷயம் பிருணவாயு நிரோதம், ஆனபடியால் ஹடயோகமே மோக்ஷசாதனமென்று சொல்வதற்கில்லை

பகவத்கீதை.

ஓ அர்சுன: மனது மிகவும் சலனத்தைபுடையது அதை அடக்க மிகவும் அசாத்தியம். இதற்கு சந்தேகமில்லை. ஆனபோதிலும் அப்பியாசத்தினலேயும், வைராக்கியத்தினலேயும், மனோநிக்கிரகம் செய்யப்படும், என்றால் ஹடயோகத்தினல் நிக்கிரகஞ்செய்யக்கூடாதாகிலும். மிருதுயோகத்தால் மனதைவசப்படுத்தக்கூடும்.

மேலும், சித்தத்தை பரமாத்மாவிடத்தில் அசையாமல் விருத்தி விஷயாந்தரங்களை எவ்வளவாகிலும் நினைக்கக்கூடாது.

கவுட பாதாசாரியார், இப்படி நிக்கிரகிக்கப்பட சித்தமானது எப்பொழுது ஸுஷுப்தியில் லயமாகமாட்டாதோ, விஷயங்களில் விக்ஷேபமடையாதோ, கல்பித பதார்த்தங்களினல் பிரகாசிக்கப்படாதோ அப்பொழுது பிரமஸ்வருபமாய் சித்தம் விளங்கிற்றென்றறியவும்.

வேதாந்த பஞ்சதசி, திருப்திதீபம்.

பாமரன் பெண்முதலிய விஷய சுகங்களை யடைய் அவைகளை எப்பொழுதும் நினைப்பதுபோல முமுக்ஷுவானவன் போக்தராகிய ஆத்துமா விஷயத்தில் ரொம்பவும் சிந்திக்கிறவனுகின்றான்.

மேலும் பிரதிவாதிகளை வெல்ல இச்சைகொண்டவன் காவியாலங்கார தர்க்க வியாகர்ணங்களை யெப்படி யப்பியசிப்பதுபோல் முமுக்ஷுவானவன் தானான ஆத்மாவை எப்பொழுதும் விசாரித்துக்கொண்டிருப்பான்.

சுவர்கம் முதலியலோகங்களின் போகேச்சையுடையவன் எப்படி சிரத்தையோடு ஜபயஞ்ஞாதிகளைச் செய்வானோ. அப்படி விருப்புவோன் வேதத்தின் பொருளாகியும் ஆத்துமாவின் தன்னிடத்தில் விசுவாசமுடையனாவான்.

எந்த ஸத்தியஞானாநந்தலக்ஷணப்பிரம்மம் சாக்ஷிரூபமாகி ஜாக்கிர்சுவப்ன சுஷுப்திப்பிரபஞ்சங்களைபிரகாசப்படுத்துமோ அந்த பிரம்மம் தானேனென்றும், புத்தி சிதாபாச முதலானவை நானல்லவென்று சுருதி அனுபவங்களால் நிச்சயித்து பிரமாதிருத்வ-கர்த்திரித்வ-போக்திருத்வ முதலிய சம்மந்தங்களினின்று முழுதும் விடப்பட்டவனாகிறானென்று சுருதிசொல்லுகின்றது.

மேலும் அவஸ்தாதிரியங்களில் ஆத்துமாவொன்றே அறியத்தக்கதாகும். இப்படி விவேகஞானத்தால் அவஸ்தாதிரியங்களை வேறுபடுத்தி அறிந்த ஆத்துமாவுக்கு மறுபிறப்பில்லை.

மேலும்அவஸ்தா திரியங்களில்கிரமமாக ஸ்தூல ரகஸ்ய ஆனந்தரூபங்களாகிய எந்தபோக்கியங்களுண்டோ, இன்னும்விச்வதைஜஸ பிராஞ்ஞரூபனான எந்தபோக்தனுண்டோ இன்னு மந்தந்த அனுபவரூபமான எந்த போகமுண்டோ, இவையெல்லாவற்றிற்கும் விலக்ஷணனான எந்தசித்ரூபசாக்ஷியுண்டோ, அந்த சாக்ஷியான பரமாத்மா நிரதிசயானந்தஸ்வரூபத்தினால் என்றைக்கும் சோபாயமானனாகின்றானென்றும். அப்படிக்கொத்த பரமாத்மாவே நானேனென்று மோக்ஷாதிகாரி நிச்சயத்துக் கொள்ளவேணுமெனல். மேலும் உலகத்தில் பாவங்களைச்செய்யும் புருஷனால் சம்பாதிக்கப்பட்ட பாவங்கள் நசிப்பதற்காக விகிதமான ஸ்னான ஜபமுதலிய பிராயச்சித்த கர்மங்களை பலதிரமெப்படி அனுஷ்டிக்கப்படுமோ; அப்படி சிதாபாசனும் தான் வெகுகாலமாய் சாக்ஷியா

கஏகதேசமாய் ஓராஞெரு வாக்கியத்தால் பிரமமுண்டென்னும் பரோக்ஷ கியானமுண்டாகும். சகல சுருதிகளிலும் மஹாவாக்கியார்த்த விசாரணையாலேயே அபரோக்ஷபிரமக்கியான முண்டாவதாய்ச் சொல்லப்பட்டதென்றறியவும்.

நானென்னும் கியானத்திற்கும், நானென்னும் சப்தத்திற்குமாதாரமாய் அந்தக்கரணோபாதிகமாகிய வெந்தபோதை யுண்டோ அந்தப்போதை "தத்துவமசி" "என்னும் மஹா வாக்கியத்திலுள்ளத்துவம்" பதத்தால் சொல்லத்தகுந்ததாகும்.

மேலுமந்த பரமாத்மா, மாயோபாதிகனும் ஜகத்காரணனும் பரோக்ஷத்வ தர்ம விசிஷ்டனு மாவான். இதுவே பரமாத்மாவுக்குத் தடஸ்தலக்ஷணமாகின்றது. மேலும் அந்தப் பரமாத்மா சத்யஞானாநந்த ஸ்வரூபனுவான். அப்போக்கொத்த பரமாத்மாவானது "தத்துவமசி" யென்னும் மஹா வாக்கியத்திலுள்ள "தத்" பதத்தால் சொல்லப்படுவானென்று மறியவேணும்.

பஞ்சதசி-அத்வைதானந்தம்.

எம்மாத்திரம் துவைதத்தில் மித்தியா புத்தியுண்டாகுமோ அம்மாத்திர மந்தசச்சிதானந்த பிர்மஞானம். (பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம்) உண்டாகுமோ அந்தப் பிர்மம் எவ்வளவு த்ருடமாயறியப்படுமோ அம்மாத்திரம் பிரபஞ்சத்தின் நாம ரூபங்களை விடப்படும். எவ்வளவு துவைத மித்தியாகியானம் எவ்வளவு திருடமாயிருக்குமோ அம்மாத்திரம் பிர்மஞானமும் த்ருடமாயிருக்குமாகையால் பிரபஞ்ச மித்தியாக்யானத்தை அவசியம் சம்பாதிக்கத்தக்க தெனல்.

அநாதியாய்க்காணப்படும் துவைதம் எப்போதோ வொருகாலத்திலுண்டாகும், பிர்மதத்துவகியானுப்பியாசத்தினலெ

ப்படி நிவர்த்தியாகுமெனில் வெகு காலமாய் இடைவிடாமல் சிரத்தையோடு தத்துவஞானத்தை அப்பியசித்துக்கொண்டிருப்பதினால் அப்படிப்பட்ட அப்பியாசத்தினால் துவைதவாசனை வெகுகாலமாயிருந்தபோதிலும் லேசமுமில்லாமல் நிவர்த்தியாகின்றது.

வித்தியானந்த பிரகரணம்.

மேலும் லோகாந்தரங்களையடைய விருப்பமுள்ள மனிதர்கள் கர்மானுஷ்டானங்களைச்செய்வார்கள். நான் சர்வலோகஸ்வரூபனாகையாலே எதையுஞ் செய்ய அவசியமில்லை.

ஓம் தத்ஸத்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஓம்.

முக்திசோபானம்.

4-வது அத்தியாயம்.

பரமார்த்த தத்துவ விளக்கம்.

இதுவரையிலும் பலவித அதிகாரிகளின் பேதங்களை அனுசரித்து முக்கியமான யோகங்களின் லக்ஷணங்களைக் கூறப்பட்டன. உலகத்திலொருவ னெவ்வளவு யோகங்களை அப்பியசித்தபோதிலும் மனேசுத்தியும் வஸ்துதத்வஞானமு மடையாவிட்டால் அந்த யோகங்கள் மாத்திரம் பயன்தரமாட்டா. ஆகையால் சம்சாரபந்த துக்கநிவர்த்தி யடைந்து நிரதிசயாநந்த மோக்ஷபதவிபெற வைராக்கிய கியானங்கள் முக்கியமாய் வேண்டியதாகும். ஆனலிந்தக்கிரந்தத்தின் ஆதியில் சாதன சதுஷ்டய சம்மதியைச்சொல்லிவந்தபொழுது நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகமும், இஹமுத்திரார்த்தபல போகவிராகமும் ஞான வைராக்கியங்களும் ஒருவாறுகச் சுருக்கமாகச்சொல்லிமுடிக்கப்பட்டது, ஆகையாலிப்பொழுதந்த வைராக்கிய கியானங்களைக் கொஞ்சம் விரிவாய்ச் சொல்லி இந்தக் கிரந்தத்தை முடிப்பது அத்தியாவசிகமென்று தோன்றுகின்றன.

மேலே 3-வது அத்தியாயத்தில் ஞானயோக வைராக்ய விஷயங்களைக் கொஞ்சம் சொல்லப்பட்டது. இனி மோக்ஷ ஹேதுபூதமான மனோநிச்சய ஞானத்தைத்தரும் பரமார்த்த தத்துவங்களாகிய புராணேதிஹாச சுருதிவாக்கியங்கள் சிலதை உரைத்தலாகும்.

துறவு.

ஒழிவிலொடுக்கம்.

தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கனவா கப்புதைத்துக்
கோடிக் கொருநிமிடங் கொள்ளுகினும்—கூடாத
வாணுள் வீண்கழிக்கு மானிடரைப் போன்மயக்கம்
பூணுர்பொய் கண்டுதுறப் போர்.

தா:—அதிக ஆவலோடு தேடின திரவியத்தைப் பத்திரப்படுத்தித்தான்சாகும்பொழுதும் இன்னும் கொஞ்சநேரமிருக்கும்படி ஷை திரவியத்தில் கோடிகோடியாய்ச் சிலவழித்த போதிலுமாகாத இவ்வனித்திய உடலுடன் உயிருடனிருக்கும்பொழுதே நல்ல தவத்தினால் நாள்போகாமல் வியர்த்த காரியங்களில் கழிக்கும் அறிவற்றவர்கள்போல் துறப்பவர்கள் தேகாதி பிரபஞ்சங்களில் மயக்கங் கொள்ளமாட்டார்கள்

இதனாலறியவேண்டியது யாதெனில்:—அறிவுடையோர்கள் பாலியத்தில்தானே உலகபோகங்களைவிட்டுச் சத்குரு கிருபையால் வீடடைவது முக்கியமெனல்.

ஊர்க்குருவி யும்வளர்த்த குஞ்சு மொருமனையில்
பாக்கனையும் பார்த்திதுநம் பற்றென்னோ—மூர்க்கர்
அரிபிரம ரிந்திரர்கள் வாழ்வநித்த நம்வாழ்
வொருபொருளோ வென்றொழி வாரோ.

தா:—ஓரிடத்திலிருக்கும் ஊர்க்குருவியும் அதின் குஞ்சுகளும் அங்கேதானே யிருக்கும் பூனையும் அதின் குஞ்சுகளும் பாலியத்தில் உறவாடிக்கொண்டிருந்து வயது முதிர்ந்தபொழுது அவைகளி னியற்கைகுணங்களால் பகைகொண்டு பிரிவது மனிதர் பார்த்திருந்தும், வினைக்கீடாய் வருவாராகிய மனைவி மக்கள் முதலான இந்த உலகத்தை விட்டொழிக்காமல் இவைமேல் பற்றுக்கொண்டிருப்பதென்னமோ அதிசயம். மூடர்கள் ஷை மனைவி மக்கள் முதலானவர்கள் வினைக்கீடாய் வந்தவர்களென்றெண்ணமாட்டார்கள். அவாள் ஹரிபிரம்மாதிகளின் வாழ்நாளும் அநித்தியமென்றும் அதில் தங்களளவு எம்மாத்திரமென்றும் இவ்வுலகத்தைத் துறப்பாரென்பது.

இதனால் மனைவிமுதலிய குடும்பஸ்தர்கள் வினைக்கீடாய் வந்தவர்களே யொழிய தமக்குற வெப்பொழுதுமவாளோடில்லை யென்பதறியவும். பட்டினத்துப்பிள்ளை யினைப்பத்திரகிரியைப்பரவி, விட்டு விடமாட்டார் வெருவீடர் வெட்ட

வெறு வெலும்பை நாய்கறண்டவேந்தர்வர நாய்பார்த் துறு
முவதைக் காட்டு வோமோ."

தா:—குபேரனை யொத்த செல்வராயிருந்தும், அந்த அளவற்ற செலவத்தை யெல்லாம் துரும்பெனத் துறந்தபட்டினத்துப் பிள்ளையையும் பத்ரகிரி ராஜாவையும் புகழாது மனைவி மக்கள் முதலான பற்றுக்களை விட்டறுத்துப்பத்தர்கள் துறக்கமாட்டார்கள். கொஞ்சமேனும் பசையில்லாத ஒரு வெள்ளெலும்பைக்கடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருநாயானது எஜமான் வந்த போதிலும் அந்த எலும்புக்காக வந்தவராக எண்ணி அவரைக்கண்டு உறுமுவதைப்போல் நாமுமப்படி லோபகுணத்தைக்காட்டுவோமா.

இந்தப்பாட்டினுல் சகல சம்பத்துகளாலும் மேன்மையடைந்திருந்தும் அவைகளில் வோரணுவேனும் பற்றின்றி அவைகளெல்லாம் துன்பமென்றறிந்து கைவிட்ட பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பத்திரகிரியார் போலொத்துத் துறந்தோரே உத்தம ரென்பது.

நாடுநகர் வீடுடையாடாய் தந்தை நட்புமக்கள்
மாடுகுலம் பொன் னுடம்பின் வாதனைகள்—கூடத்
தொடுத்தவலை கண்ணித் தொடக்கி தனையிப்போ
விடப் பெறுவாரேன் பிறப்பார் மேல்.

தா:—நாடு, நகர், வீடு, மனைவி, தாய்தந்தைகள், நட்பு, மக்கள், மாடு, சாதி, திரவ்யாதிகள் இவை முதலிய உடம்புவாதனைகளும், தாமகப்பட்டுக்கொள்ள பிணித்தவலைக் கண்ணிகளுமாகிய தொந்தனையென அறிந்து இந்தத்தொந்தவினையை இப்போதே விடப்பெறுவா ரினியேன் பிறப்பார். உடம்பின் வாதனைகளான ஆடையா பரணங்கள், யானை, குதிரை, கவிகை, சிவிகை, சாமரை, முதலானவை, இங்ஙனம்கூறிய எனதென்னும் போகப்பற்றை நீத்துத்தவஞ்செய்வோர்க்கு யானென்னும் தேகப்பற்று அறும். இத்தேகப்பற்று அறவே இவற்றை யான் எனதென்று புறத்துநின்ற போதம் அறும், இப்போதம் அறவே உள்நின்ற போதம் அசுத்தவாசனைபண்

ணாது சுத்தவாசனைப் பண்ணும், இவ்வாசனையினால் ஞானங் கிடைக்கும் இஞ்ஞானத்தால் வீடுளதாம்.

இப்பாட்டினால் போகவாதிக ளெல்லாம் பற்றறுத்தோர் தேகவாதனையாதிகள் அற்று ஞானத்தால் வீட்டடைவது மெய்மையாகச்சே அவர்களுக்கினி பிறப்பேயில்லை யென்பதாம்.

செல்வமிளமை யுடம்பு பேய்த்தே ரென்று
சொல்லுவ தென்கா ணாரோசுட்டது போய்—ஒல்லை
விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டால்
தொடுமோ சிவனைத்தொடா.

தா:—உடம்பு முதலிய பிரபஞ்சந்தோன்றி அழிவது பிரத்தியக்ஷமாக இருத்தலின், கானற்சலம்போல அழிவதென்று ஒருவர்க்கூறக் கேட்கவேண்டுவது இன்றென்பதும் இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பினும் அறியார் அஞ்ஞானிகளென்பதும் சுட்டறிவு போய் பிரபஞ்சத்தை அநித்தியமென்றறிந்து விரைந்து விட்டுத் துறப்பதே ஞானமென்பதும், இத்துறவுடையோர் மறுபடியும் பிறவாரென்பதும்தவக்குறைவால் பீண்டாராயினும் ஒன்றினும்பற்றுதல் அற்றிருப்பர் என்றவாறு.

உதையந் தொழப்போ வார்க்குள்ளும் புறம்பும்
புதைய வொளிவீசுமா போலே—பதிமோகி
தீக்காட்டிலே கொடுக்கச்சென்ற வாகண்டக்காற்
றுக்காததன் றேதவம்.

தா:—அருணோ தயத்தில் தொழச் செல்வோர்க்கு உள்ளும் புறம்பும் புதையவொளிவீசு மாபோலே (மனைசுதர் முதலிய பற்றுக ளெல்லாவற்றையும் விட்டு அவற்றின்மேல் உள்ளத்தெழும் அவாவினையு மறுத்துக்கண்டவிடங்கள்மேல் சென்று பற்றும் இந்திரியங்களையும் அடக்கி உள்ளும் புறம்பும் ஆசையாகிய இருளற நிராசையாகிய ஒளிவீச நிற்றலேதுறவினது முடிவு.

தனது புருடன்மேல் அதிமோகியாயிருந்துளாள் அவன்மரித்தகாலை அவனுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கச் சுடுகாட்டிற் சென்றவாறு கண்டால் (அவளைப்போலும் தற்போதத்தைச் சிவனுக்கு ஊணாகக்கொடுத்து தாம் ஒன்றேனும்) தாக்கற்றிருத்தல். அன்றே தவத்தினது முடிவு என்றவாறு.

உதையந்தொழுவார்க்குக் கண்விழித்தபோதும் இமைத்தபோதும், ஒளிவீசுதல்போலும் துறந்தோர்க்குப் பொறிகளால் விடயங்களைக் கண்டபோதும், காணாதிருந்தபோதும் உள்ளும்புறம்பும், நிராசையோடு இருக்கவேண்டும்.

இந்தப்பாட்டினால் உள்ளும்புறம்பும் நிராசையோடிருப்பது துறவினது முடிவென்பதும் போதம் ஒழிந்து ஒன்றேனும் தாக்கற்றிருப்பது தவமுடிவென்பதும் அறிவிக்கப்பட்டது.

லிங்க புராணம்.

ఏకత్వమపినాస్త్యేవ ద్వైతం తత్ర కుతోస్త్యహో।
ఏకనాస్త్యథమర్త్యశ్చ కుతోమృత సముద్భవః॥

தா.—ஏகத்துவம் சுத்தமாயில்லாதபொழுது த்வயித வியாபாரமேது, ஆச்சரியம். ஒன்றில்லாதபொழுது மரணத்தினால் பிறந்த மனிதனெங்கேயிருக்கக்கூடும்.

అజ్ఞాన తిమిరాత్సర్వం నాత్రకార్యా విచారణా।
జ్ఞానంచబంధనంచైవ మోక్షోనాస్త్యాత్మనోద్విజాః॥

தா:—இந்த ஸமஸ்தமும் அஞ்ஞானமென்றும் இருளால் உண்டாகின்றன. இது விசாரிக்கத்தக்கதல்ல. ஓ-பிராமணர்களே! ஞானம்-பந்தம்-மோக்ஷம-ஆத்துமாவுக் கெப்பொழுதுமில்லை.

నాంతఃప్రజ్ఞో నబహిఃప్రజ్ఞో నచోభయత ఏవచ।
నప్రజ్ఞాన ఘనస్త్వేవం నప్రజ్ఞో ప్రజ్ఞ ఏవసః॥
విదితేనాస్తివేద్యంచ నిర్వాణం పరమార్థతః.

தா:—ஆத்ம ஸ்வரூபம்.' அந்தர (உள்) பிரஞ்ஞையல்ல, வெளி பிரஞ்ஞையல்ல. வெளியுள்-பிரஞ்ஞையுமல்ல, பிரஞ்ஞைகளின் சேர்க்கையுமல்ல, பிரஞ்ஞை யல்லாததுமல்ல. அது அறியப்படவே அறியத்தக்கது வேறொன்றுமில்லை. சத்தியமாய் முக்தி சுரூபமாயிருக்கின்றது.

న హ్యేషా ప్రకృతిర్జీవో వికృతిశ్చ వికారతః।
వికారోనైవ మాయైషా సదసద్వ్యక్తివర్జితా॥

தா:—இந்த ஜீவன் பிரகிருதியாகமாட்டான். விகாரத்திஞல் விகிருதியாகின்றான். சத்து அசத்து ரூபங்களில்லாத இந்த மாயை விகாரமாகமாட்டாது.

விஷ்ணு புராணம்.

యదేతద్దృశ్యతే మూర్తమేతద్జ్ఞానాత్మ నస్తవా।
భ్రాంతిజ్ఞానేన పశ్యంతి జగద్రూపమయోగినః॥

தா:—ஞான ஸ்வரூபனாகிய உன்னுடைய இந்த காணப்படும் மூர்த்த ஸ்வரூப மெதுவோ அதை அஞ்ஞானிகள் பிராந்தி ஞானத்திஞல் ஜகத் ரூபமாக பார்ககின்றார்கள்.

ఏతుజ్ఞానవిధః శుద్ధచేతసస్తేఖిలంజగత్।
జ్ఞానాత్మకం ప్రపశ్యన్తి త్వద్రూపం పరమేశ్వరం॥

தா:—பரிசுத்த மனதையுடையவர்களாகிய கியானிகள் ஸமஸ்த ஜகத்தையும் ஞானஸ்வரூபமாயும் ஜகத்ரூபத்தைப் பரமேசுவரனைகப் பார்க்கின்றார்கள்.

అహంహరి సర్వమిదంజనార్దనో
నాన్యత్తతః కారణకార్యజాతం
ఈదృఙ్మనోయస్య నతస్యభూయో
భవోద్భవాద్వంద్వ గతా భవంతి॥

தா:—நான் விஷ்ணு காணப்படும் இந்த ஜகத்தெல்லாம் ஜனார்த்தனன், ஆகையால் காரியகாரண சமுதாயமெல்லாம் அந்த விஷ்ணுவுக் கன்னியமாக மாட்டாது. யாருக்கு இப்பேர்க்கொத்த மனோபாவமுண்டோ அவனுக்கு மறுபடியும் சமுசாரத்தினா லுண்டாகிய சீதோஷ்ண சுகதுக்கதுவந்த பிராப்திக ளுண்டாகமாட்டாது

విజ్ఞానపరమార్థో సౌద్వైతినోతథ్య దర్శినః।
ఏకమేవమిదం విద్వాన్న భేది సకలంజగత్।
వాసుదేవాభి ధేయస్యస్వరూపం పరమాత్మనః।
నిధాఘోఽపు పదేశేన తేనా ద్వైతపరోఽభవత్।
సర్వభేదాన్యభేదేన సద దర్శతదాత్మనః।
తథాబ్రహ్మతతో ముక్తి మవాప పరమాంద్విజ॥

தா:—இந்த ஆத்மா உண்மையைக் காணும்படியான அத்வைத கொள்கையை யுள்ளவனுக்குத் தன்விஞ்ஞானத்தினால் சத்தியசுவருபமாயிருக்கின்றது. ஓய்? வித்வாம்சனே! இந்த எல்லாஉலகம் இவ்விதமாய்பேதரகிதமான ஒரேவஸ்துவாகவிருக்கின்றது. நிதாகனென்னும் முனிவர் வாசுதேவனென்னும் பெயருடைய பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசிப்பதால் அத்வைத கொள்கையிலாவலுள்ளவனாவான். அப்போதந்த நிதாகன் எல்லாவுலகத்தின் பேதங்களையும் தனக்கபேதமாய் பார்க்கின்றான். அதினாலப்போதவர் பிர்மஸ்வரூபனாகி சிரேஷ்டமுக்தனாகிறார்.

ఏకస్సమస్తం యదిహాస్తికించి
త్తదచ్యుతో నాస్తి పరంతతోఽన్యత్
సోఽహంస చిత్వంసచ సర్వమే
తదాత్మ స్వరూపంత్యజ భేదమోహం॥

தா:—இவ்விடத்தில் காணப்படுமவைகளெல்லாம் ஏகரூபனான பகவானே. அவரைக் காட்டிலு மன்னியமாயும்

ஸிரேஷ்டமானதுமில்லே. அந்தப்பகவானே நானும், அவரே நீயும். அவரே இந்தவெல்லாமாகையால் பேதத்திஞல் மோகிக்கச் செய்யும் (ஆத்துமாவுக் கன்னிய மென்பதை) விட்டுவிடத்தக்கவஞவாய்.

விஷ்ணுதர்மம்.

అవిద్యాచక్రియాః సర్వావిద్యాజ్ఞానం ప్రచక్షతే।

தா:—ஸமஸ்த கருமங்கள் அவித்தையாகவும் பிரம ஞானம் வித்தையாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

కర్మణాజాయతే జంతుర్విద్యయాచవిముచ్యతే॥

தா:— ஜீவன் கருமத்திஞல் பிறக்கின்றான். ஞானத்திஞல் முக்தனுகின்றான்.

అద్వైతం పరమార్థోహిద్వైతంతద్భిన్న ఉచ్యతే
పశుతిర్యఙ్మనుష్యాఖ్య స్వర్గైవ నృపనారకం॥

தா:—ஓ இராஜனே! ஜீவப்பிரமயிக்கிய ரூபமான அத்வைதமே பரமார்த்தமாகவும மனுஷ்யாதி ஜந்துக்களும் நாரகமென்னப்பட்டதுமான துவைதமே பின்னமாக சொல்லப்படுகின்றது.

అజ్ఞానమేత ద్ద్వైతాఖ్య మద్వైతం శ్రేయతాంపరం।
మమత్వాహ మితిప్రజ్ఞావియుక్త మవికల్పవత్॥

தா:—துவைத மென்று பேருடையதெல்லாம் அஞ்ஞானமாகும். எனது நான்என்றும் பிரஜ்ஞை யில்லாததும் சங்கல்பசூனியமானதுமான அத்வைதமொன்றே ஸிரேஷ்டமான ஞானம்.

అవికార్య మనాఖ్యేయ మద్వైతమను భూయతే।
మనోవృత్తిమయం ద్వైతమద్వైతం పరమార్థతః॥

தா:—ஆச்ரயிக்கத் தக்கதும், விகார சூனியமானதும் வசனிக்கக் கூடாததுமான இந்த அத்வைதம் அனுபவிக்கப்

படுகின்றது மஞேசி ருசியாயுள்ள துவைதம் பாரமார்த்த மானது அத்வைதம்.

తాదృగ్భవతి విజ్ఞప్తిర్యా దృశీఖలు భావనా।
క్షయేఽతస్యాః పరంబ్రహ్మ స్వయమేవ ప్రకాశతే॥

தா:—பாவனு ரூபமாயிருக்கும் விஞ்ப்தி எந்த பாவனையையுடையதாயிருக்குமோ அந்தப் பாவனேயே யுண்டாகும். அப்போர்க்கொத்த மாயனு ரூபமான அந்த விஞப்த்தியின் நாசத்தில் பரபிரமமானது தனக்குத்தானே விளங்கும்.

ఆత్మాక్షేత్రజ్ఞ సంజ్ఞోహి సంయుక్తః ప్రాకృతైర్గుణైః।
తైరేవ విగతశ్శుద్ధః పరమాత్మాని గద్యతే॥

தா:—இந்த ஆத்துமா பிரகிருதி சம்மந்த குணத்தோடு கூடினவனுய் ஷேத்திரக்கியனென் றழைக்கப்பட்டான். அந்தப்பிரகிருதி குணங்களுடன் வியோகத்தை அடைந்தவனுய் சுத்தமாகிய பரமாத்மாவென் றழைக்கப்படுகின்ருன்.

பிரம புராணம்.

సర్పస్యరజ్జుతానాస్తి నాస్తిరజ్జౌ భుజంగతా।
ఉత్పత్తినాశయోర్నాస్తి కారణంజగతోఽపిచ॥
లోకానాంవ్యవహారార్థ మవిద్యేయంవినిర్మితా।

தா:—சர்பத்திற்கு கயறு சுபாவமில்லை. கயற்றில் பாம்பு தன்மையில்லை. ஜகத்தின் உத்பத்தி நாசங்களுக்குக் காரணங்கிடையாது. உலகத்தார் வ்யவஹாரங்களுக்காக இந்த அவித்தை கல்பிக்கப்பட்டது.

పురుషః పరమాత్మాతుయదతోఽన్య దసచ్యతత్।
ఏవంబుద్ధ్వా జగద్రూపం విష్ణోర్మాయా మయంమృషా॥

தா:—பரிபூரணமாகிய புருஷனே பரமாத்மா. அதற்கன்னியமான தெல்லாம் இல்லாதது. இவ்வண்ணமறிந்தத

ஞல் விஷ்ணுவென்றும் மாயாரூபமாகிய ஜகத்தெல்லாம் மித்தையாகின்றது.

சிவதர்மோத்திரம்.

తస్మాజ్జ్ఞానాసినా తూర్ణమశేషం కర్మబంధనం।

కామాకామ కృతంఛిత్వాశుద్ధ శ్చాత్మనితిష్ఠతి॥

வா:—விஞ்ஞானியானவன் கோரிக்கையாலாகிலும் அந்தக் கோரிக்கையில்லாமலாகிலும் செய்யப்பட்ட சகல கர்மபந்தங்கள் க்யானமென்னும் கத்தியிஞல்வெட்டிப் பரிசுத்தனாய் ஆத்மாவிடத்திலேயே யிருக்கின்றவனுகிருன்.

యస్మాన్మంత్ర బలోపేతః క్రీడన్సర్పైర్నదశ్యతే।
క్రీడన్నపి నలిప్యేత తద్వదింద్రియ పన్నగైః॥

தா:—எப்படி மாந்திர பலமுடையவன் பாம்புகளோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்து அவைகளால் கடிக்கப்பட்டவனுகாமலிருப்பனே அம்மாதிரியாய் கியானியும் இந்திரியங்களென்னும் பாம்புகளுடன் விளையாடுகிறவனுன போதிலும் அவைகளால் தொடப்பட்டவனுகமாட்டான்.

சுருதிகள்.

"నతుద్వితీయమస్తి"

தா:—இரண்டாவதில்லை.

"నాస్తిద్వైతం"

தா:—துவைதமில்லை.

"నతో౽విదితే వేద్యంనాస్తి"

தா:—பிரமஸ்வரூபம் அறியப்படச்சே யெதினிலிருந்து மறியத்தக்க தொன்று மில்லை.

"ఏకమేవాద్వితీయం"

தா:—இரண்டற்றவஸ்து ஒன்றே.

"వాచారంభణంవికారో నామధేయం"

தா:—விகாரத்தின் பெயரானது, வாக்கின் வியாபார மாத்திரம்.

"ఏకమేవ సన్నేహనా నాస్తికిఞ్చన"

தா:—இவ்விடத்திலொன்றேயானது லேசமென்னும் அனேகமாகிறதில்லை.

"ఏకధైవాను ద్రష్టవ్యం"

தா:—ஒருவிதமாகவே நோக்கத்தக்கது

"మాయాసృజతే విశ్వమేతత్"

தா:—மாயை இப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறது.

"తమేవం విద్వానమృత ఇహభవతి"

தா:—அந்தப் பரமாத்மாவை இவ்விதமாயறிந்துகொள்ளுகிறவன் இவ்விடத்தில் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே முக்தனாகின்றான்.

"నచేదిహావే దీన్మహతీ వినష్టిః"

தா:—பிழைத்திருக்கும்பொழுதே இவ்விடத்தில் பரமாத்மாவை யறியாமலிருப்பானேயாகில் பெரும் நாசத்தை யுடைவான்.

"యఏతద్విదురమృతాస్తే భవన్తి"

தா:—எவாளிந்த பிரமஸ்வரூபத்தை யறிகின்றார்களோ அவாள் முக்தர்களாவார்கள்.

కిమిచ్ఛన్ కస్యకామాయ శరీరమనుసంజ్వరేత్"

தா:—பிரமவேத்தன் எதைவேண்டி யெதையடைய தேகத்தைத் தபிக்கச்செய்கின்றான்.

"తంవిదిత్వానలిప్యతే కర్మణాపాపకేన"

தா:—பரமாத்மாவை யறிந்து பாபகர்மங்களால் தொடப்படமாட்டான்.

"తరతిశోక మాత్మవిత్"

தா:—ஆத்துமாவை யறிந்தவன் துக்கத்தினின்று தாண்டுகின்றான்.

"ఏతద్యోవేద నిహితంగుహాయాంసో౽
విద్యాగ్రంథిం వికిరతీహ సోమ్య"

தா:—புத்தியென்னும் குகையில் வைக்கப்பட்ட இந்தப் பிரமஸ்வரூபத்தை எவனறிகின்றானோ, ஓய் ஸாது? அவன் வித்தியாபந்தத்தைத் துடைத்துவிடுகின்றான்!

"భిద్యతే హృదయగ్రంథి శ్ఛిద్యంతే సర్వసంశయాః।
క్షీయంతే స్యకర్మాణితస్మిన్ దృష్టేపరావరే"

தா:—அந்தப் பரபிரம்மம் பார்க்கப்பட்டால் மனதில் தேகாத்ம பிரமரூபமான அஞ்ஞான பந்தம் பேதிக்கப்படுகின்றது. எல்லா சந்தேகங்களும் சேதிக்கப்படுகின்றன. இந்த விஞ்ஞானியின் கருமங்களெல்லாம் நசிக்கின்றன.

"తత్రకో మోహః కఃశోకఏకత్వమను పశ్యతః"

தா:—அத்விதீயமான ஏகமானதைப் பார்க்கின்றவனுக்கு அந்தப் பிரமத்தில் சோகமோகங்களில்லை.

"యేపూర్వం దేవాఋషయ శ్రుతం
విదుస్తేషాంముక్తి శ్శాశ్వతీ నేతరేషాం"

தா:—பூர்வத்திலெந்த தேவதைகளெந்த ரிஷிகள் அந்தப்பரமாத்துமாவை யறிந்தார்களோ அவர்களுக்கு நீடித்த முக்தி அன்னியர்களுக்கில்லை.

ஸ்மிருதிகள்.

"సర్వంజ్ఞాన ప్లవేనైవవృజినం సన్తరిష్యసి"

தா:—ஞானமென்கின்ற தெப்பத்திணல் எல்லா பாவங்களையுந் தாண்டக்கூடும்.

"జ్ఞానాగ్ని సర్వకర్మాణి భస్మసాత్కురుతే తథా
ఏతద్బుధ్వా బుద్ధిమాన్స్యాత్ కృతకృత్యశ్చభారతా"

தா:—பிரமகியான மென்னு மக்கினி எல்லா கருமங்களையும் சாம்பலாக்குகின்றது. ஓ அர்ச்சுனு மனிதன் பிரமசுரூபத்தை அறிந்து புத்திமானும், கிருதகிருத்தியனுமாகின்றுன்:

"తద్ధ్యగ్రం సర్వవిద్యానాంప్రాప్యతే హ్యమృతం తతః।
ప్రాప్యైతత్ కృతకృత్యోహిద్విజో భవతినాన్యథా॥

தா:—எல்லா வித்தைகளிலும் ஆத்மகியானம் மேலானது, அதிணல் ஜீவன் முக்தியடைகின்றுன். பிராமணனிந்த பிரமஸ்வரூபத்தை யடைந்தே கிருதகிருத்தியனுகின்றுனே யொழிய வேறு விதத்திணலல்ல.

"కర్మణాబుధ్యతే జన్తుర్విద్యయాచవిముచ్యతే।
తస్మాత్కర్మనకుర్వంతి యతయః పారదర్శినం॥

தா:—ஜந்துவானது கருமத்தினால் கட்டப்படுகின்றது. கியானத்தினால் பந்தமோக்ஷமாகின்றது. ஆகையால் பிரம தரிசனஞ் செய்யபட்டவர்களான யோகிகள் கருமங்களைச் செய்யார்.

“క్షేత్రజ్ఞస్యేశ్వరజ్ఞానాద్విశుద్ధి పరమామతా।
అయన్తుపరమోధర్మో యద్యోగేనాత్మదర్శనం॥

தா:—ஜீவனுக்கு ஈசுவரனை யறிவதினால் பரிசுதத்தை யடைதல் உத்தமமாய் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. ஞானத்தினால் ஆத்துமதரிசனஞ் செய்தலெதுவோ அதுவே உத்தம தருமம்.

“ప్రజయా కర్మణాముక్తిర్ధనే నచసతానహి।
త్యాగేనైకేన ముక్తిస్స్యాత్తదభావే భ్రమన్త్యహో॥

தா:—சந்தானத்தாலும் கருமத்தினாலும் தனத்தினாலும் முக்திகிடையாது. ஒன்றாகிய சன்னியாசத்தினால் மோக்ஷமுண்டு. அப்படிப்பட்ட சன்னியாசமில்லாமல்போவதால் ஜீவர்கள் சமுசாரத்தில் பிரமித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? ஆச்சரியம்!

ஓம் தத்ஸத்.

முக்திசோபனம் நாலாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ORIENTAL MANUSCRIPTS
MAY 19.6